

เด็ก
ของเรา

ฟัง
ดู
อ่าน
อะไร

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ
พ.ศ. 2505 • จัดพิมพ์เผยแพร่

ฉบับที่ ๖๔๔ ๕๐๗

เด็กของเรา ฟัง ดู อ่าน อะไร

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

พ.ศ. ๒๕๐๕

จัดพิมพ์เผยแพร่

ราคา ๒ บาท

คำนำ

ในงานวันเด็กแห่งชาติที่กรุงเทพฯ ปี คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ได้จัดพิมพ์หนังสือความรู้เกี่ยวกับเด็กออกเผยแพร่เพื่อมุ่งให้ผู้ใหญ่เห็นความสำคัญของเด็ก เข้าใจเด็กและเห็นความจำเป็นที่จะต้องให้การอบรมแก่เด็ก ปรากฏว่าได้รับความสนใจจากประชาชนไม่น้อย ฉะนั้น ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็ก ๆ เห็นสมควรจัดทำหนังสือทำนองเดียวกันนี้เผยแพร่อีก และได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำหนังสือเนื่องในงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ ขึ้นคนหนึ่ง ประกอบด้วย

นายเชอ สารมาน

ประธานอนุกรรมการ

นายเกรียง เอี่ยมสกุล

ที่ปรึกษา

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

อนุกรรมการ

นางสมัยสวาท พงศทัต

อนุกรรมการ

นางสมจิต รัตนสุกาญจน์

อนุกรรมการ

นางเสนาะจิตร สุวรรณโพธิ์ศรี

อนุกรรมการ

นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ

อนุกรรมการ

นางแมนมาศ ขวาลิต

อนุกรรมการ

นางประยูรศรี เปรมะบุตร

อนุกรรมการ

นางนาฏเฉลิม สุมาวงศ์

อนุกรรมการ

พ.ต.ต. จักรชัย ผดุงกาญจน์

อนุกรรมการ

นางบุญนา บุญเสริม

อนุกรรมการ

นางสาวอรุณวดี สุวรรณกนิษฐ

อนุกรรมการ

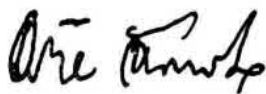
นางสาวรัญจวน อินทรกำแหง อนุกรรมการ

นางสาวจงกลณี เอมะสิทธิ์ อนุกรรมการและเลขานุการ

บน คณะอนุกรรมการ ได้พิจารณาวางแผนการเขียนเรื่อง
สำหรับหนังสืองานวันเด็กไว้ว่าสิ่งที่เด็ก ได้อ่าน ได้ฟัง ได้เห็น มี
อิทธิพลอย่างยิ่ง สำหรับชีวิตปัจจุบันและอนาคตของเด็ก ฉะนั้น
ควรให้ผู้ใหญ่ได้ทราบถึงคุณและโทษของสิ่งดังกล่าวแล้ว จึงให้
ขอหนังสือว่า “เด็กของเรา ฟัง ดู อ่าน อะไร” และก็ได้รับความ
อนุเคราะห์จากท่านผู้แต่งซึ่งปรากฏนามในสารบัญหนังสือเล่มนี้
เป็นอย่างดี

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็ก ๆ หวังว่า หนังสือเล่มนี้
จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใหญ่ ผู้ทำหน้าที่อบรมเด็ก โดยเฉพาะผู้
ปกครอง ครู อาจารย์ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ทำให้เกิดความ
รอบรู้และสนใจที่จะส่งเสริมสนับสนุนเด็กอันเป็นทรัพยากรของเรา ให้มี
โอกาสอันดีที่จะได้ฟังดูอ่านเฉพาะในสิ่งที่ล้วนแต่มีคุณค่าเหมาะสม
ที่จะส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีงาม
ทั้งปวงเสีย

ในนามของคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็ก ๆ ข้าพเจ้าขอ
ขอบคุณบรรดาท่านที่กรุณาให้ความร่วมมือในการจัดทำและเผยแพร่
หนังสือเล่มนี้เป็นอย่างมากมาย ณ โอกาสนี้ด้วย.

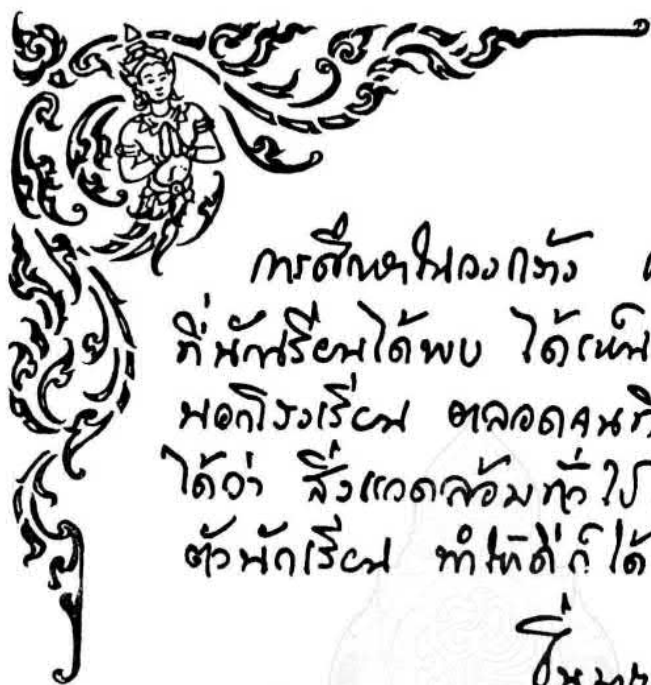
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕

สารบัญ

หน้า

๑. คำขวัญของฯพณฯท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
หม่อมหลวง ปิ่น มาลากุล
๒. ข้อคิดสำหรับพ่อแม่
สมจิต ชนสุกาญจน์ ๑
๓. เด็กของเราควรจะฟังอะไร
ประยูรศิริ เปรมะบุตร ๑ ๓
๔. ปู่เป็นนอศวน
แมนมาส ขวลิขิต ๒ ๕
๕. ภาพยนตร์ดลใจเด็ก
นาฏเฉลิม สุมวงศ์ ๔ ๕
๖. โลกของหนูแดง
รัญจวน อินทรกำแหง ๕ ๕
๗. เด็กของเรา กับหนังสือการ์ตูน
เสนาะจิตร์ สุวรรณโพธิ์ศรี ๓ ๒
๘. ต่อยชอบอ่าน
ฐะปะนีย์ นาครทรรพ ๘ ๓

ทอสีนขาไมลงกรัง ดสมไปสิ่งท
ที่ห้พรเ็นได้พบ ได้เนนิ ได้เ็น ได้พร
พอกเ็นเ็น เณดอสมทื่บมดวบ สบ
ได้อว สวเณดลว้มทื่บมีเ็นพลเ็น
ทื่บมดเ็น ทื่บดเ็นได้ ทื่บดเ็นได้

โหมมเ็น.

ชีวิต สำหรับ พ่อแม่

สมจิต อนุสฎากุล

ความสุข ความหวัง และความภูมิใจของพ่อแม่ทุกคนอยู่ที่ลูก ความปรารถนาอันสูงสุดของพ่อแม่คือการให้ลูกเจริญเติบโตขึ้นโดยสมบูรณ์ทุกทาง และประสบความสุขความสำเร็จในชีวิต ไม่มีอะไรจะชนะใจพ่อแม่ยิ่งไปกว่า

พ่อแม่มีความห่วงใยในชีวิตของลูก พ่อแม่พยายามช่วยเหลือประคับประคอง และให้โอกาสลูกได้รับการศึกษาอบรมเท่าที่สามารถทำได้ ชีวิตของลูกส่วนใหญ่อยู่ในกำมือของพ่อแม่ เพราะความเจริญเติบโตของลูกนั้นขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์ (พันธุกรรม) ที่ได้รับมาจากพ่อแม่ และสิ่งแวดล้อมที่พ่อแม่ให้แก่ลูก กรรมพันธุ์เป็นสิ่งที่พ่อแม่จะจัดการแก้ไขอะไรได้ยาก ฉะนั้นสิ่งแวดล้อมที่ดี ที่เหมาะสมกับพ่อแม่ให้ หรือช่วยจัดให้แก่ลูก จึงเป็นวิธีช่วยให้ลูกได้เจริญเติบโตขึ้นเป็นทงมือใจแก่ตนเองและพ่อแม่

สิ่งแวดล้อมตัวเล็กประเภทหนึ่งซึ่งกำลังอยู่ในความสนใจกันโดยทั่วไป คือ หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อเด็กอยู่มากทีเดียว

นักจิตวิทยาบอกว่า โดยธรรมชาติของคนนี้ เกิดสนใจในสิ่งเหล่านี้นมาตั้งแต่เล็กแล้ว ในเรื่องหนังสือ เด็กเล็ก ๆ เริ่มสนใจหนังสือด้วยการชอบรูปภาพนาน ๆ ชอบให้ผู้ใหญ่เล่าเรื่องให้ฟังบ้าง อ่านให้ฟังบ้าง บางคนอ่านได้แล้วก็ยังชอบให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง เพราะสัมผัสเสียง สัทนา และอื่น ๆ ช่วยให้สนุกขึ้น ภายในอายุ ๕ ขวบ เด็กชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ เรื่องในบ้าน เรื่องสัตว์ และเรื่องธรรมชาติ เมื่ออายุมากขึ้น เด็กก็ชอบเรื่องผจญภัย ลึกลับ ตื่นเต้นและประหลาดกรรมต่าง ๆ ในวัยรุ่น เด็กชอบเรื่องประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์การทหาร เรื่องตลก แล้วเรื่องรักชახซังใจ สำหรับวิทยุโทรทัศน์และภาพยนตร์ เด็กเล็กชอบนิทานเกี่ยวกับเทพธิดา นางฟ้า เมื่ออายุมากขึ้น ชอบภาพยนตร์ความยาวรายการทนายปัญหา ในวัยรุ่น เด็กชอบเรื่องลึกลับ ตื่นเต้น เพลงและเรื่องเกี่ยวกับดารานักแสดง ภาพยนตร์มีผลมโนทัศน์ต่อความรู้สึก อารมณ์และความคิดเห็นของเด็ก

หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์มีความจำเป็นแก่ชีวิตของเด็ก ความจำเป็นมีในแง่ต่อไปนี้ คือ

๑. ชีวิตของคนเรานั้นจำเป็นต้องมีการพักผ่อนจากงานบ้าง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กได้ผ่อนคลายความเคร่งเครียด ให้ความสุข ความเพลิดเพลิน ความสดชื่นและในเวลาเดียวกันก็ให้ความรู้เป็นประโยชน์แก่เด็กด้วย

๒. ช่วยให้เด็กมีความรู้สึกปลอดภัยในจิตใจ เช่น เรื่องที่แสดงความรักของพ่อแม่ เด็กตกทุกข์ได้ยากแต่มีผู้คอยช่วยเหลือ เรื่องที่ขบขัน เด็กได้อ่าน ฟัง หรือดูแล้วเกิดความสบายใจ

๓. ช่วยให้เกิดความรู้สึกว่าตัวเองเป็นหนึ่งในหมู่หรือในพวกเมื่อ
เรื่องเป็นปัญหาของหมู่ พวก หรือสังคม เช่น เรื่องเด็กของการชงเล่น
มาก ๆ เรื่องเด็กวัยรุ่นเรื่องต่อต้านกบทางบ้านเนื่องจากการเป็นตัว
ของตัวเอง ถ้าเป็นเรื่องของสังคมที่กว้างขวางออกไป ก็จะช่วยให้เกิดทราบ
เรื่องราวกว้างขวางออกไปด้วย

๔. ความรู้สึกที่ตัวเองเป็นทุกข์ของคนอื่น และตัวเองก็มีความรัก
ที่จะให้ใครสักคนเป็นความจำเป็นแก่ชีวิตประการหนึ่ง เราจะอยู่ในโลกโดย
ไม่มีใครรักเราสักคน หรือเราไม่เคยรักใครสักคนไม่ได้ เรื่องเกี่ยวกับมิตร
ภาพอันอบอุ่น ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ความรักของหญิงชาย ช่วย
สนองความต้องการของเด็กในค่านนี้

๕. การประสบความสำเร็จ มีความจำเป็นแก่ชีวิตของเด็ก เรื่องของ
ความสำเร็จต่าง ๆ เช่น ในด้านวิทยาศาสตร์ ด้านกีฬา เรื่องของวีรบุรุษ
เรื่องของพระเอกเท่กล้า เรื่องของบุคคลที่เขาสนใจตนเองได้ เหล่านี้จะ
ช่วยสนองความจำเป็นแก่ชีวิตของเด็กได้

๖. เด็กต้องการความรู้ใหม่และแปลกในสิ่งต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจาก
ความเจริญทางสมอง เด็กควรได้รู้อะไรต่าง ๆ มากมายหลายอย่างนอกเหนือ
ไปจากที่โรงเรียนสอน เด็กยังฉลาดก็ยิ่งอยากรู้ อยากเห็น เช่น เรื่องของ
อวกาศ ดาว เรือบิน ชีวิตใต้ท้องทะเล ชีวิตในป่าทึบ

๗. ชีวิตของเด็กต้องการการเปลี่ยนแปลงบ้าง คนที่ทำงานอย่าง
เดียวขมมีสุขภาพจิตไม่สมบูรณ์เต็มที่ คนที่ทำงานมากก็ต้องการเล่นเสีย
บ้างอยู่นาน ๆ ก็ต้องการทำอะไรเสียบ้าง เครื่องเคราของคนก็ต้องการวิ่งเล่นบ้าง

ทั้งนี้ใช้ทุนความเป็นจริงของชีวิต คนที่เคร่งเครียดคนมักควรผ่อนคลายด้วยการถ่ายภาพนตร์เสียบ้าง อ่านนวนิยายเสียบ้าง งานประจำวันของเด็กเป็นสิ่งที่ยังคงให้เด็กต้องทำอยู่ทุกเมื่อเชยวัน พ่อแม่บางคนมอบงานพิเศษให้เด็กทำเพิ่มเติมอีก เด็กบางคนจิตใจไม่สบาย เด็กเหล่านี้จะผ่อนคลายได้ด้วยหนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ เด็กบางคนก็ควรบรู๊วไว้แล้วทำให้ใจสบาย บางคนหัวเราะก็ทำให้ความเครียดหายไป

๘. หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ ช่วยให้เด็กได้ใช้จินตนาการไปตามเรื่อง หรือใช้จินตนาการต่อไปจากเรื่อง เด็กชอบมอง “ฝัน” บ้าง

๙. เด็กจำเป็นต้องมีการระบายอารมณ์ ชีวิตของคนเรานับมีทางอารมณ์สุข และอารมณ์ทุกข์ สิ่งเหล่านี้จะช่วยระบายอารมณ์ที่ไม่เป็นสุขของเด็ก

๑๐. ความจำเป็นประการสุดท้ายที่ควรกล่าวถึงในที่นี้ คือ ความรู้สึกซาบซึ้ง นุ่มนวล ความงามในสิ่งต่าง ๆ เช่น คนดี ธรรมชาติ และศิลปต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ เพลง ภาพยนตร์เกี่ยวกับศิลปในด้านต่าง ๆ และธรรมชาติอันดีดล้วยจึงช่วยสนองความต้องการของเด็กในค่านนี้

ความจำเป็นทั้ง ๑๐ ประการที่กล่าวมาข้างต้น เป็นความจำเป็นแก่วัยของเด็ก ความจำเป็นแก่วัยคือความหมายว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ชีวิตสมบูรณ์ ถ้าขาดไปก็จะเป็นความบกพร่อง หรืออันตรายซึ่งอาจระน้อยหรือน้อยมากต่อชีวิตที่จริงที่กล่าวถึงนี้ เพราะเราพูดถึงเรื่องของเด็ก ถ้าเราไม่เน้นเรื่องของเด็กแล้ว ก็เห็นจะพูดได้ว่า ความจำเป็นทั้งหมคนนี้เป็นความจำเป็นแก่วัยของมนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในวัยใดด้วย เราย่อมจะเห็นกันแจ่มแจ้งแล้วว่าหนังสือ

วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์
เพียงใด

ในเมื่อสิ่งเหล่านี้สนองความจำเป็นแก่ชีวิตของมนุษย์ เราย่อมจะตก
สิ่งแวดล้อมประเภทนี้ออกเสียจากชีวิตได้ไม่ได้ ปัญหาอยู่ว่าเราจะให้สิ่ง
เหล่านี้อย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์อย่างเต็มที่แก่เด็ก เด็กมักจะใช้เวลาทั้ง
เหล่านั้นมากเกินไปจนเสียผล สมองและจิตใจยังไม่เจริญพอจึงชอบแต่เรื่องต
เขาสมอง และชอบเลียนแบบผู้ใหญ่โดยการชอบเรื่องของผู้ใหญ่ การให้
เวลาพอเหมาะสมควรกับสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญอย่างยิ่ง ชีวิตของคนเราต้อง
ประกอบด้วยหลายสิ่งหลายอย่าง มิใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียวหรือสอง
สิ่ง หลายสิ่งทั้งหลายมานั้นจะต้องมีสมดุลกันชีวิตที่ดีจะสมบูรณ์ การที่
เด็กใช้เวลาทั้งหนึ่งสัปดาห์ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์มากเกินไป เป็นอันตราย
อย่างยิ่ง โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่ใช้เวลาส่วนใหญ่กับเรื่องตลกหัวเราะหัวเราะ
สยหาย เพลงเร้าใจ และเรื่องรักชังทำให้ใจลอย ผัน และสร้างจินตนาการไป
ต่าง ๆ จนลืมความเป็นจริง สำหรับเวลาที่เหมาะสมแก่เด็กให้แก่หนึ่งสัปดาห์ วิทยุ
โทรทัศน์และภาพยนตร์นั้นควร พิจารณาด้วยว่า การอ่าน การฟังและการดู
นั้นใกล้ชิดส่วนกันด้วยหรือเปล่า เด็กมักจะชอบฟังและดู มากกว่าอ่าน

พ่อแม่เป็นบุคคลที่ใกล้ชิดเด็กที่สุด และมีความรับผิดชอบในตัวเด็ก
มากที่สุดก็จริง แต่ในการที่พ่อแม่พยายามจะให้ความช่วยเหลือในการจัดสิ่ง
แวดล้อมประเภทนี้ให้แก่เด็กนั้น พ่อแม่จะต้องอาศัยบุคคลอีกหลายฝ่ายมาช่วย
ด้วย บ้าน โรงเรียนและชุมชนจะต้องร่วมมือกัน การช่วยเหลือเด็กจึงจะ
เป็นผลสำเร็จอย่างดี

ชุมชนมีส่วนช่วยเหลือในการจัดหาและผลิตสิ่งที่เหมาะสมให้แก่
 เด็ก ไม่ใช่ให้เด็กใช้ร่วมกับผู้ใหญ่ ชุมชนหาหรือสร้างหนังสือ
 รายการวิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์สำหรับเด็ก นวนิยายวิทยาศาสตร์
 เกมของเล่น เกมของเล่น การสำรวจ ความเป็นไปในอนาคต การสืบ
 ส่วน การผจญภัย ขาวกัฟฟ้า เหตุการณ์ปัจจุบันของโลก เหล่านี้เป็นประโยชน์
 แก่เด็ก เด็กไม่มีความอดทนมากนัก ผู้ใหญ่จึงมีหน้าที่ช่วยเหลือในการจัด
 หาหรือสร้างสิ่งที่เหมาะสมให้แก่เด็ก หนังสือพิมพ์เสนอข่าวตามความเป็น
 จริง ไม่นั่นในสิ่งที่ทำให้เด็กเข้าใจผิด ชุมชนจะต้องควบคุมหนังสือ
 ที่พูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศอย่างโจ่งแจ้ง เด็กวัยรุ่นสนใจและ
 อยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศอยู่แล้ว การช่วยสอนของความอยากรู้ อยากเห็น
 เป็นเรื่องที่ต้องได้รับการพิจารณาอย่างใกล้ชิด ไม่ควรให้เด็กเกิดความเข้าใจ
 ผิดๆ จากหนังสือที่ขายในท้องตลาด ซึ่งจัดพิมพ์โดยบุคคลซึ่งมุ่งแต่ธุรกิจ
 จนมิได้พิจารณาถึงความเสียหายอันจะเกิดขึ้น การใช้ภาษาในหนังสือ วิทยุ
 โทรทัศน์และภาพยนตร์ ควรใช้ภาษาที่

ชุมชนจะต้องทำการศึกษาจิตใจ และความรู้สึกนึกคิดของเด็กที่
 ชุมชนจะจัดหาหรือผลิตหนังสือ รายการวิทยุ โทรทัศน์ และภาพ
 ยนตร์ให้ ความเจริญเติบโต ทัศนียภาพและความเข้าใจของเด็กเป็นอย่างไร
 เมื่อได้ทราบแล้วจึงจะจัดให้เหมาะสม เท่าที่ได้ทำการศึกษากันทั้งในและนอก
 ประเทศ เป็นที่ทราบกันว่า เด็กๆ นิยมโทรทัศน์ วิทยุ มากกว่าอ่านหนังสือ

พมพหรอนตยสาร เวลาที่เด็กใหญ่ส่งเหล่านแตกต่างกันออกไปตามวัย และเพศ เด็กในครอบครัวที่มีฐานะปานกลางจะให้เวลากับสิ่งเหล่านั้นมากกว่า เด็กในครอบครัวที่ยากจน เด็กวัยรุ่นมากกว่าผู้ใหญ่ และเด็กในเมืองมากกว่าเด็กต่างจังหวัด รายการที่เด็กใหญ่ไม่เหมาะสำหรับเด็ก ภาพยนตร์ ควบอยจะไม่เป็นอันตรายแก่เด็กเท่าใดถ้าจะให้อธิบายให้เข้าใจว่าเป็นเรื่องของ อกตของสมมติให้เกินจริงจะได้มีรสชาติน่าชมยงชน ภาพยนตร์เรอกรอกอย่าง ร้อนแรงเป็นอันตรายแก่เด็กวัยรุ่น โดยเฉพาะเมื่อมีภาพโฆษณาเป็นภาพการ แสดงความรักอย่างร้อนแรง และชื่อของภาพยนตร์และความหมายไปใน ทางนั้นประกอบด้วย ภาพยนตร์ชีวิตเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์แก่เด็กในวัยที่พอ จะเข้าใจได้ เพราะช่วยให้เข้าใจชีวิตตามที่แท้จริง ถ้ายังไม่เข้าใจลึกซึ้งนัก ก็เป็นการเตรียมหรือนำทางไว้ล่วงหน้า ภาพยนตร์มีอิทธิพลต่อธรรมเนียมและ ทัศนคติของเด็ก ถ้าเด็กใช้เวลาแก่ภาพยนตร์มากเกินไปแล้ว เด็กจะไปลด ความสนใจในทำนอื่น ผู้ที่สนใจอ่านผลการศึกษาร่องอิทธิพลของภาพยนตร์ คงจะอ่านพบว่าในบรรดาอาสาสมัครหญิง มีจำนวนไม่น้อยที่ยอมรับว่าภาพ-ยนตร์เรอกรอร้อนแรงทำให้ใจแตก ชอบชีวิตแสนสบาย และกล้าหนีออกจาก บ้าน ส่วนอาสาสมัครชายมีจำนวนไม่น้อยเหมือนกันที่ยอมรับว่าภาพยนตร์ทำ ให้รู้จักวิธีขโมย ทำให้คิดว่าการหาเงินแบบทุจริตเป็นการง่ายดี และทำให้ จิตใจแข็งขันในการทำผิด

สำหรับเด็กในวัยรุ่น ปัญหาเรื่องหนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ ก็จะเป็นปัญหาที่พ่อแม่ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องของเด็กวัยรุ่นมีความหนักใจ กันมาก อย่างไรก็ตาม เราจะต้องทำใจเสียว่าสิ่งเหล่านั้นมีความจำเป็นแก่

ชีวิตของเขาเช่นเดียวกับชีวิตของคนทั้งหลาย คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่
พ่อแม่และบุคคลที่เกี่ยวข้องของมดงน คือ

๑. ขอให้พ่อแม่เลี้ยงดูอบรมเด็กอย่างค้ำคองแต่เล็ก ให้ความเข้าใจ
ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความเอาใจใส่ เพื่อให้เด็กมีความสุข และ
เชื่อว่าพ่อแม่มีความรักและเมตตาต่อกัน

๒. โรงเรียนจะเป็นแรงเข้ามารับช่วงต่อจากบ้านควรหนึ่งในระยะที่เด็ก
เติบโตและเข้ามารับการศึกษาอบรมในโรงเรียน การมีครูที่รักใคร่เห็นอก
เห็นใจ เต็มใจช่วยเหลือ ทั้งใจสอนเพื่อประโยชน์แก่เด็ก และการมีเพื่อนฝูง
ที่รักใคร่กัน จะช่วยให้เด็กได้มีความสุขอยู่ในสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน

๓. การเลี้ยงดู ศึกษอบรมอย่างเหมาะสม ซึ่งเด็กได้รับจากทางบ้าน
และโรงเรียน จะเป็นรากฐานให้เด็กได้ทรงตัวอยู่มั่น เพื่อบรรลุสิ่งต่าง ๆ ที่
เขามุ่งหมายผลต่อเด็กในเวลาต่อไป

๔. ต้องไม่ลืมว่า ชีวิตของเด็กต้องประกอบด้วยหลายสิ่งหลายอย่าง
ให้สมดุลย์ต่อชีวิต และในการนี้ผู้ใหญ่จะต้องช่วยเหลือ

๕. บ้านและโรงเรียนควรจะเสนอหนังสือ รายการวิทยุ โทรทัศน์
และภาพยนตร์ที่เป็นประโยชน์ให้แก่เด็ก และค่อย ๆ สอนให้รู้จักเลือกตาม
ความเหมาะสมของวัย

๖. เด็กในวัยเริ่มมีความเปลี่ยนแปลงทางกายซึ่งมีผลต่อจิตใจของเด็ก
ด้วย ฉะนั้นเด็กในวัยนี้จึงมีลักษณะอารมณ์ เอาใจยาก หงุดหงิด ทำสิ่งต่าง ๆ
รุนแรง ข้างที่เศร้าสลดหรือเหงาหงอย พ่อแม่และครูจะต้องไม่ลืมว่า การอ่าน

๑๑. หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ เป็นสิ่งที่ให้ความสุข ความเพลิดเพลินและอื่น ๆ กับเด็กโดยที่เด็กไม่ต้องการเคลื่อนไหวอะไรเลย นั่งอ่าน นั่งฟัง นั่งดู เป็นการใช้เวลาซึ่งเด็กเป็นฝ่ายรับ ผู้ใหญ่จะต้องช่วยให้เด็กได้สัมผัสกับเด็กจะได้เคลื่อนไหวลงมือกระทำ และกระโดดโลดเต้นบ้าง

เท่าที่ใครกล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า เราจะต้องให้สิ่งเหล่านี้แก่เด็กบ้าง ตามธรรมชาติความต้องการของเด็ก และตามสัณยคติของชีวิต แต่ปัญหาสำคัญจะเห็นว่าเราไม่มั่งคั่งกับคุณภาพให้แก่เด็ก เด็กเลือกไม่เป็นและเด็กใช้เวลาแก่สิ่งเหล่านั้นมากเกินไป การที่จะช่วยให้เด็กได้สัมผัสกับทุก ๆ วัสดุเลือกได้มาก ก็คือการที่หมั่นเขียนเขียนหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และการที่ผู้เชียวชาญจำพวกนักจิตวิทยา จิตแพทย์ ครู นักสังคมสงเคราะห์และอื่น ๆ มาช่วยจัดหาจัด หรือให้คำแนะนำในเรื่องของวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ พ่อแม่และครูจะต้องช่วยให้เด็กรู้จักเลือก ช่วยให้ใช้ได้ใช้เวลาพอสมควรแก่สิ่งเหล่านั้น พ่อแม่ควรทำให้ลูกสบาย มีความเข้าใจในธรรมชาติของเด็ก และให้ความเห็นอกเห็นใจ พ่อแม่ควรอ่านหนังสือ ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์และภาพยนตร์ตามสมควรไปบ้าง เพื่อจะได้แนะนำหรือกระตุ้นให้เด็กอ่าน ฟัง หรือดูสิ่งที่เป็นประโยชน์ บางเรื่องผู้ใหญ่เป็นห่วงแต่ถ้าห้ามเขาไม่ฟังแล้วก็ไม่ควรใช้อำนาจเขายับยั้ง คับ ลองพยายามใช้วิธีต่าง ๆ กัน เช่นให้เขาอ่านหรือดูแล้วเอามาคุยกันบ้าง วิचारณกันบ้าง

พ่อแม่และทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กย่อมมุ่งความสุขและสวัสดิภาพของเด็ก ต้องการให้เด็กเจริญเติบโตขึ้นโดยสมบูรณ์ สิ่งหนึ่งซึ่งนักจิตวิทยาต้องการให้เราเข้าใจกันเสียก่อนเพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือเด็ก คือเรา

ต้องเข้าใจว่า การที่เด็กเสียคนนั้น เราอย่าไปโทษอะไรอย่างหนึ่งแต่เพียง
อย่างเดียว ทั้งเช่นที่บางคนโทษภาพยนตร์ บางคนโทษหนังสือพิมพ์
อะไรอย่างหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้เด็กเสียคน เด็กจะเสียคน
ก็เพราะหลายสิ่งหลายอย่างประกอบกันเข้า นักจิตวิทยาและจิตแพทย์สรุป
ความเห็นว่ หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้
เด็กก่ออาชญากรรม สาเหตุที่แท้จริง คือความบกพร่องของครอบครัว เช่น
พ่อแม่แตกร้างกัน พ่อแม่หย่าขาดหรือแยกกัน วิฤตการณ์อื่น ๆ ในครอบครัว
พ่อแม่ไม่เข้าใจลูกและอบรมลูก พ่อแม่ใช้วิธีอบรมที่ผิด โรงเรียนไม่เข้าใจ
เด็ก ทอดทิ้งเด็ก ไม่ได้แนะนำให้รู้จักใช้ชีวิตในบ้านต่าง ๆ ให้มีสัมพันธ
ผู้ใหญ่มิมีหลักยึดในการดำรงชีวิต จึงทำให้เด็กปราศจากหลักยึดไปด้วย
ในขณะที่ย่อมกำลังสิ่งแวดล้อมอันไม่มีการ หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และ
ภาพยนตร์จะเป็นอันตรายอย่างแท้จริงก็เมื่อเด็กมีความโน้มเอียงไปในทางเสีย
อยู่แล้ว ยังไม่มีใครพิสูจน์ให้เห็นชัดเจนว่าเด็กเกเรกว่าภาพยนตร์หรือเด็ก
อื่น และการดูภาพยนตร์เพียงอย่างเดียวทำให้เด็กกลายเป็นอันธพาล

เราต้องให้หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ แก่เด็กเป็นน่านอน
แต่บ้านและโรงเรียนต้องเป็นหลักสำคัญแก่เด็ก และควรจะให้สิ่งที่ดีแก่เด็ก
เป็นการแข่งขันกับสิ่งเหล่านั้นเพื่อให้ชีวิตของเด็กมีสัมพันธ ทั้งบ้าน โรงเรียน
และชุมชน จะต้องให้สิ่งที่ดี สิ่งที่เป็นหลัก แก่เด็กเพื่อให้เด็กมี
สิ่งแวดล้อมทั้งหลายในปัจจุบัน ให้โอกาสแก่เด็กที่คลุ้มคลั่งและพินพะ
การเลี้ยงดูอบรมแต่คงเดิมไม่แข่งพอที่จะใช้เป็นหลักยึดได้มัน ทำความผิด
ได้ง่าย ผู้ใหญ่จะต้องยอมรับเด็ก เข้าใจ เห็นอกเห็นใจและยกย่องเด็กตามที่

เห็นสมควร เด็กที่มาจากบ้านที่พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูอย่างดี โรงเรียนเอาใจใส่
ช่วยเหลือในการให้การศึกษาอบรมจะไม่ประพฤติตนออกไปนอกทางที่ควร มี
แต่เด็กที่ไม่มีความสุข รู้สึกว่าไม่มีใครเขาคงการ มีแต่คนเหยียดหยาม
ที่จะหันเหไปในทางเสีย หันโรงเรียน คอยเพือนเลว แสดงตัวโลดโผนเป็นท
วีรดาญแก่พลเมืองดี และแสดงตัวเด่นเสียจนบางครั้งถึงขนาดพาดหัวข่าว
หนังสือพิมพ์

พ่อแม่ทุกคนรักลูก พ่อแม่ควรพยายามเข้าใจในธรรมชาติของลูก
เอาใจใส่ดูแลให้การอบรม และให้ลูกมีชีวิตที่สมคัลลย์ เด็กต้องอ่านหนังสือ
ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์และภาพยนตร์อยู่แล้ว ช่วยแนะนำการที่ดี ร่วมกันวิจารณ์
สอนให้รู้จักเลือก สอนให้รู้จักคิด รู้จักใช้วิจารณญาณ และประการ
สุดท้าย คือหาหลักมันให้เด็กเกาะ เพื่อกำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมในสังคม
ของโลกปัจจุบัน มีใช้หันเหไปตามสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ประยูรศิริ เปรมะบุตร

ทกวณเรวทากกรลกกนอยว วยบ ๗ ๓วเราน มเสยงตาง ๗ เพมชน
จากเสยงทเคยมอยแลวตามอรรวมชาตคกเปนอนมาก โดยเฉพาะในเขตทม
คนหนาแนนกยงมมากชนโดยลาคบ เปนเสยงทเกิดจากเครองยนตกลไก
ทมณษยเรวประตษชคคทาชน เสยงตงกลาวนเมอเราไคยนเรากอามองเห็น
ทมมาไค แตยงมคลนเสยงชกชนคทนง ชงชอยรอย ๗ ๓วเรเปนคลน
เสยงชงเกิดจากการกระทำของเครองมอทางอเลคโทรนค เรามอามองเห็น
ทมมาของมนนอกจากจะมีเครองรบรบเสยงนน ๗ คลนเสยงนนคชคลนวทย
ชงชณะนมอยมามากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะในเมืองไทยเรานมคลนวทยสง
ชกมาจากสถานตาง ๗ หลายสถาน คลนเสยงเหลานตามไปรบกวณเรว
ไคตงในทรโหฐานทสคในบาน คอในหองนอน แมเจ้าชงบานมิไค
ปรารณนจะไคยนไคฟงเลยกตาม กมีผชวยสงเคราะหทำให้เสยงนนไป
ยอนแยงหเรานไค โดยไมคานงถว้จะเป็นเวลาช้ลสาย ยายเปน คาคัน
คกคนอยางไร และในบางครงบางคราวในทชงเรามคคควาเสยงเหลานนจะ
ควมไปรบกวณเรวไค เช่น ในรถประจำทาง ชงเราตองชนไปเบยคเสยค

เย็บคอตักกับคนอื่น ๆ ต้องคอยระวังไม่ให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายไป
กระทบกระแทกเหยียบย่ำผู้ที่อยู่ใกล้ ต้องคอยระวังทรงตัวไม่ให้ล้มคว่ำ
ขมำหงายควยแรงกระชากของรถ ต้องนั่งค้มก้นคายนอน ไม่นั่งไขว่ห้าง
เป็นประจำแล้ว ก็ยังมีผลลงทนลงแรงหอบหวิวเครื่องรวเล็ก ๆ ไปยกเย็บทำให้
เราฟังเสียง ซึ่งเราไม่ต้องการฟังเลยก็มี หรือบางทีเราของรถเองนั้นแหละ
ก็ดล้าโพงใหญ่ไว้ข้างหน้าช่วยออกแรงหนึ่งควย นอกนั้นในทงที่เราอยากจะหนี
ความจ้อแจ๋กแอไปหาความสงบสุขอยู่กับธรรมชาติเงียบ ๆ สักชั่วขณะ เพื่อ
พักผ่อนหย่อนคลายความตึงเครียดในการทำงานลงบ้าง ความสงบที่เรา
ปรารถนานั้นก็ถูกทำลายลงเสียด้วยเสียงจากเครื่องทอานชีสเตอร์เล็ก ๆ ที่มี
ผู้โดยสารหอบหวิวไปเบียดให้เราฟังด้วยก็มีอยู่บ่อย ๆ

ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันเราแทบจะหลีกเลี่ยงเสียงวทญไม่พ้น
บรรยากาศผลัดเครื่องรววทญ ต่างก็ผลัดเครื่องรวชนมาให้เลิกกระทกรก เหมาะ
แก่การที่จะหอบหวิวไปกับตัวใด ทั้งราคาก็ไม่แพงด้วยแล้วประชาชนก็นิยม
มากจน ข้างบนก็มีมากกว่า ๑ เครื่อง เช่น เครื่องหนึ่งเป็นของพ่อแม่
เครื่องหนึ่งเป็นของลูก ลูกหลายคนก็มีคนละเครื่อง เครื่องหนึ่งเป็นของ
แม่ครัว เครื่องหนึ่งตกกับรถยนต์ ฯ

เมื่อเราหนีวทญไม่พ้น วิทญมามีส่วนพัวพันกับชีวิตประจำวันของ
เราเช่นนั้น เราควรจะรู้จักสถานะของวทญนเพื่อจะโต้ให้ให้เกิดประโยชน์แก่
เราได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จะขอเว้นไม่กล่าววาทญเป็นสื่อทเร็วทสีกกว่า
เครื่องมือนใดในขณะนี้ และวิทญไปโคกทหนทกแห่ง ถึงแม้ในททมีการ
คมนาคมไม่สะดวก เพราะเรองนั้นเราทวาทกกันอยู่แล้ว ลักษณะหนึ่งของ

วทย คอมีกำลังชักชวนแรง ลักษณะอนันต์สำคัญมากที่เคียว ในการฟังวทย
เรามากไต่จนประกาศและโฆษณาซ้ำ ๆ ซาก ๆ ซึ่งเราผู้ฟังเองก็รู้สึกเบื่อหน่าย
จนแทบจะทนไม่ได้ แต่แล้วเพราะการที่เรไต่จนซ้ำ ๆ ซาก ๆ นั้นแหละ เรา
ได้ถูกฉกฉลากกระชากให้มีความเห็นคล้อยตามไปด้วย โดยไม่รู้ตัว จะ
ขอยกตัวอย่างเช่น เราไต่จนเสียงโฆษณาท่าเป็นเพลง เช่น “.....เป็น
เครื่องคัมภีร์ศักดิ์” หรือ “..... ศักดิ์สิทธิ์ บรมสถิตมแล้วชื่นใจ” ฯลฯ
พอไต่จนเพลงจน เราอึดหรือห่อหุ้มตามไปด้วยพร้อมกันไม่ได้ และเมื่อ
เรากลับชักชวนให้เห็นคล้อยตามไปว่า เครื่องคัมภีร์เช่นนั้นคึกคักแล้วเช่นนั้น
เมื่อลงเวลาจะคัมภีร์เครื่องคัมอะไร เรามักนึกถึงสิ่งที่เราจำได้ และแล้วใน
ที่สุดเราก็ถึงสิ่งที่เราจำได้นั้น เช่นนั้น เป็นต้น

เมื่อวิทย์มีแรงในการโฆษณาชักชวนให้เห็นคล้อยตามเช่นนั้น เราจึง
ควรต้องระมัดระวังให้ดี เพราะเราอยู่ในท่ามกลางการโฆษณาชักชวนอยู่
ตลอดเวลา นับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ โดยปกติเมื่อคนเรา
เจริญเติบโตขึ้นมาทั้งร่างกายและสติปัญญา ก็จะพยายามแยกแยะและจัด
ระบบประสาทการณานาชนิดที่เตรียมไว้เป็นหมวดเป็นหมู่ และเรียงเรียง
ไว้ตามลำดับความสนใจของตน ยิ่งนานวันเข้าประสาทการณเหล่านั้นก็ยิ่งฝัง
ลึกลงไปในความคึกคักและความสำนึกของแต่ละคน ผู้ที่มีความเจริญทั้ง
ร่างกายและสติปัญญามาก ก็ย่อมมีประสาทการณมาก การที่จะโน้มนำให้
เขาในสิ่งใดก็ย่อมทำได้โดยยาก และตรงกันข้ามผู้ที่มีความเจริญทั้งร่างกาย
น้อย มีเขววันปัญญาต่ำ ย่อมมีประสาทการณน้อย ฉะนั้น ผู้เขววันกต หรือ

ผู้มีการศึกษานอกระบบ ย่อมเป็นเหยื่อของการชักจูงโน้มน้าวให้เห็นคล้อยตาม
ได้ง่าย

เมื่อหลกมอยเชนน เราเห็นมาช่วยสำรวจกันทีละราย เนื่องจากรายการ
ของสถานวิทยุต่าง ๆ ที่กรอกให้เราอยู่ทุกวันนี้จะเป็นผลถึงผู้เยาว์ หรือผู้มีการ
ศึกษานอกระบบของเราอย่างไรบ้าง

หลายคนยังเข้าใจกันว่า การจัดรายการวิทยุเพื่อประชาชนนั้น ง่าย
เหลือเกิน เพียงแต่มีเครื่องส่งส่งเครื่องหนึ่ง กำลังส่งไม่ต้องสูงนักก็ได้
มีไมโครโฟนสักตัว ๒ ตัว มีจานเสียง เครื่องเล่นจานเสียง ผู้ประกาศสักคน
จะออกรายการอะไรก็ได้ เราพากันมองข้ามลักษณะสำคัญของวิทยุที่ความพลัง
ในการชักชวนแรงไปเสีย วิทยุมีพลังแรงมากในการสร้างรสนิยม สร้าง
ทัศนคติในกลุ่มชน ซึ่งผลที่จะเกิดจากพลังอันนี้ไม่ใช่จะปรากฏให้เห็นในฉับ
พริบตา มันจะเป็นผลต่อมาในระยะยาวอย่างคาดไม่ถึง เมื่อเป็นเช่นนั้น ขอให้
เราช่วยกันสำรวจดูว่า มีสถานวิทยุใดบ้าง ที่โคตรานองดังหนาทระยผดชอยซึ่ง
มีต่อผู้ฟังต่อประชาชนส่วนใหญ่

รายการวิทยุอาจจะแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ก็จะได้ ๒ ประเภท

ก. ประเภทให้ความบันเทิง

ข. ประเภทให้ข่าวสารและความรู้

รายการประเภทที่ให้ความบันเทิง อาจจำแนกออกไปเป็น

๑. ดนตรี ๒. ละคร ซึ่งอาจมีทั้งประเภทคลอซซิคัลและประเภท

ละครชีวิต ๓. รายการชนบทมีการสนทนาแสดง ๔. กีฬา ๕. รายการ
ที่ผู้ฟังเขาว่ามีความรู้ รายการถามปัญหา

รายการประเภทที่ให้ข่าวสารและความรู้ ได้แก่

๑. ข่าวสำคัญในโอกาสพิเศษ (เช่น ข่าวพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จประพาสต่างประเทศ ฯลฯ)
๒. ข่าวและวิจารณ์ข่าว
๓. ขรรยายและสัมภาษณ์
๔. ชกปราย
๕. ลารคก
๖. รายการเกววกัยศาสนา
๗. รายการเกววกัยเรองของผูลญูญ เกววกัยการขานการเรอน
๘. รายการเกววกัยการเกษตร
๙. รายการลํารับเต็ก
๑๐. รายการวิทยุโรงเรียน
๑๑. ประกาศเพอขบริการประชาชนเป็นส่วนรวม (เช่น เตอนใหระมัดระวังและปฏิบัติเวลามัโรคระบาด เวลาฝนชุก ฯลฯ)

เนองจากลักษณะรายการของวิทยุเป็นตงที่ไคกล่าวแล้ว และวิทยุมีพลังในการชักชวนแรง ฉะนั้นผู้คิรายการเขาตองคานงถึงผพงเป็นจุดหมายสำคัญ ปรกอบกัยเวลาที่จะส่งกระจายเลียงรายการนั้น ๆ เพอให้ไคผลในการรบกเติมที่ เช่นเวลาเขาตงแต่ ๖.๐๐—๘.๐๐ น. ทลขกระยะเวลากังกล่าวนี้ ทุกคนในครอบครวัโดยทวัไคต่างกัมกจวัตรประจำวนทจะต้อง

ปฏิบัติที่บ้าน ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวก็ต้องเตรียมตัวไปทำงาน เด็ก ๆ
ทั้งหลายก็เตรียมตัวไปโรงเรียน ผู้ที่เป็นแม่บ้าน ก็ต้องเป็นกังวลกับการจัด
อาหารเช้า เพื่อสมาชิกของครอบครัว ฉะนั้นเวลาในตอนเช้าเช่นนี้ แต่
ละครคนซึ่งมีโอกาสน้อยเหลือเกินที่จะมานั่งฟังวิทยุอย่างตงอกตงใจ ดังนั้น
รายการวิทยุในตอนเช้าควรต้องเป็นเรื่องสนุกสนาน เขา ๆ เพื่อเป็นการเริ่ม
ต้นวันใหม่ที่มีชีวิตชีวา แจ่มใสกระฉับกระเฉง คำประกาศต่าง ๆ ตลอดจนคำ
โฆษณาอีกมักจะสั้น ๆ คนตรหรือเพลงที่เลือกมาส่งกระจายเสียงก็ควรเป็น
ประเภทเบา เช่นเพลงจำพวกที่เรียกว่าเพลงป๊อปซ์ว่าทันสมัยกันในขณะ
นั้น ๆ ไม่ยืดยาว การที่จะมีปาร์ตี้หรือบรรยายในตอนเช้าเกือบจะไม่ได้
ประโยชน์ เว้นไว้แต่ว่าการบรรยายนั้นจะเป็นการบรรยายสั้น ๆ และจะต้อง
จบลงอย่างรวดเร็ว พอที่ผู้ใดสนใจฟังจะเก็บไปคิดไต่ด้าง ในขณะที่รับประทาน
อาหารเช้านั้น จะเห็นได้ว่า รายการภาคเช้ามักจะมียะยะประมาณ ๑๐—๑๕
นาที และส่วนมากเป็นเพลงเป็นดนตรี ชาวที่มีในตอนเช้านั้นเช่นเคยมัก
ควรเป็นชาวสั้น ๆ ในประเทศที่เขาเจริญมากในด้านการเกษตร ในตอนเช้า
เขามักมีข่าวสำหรับชาวไร่ชาวนา มีข่าวพยากรณ์อากาศ การบอกเทียบเวลา
ในตอนเช้านั้น สถานที่สุดถึงการให้บริการแก่ผู้ฟัง เขามักจะบอกเทียบเวลา
บ่อย ๆ ทุก ๑๕ นาที หรือครึ่งชั่วโมง เพื่อให้ผู้ใหญ่ในบ้านและเด็ก ๆ
ออกไปทำงาน และไปโรงเรียนให้ทันเวลา

ในตอนสายระหว่าง ๙ นาฬิกาจนถึง ๑๒ นาฬิกา ถ้าเราจะสังเกตดู
จะเห็นว่ารายการวิทยุเขามักจะมุ่งทำให้พวกที่อยู่ทางบ้านฟัง เพราะตลอด

เวลาถึงกล่าววัน พวกแม่บ้านก็มักจะชวนอยู่กันงานบ้านของตัว และก็อาจหา
 ความเพลิดเพลินด้วยการเย็บปักถักร้อยไปด้วย พวกแม่บ้านก็คงอยากได้ความรู้
 เกี่ยวกับชาวของเครื่องใช้ เกี่ยวกับการครัว การบ้านการเรือน ฉะนั้นรายการ
 ตอนเช้ามุ่งทำเพื่อผู้หญิง และเพื่อให้รู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมเป็นกันเอง
 แม่ผู้ประกาศก็มักจะใช้ผู้หญิง จะเห็นได้ว่าผู้บรรยายหรือผู้แนะนำ หรือ
 กล่าวปาฐกถา ก็มักจะเป็นหญิงเสียเป็นส่วนใหญ่ ในตอนเช้าเขามักจะใช้
 ผู้หญิงให้โฆษณาประกาศขายสินค้า ให้คำพุดอวยยศคุณภาพยาว ๆ นาน ๆ
 เราจะได้ฟังคำบรรยายเกี่ยวกับการตกแต่งบ้านเรือน การอภิปราชเกี่ยวกับ
 เฟ้น ฯลฯ และอะไรต่ออะไรก็ปากระบายคิดว่าเหมาะกับผู้หญิง รายการประเภท
 ยืนเท่งก็มักจะมึนละครชีวิตตลก ๆ ที่เรียกกันว่า โชว์ไฮโอเปร่า เกี่ยวกับชีวิต
 ประจำวัน รัก ๆ ใคร ๆ เรืองวุ่น ๆ ระหว่างผัว ๆ เมีย ๆ ครอบครัวย ฯลฯ
 และมีตอนเองกันทุก ๆ วันเป็นเดือน ๆ กว่าจะจบ รายการประเภทนักร้องตาม
 ทอชยานชอยฟังกันนกกหนา ละครชีวิตตลก ๆ ประเภทนี้ ก็มักจะไม่วายมาก
 ใช้เวลาตั้งแต่ ๒๐—๓๐ นาที เพลงที่เขาจะมาส่งกระจายเสียงตอนนั้นก็
 จะใช้จานเสียง หรือเพลงที่อัดถ่ายลงเทปไว้มากกว่าที่จะนำวงดนตรีมาเล่น
 ทวง ชาวไทยก็ชอบความเคลื่อนไหวของบ้านเมือง มักจะไม่ม่ในระยะเวลา

ในตอนเที่ยงและบ่ายสำหรับประเทศที่เขาพัฒนามากทางการเกษตร
 สถานวิทยของเขามักจะให้บริการแก่พวกชาวไร่ชาวนา หรือพวกที่อยู่ในอก
 เขตชุมชนออกไป ก็มักจะมีข่าวเกี่ยวกับพืชไร่ เกี่ยวกับตลาดการค้า
 ข่าวพยากรณ์อากาศ และข่าวทั่ว ๆ ไป เพื่อให้ชาวไร่ชาวนาของเขาได้ฟัง

ในขณะที่ยกพิภพประทานอาหาร เพลงที่จะนำมาเปิดให้ฟังก็เป็นเพลงเบาๆ
เช่นเดียวกับตอนเช้า

ตอนบ่ายหลังจากบ่ายโมงไปแล้ว เราก็มักจะเห็นว่ารายการ
กระจุกระจุกเกี่ยวกับแม่บ้านอีก ละครชุดอย่างที่เคยมีในตอนสายก็มักจะ
มาในตอนนั้นเช่นเดียวกัน แต่ในตอนบ่ายมาก ๆ คือหลังจาก ๓ โมงไป
แล้ว ในตอนนี้เป็นระยะเวลาที่เท่ ๆ จะเริ่มกลับมาอ่าน ฉะนั้นรายการที่จัด
เพื่อให้เหมาะแก่เด็กก็มีในตอนนั้น และเด็กมักจะจำประกาศและโฆษณา
ต่างๆ บ่อยๆ อย่างเช่น ใจ บรรดาสถานที่ต่าง ๆ ที่จัดรายการโดยมุ่งหวังจะ
ดึงให้สมาชิกเล็ก ๆ ในบ้านเข้ามาให้ร่วมเป็นแรงแก่เขา ก็มักจะโฆษณาไป
ด้วยมาก ๆ

ในตอนค่ำเป็นตอนที่สมาชิกทุกคนในบ้านมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน
จะได้สังเกตเห็นว่ารายการต่าง ๆ ที่สถานีวิทยุจัดและมั่งจิด จะมั่งจิดทุกคน
เพื่อทุกคนในครอบครัว ชาวเขาส่งทักทายไม่ได้ ทงชาวฟ้าและชาวทวไป
มีคนตรเพวระ ๆ เขา ๆ ละครยาว ๆ รายการประเภทปัญหาต่าง ๆ เรื่องทนา
บรรยายหรือป้าลูกดา ก็อาจเป็นเรื่องยาว ๆ อาจมีการอภิปรายในเรื่องต่าง ๆ
ที่น่าสนใจ หลัง ๒๒.๐๐ น. ไปแล้ว มักจะเป็นคนตรีประเภทหนัก
ขนาดที่เรียกว่าคลาสสิก

เมื่อเราได้รู้ลักษณะของรายการวิทยุ และเวลาของรายการเหล่านั้น
แล้ว ขอให้เรามาสังวรณ์กันว่า รายการของสถานีวิทยุต่าง ๆ ที่ส่งเสียง
อยู่รอบตัวเราขณะนั้นอะไรบ้าง เวลาไหนเข้าลักษณะรายการใดบ้างหรือไม่
เข้ามาคกมรายการทำนายทายโศคชะตา กัน ตั้งแต่เราเริ่มลืมตา ตั้งแต่เรา

ยังอยู่ในทันต “....ท่านผู้เกิดในราศีนั้น ๆ วันนั้นถ้าไปทำธุรกิจ
อิทธิพลจะได้ผล.... คาวปากกำลังดี.... ท่านชายจะได้หมอนหนุน ท่าน
หญิงจะได้ผ้าห่ม... สักกางของเงิน วันนั้นชดไป ท่านที่เอาทศไปไขว้ไว้จะ
หลดลอบ สะตามันมาช่วยผลาญข้าวสาร.... งานประจำไม่คืบ เพราะ
ผู้ใหญ่ไม่ชอบหน้า ไม่สนับสนุน... ฯลฯ รายการนี้เข้าอยู่ในประเภทอะไร
ให้ข้าวสาร? ให้ความขยันเที่ยง... ให้ความขยันเที่ยง? รายการนี้เราได้อะไรบ้าง
มีแต่สร้างทัศนคติที่ไม่ดีให้ผู่ฟัง ทำให้เชื่องมง่าย ทอนกำลังสติปัญญา
ความมั่นใจในการทำงานลงไปทุกวัน ทำให้คนขาดความมานะขยัน เพราะ
นักส่งเสริมตัวเองว่าเป็นไปตามโชคชะตา จะแก้ไขอะไรคงจะไม่ได้ เราอยาก
จะให้คนของเรามีสภาพเช่นนี้หรือ

รายการประเภทสารพัดข้าว รายการประเภทสังคัม.... ทักบอกเรา
ขยทกวนนกเช่นกัน รายการเหล่านี้จะถือว่าเป็นการให้ข้าวสาร หรือ ถ้าให้
ข้าวสาร การรายงานข่าวควรจะถูกต้องตรงความจริง ยุติธรรมไม่ลำเอียง
เข้าข้างใดข้างหนึ่ง ไม่นำเอาเรื่องราวมาแต่งเติมเสริมต่อ ถือเป็นเรื่องให้
เห็นเป็นจริงจริง ไม่นำเอาเรื่องความเศร้าโศกศุนยเสียของบุคคลมาทำเป็นเรื่อง
ถกเถียง เพื่อดึงดูดจะเรียกเสียงหัวเราะจากผู้ฟัง เพื่อดึงดูดให้ผู้ฟังขบขัน
หาสาระไม่ได้ การเลือกเสนอข่าวควรจะไม่นำให้ผู้ฟังเกิดรสขมทุก
ทั้งทางคำภาษาและเนื้อหาของข่าว ข่าวที่แสดงความรักร้าย การฉ
ฉกฉกฉกฉกฉก หรือข่าวที่ก่อให้เกิดความอึดอัด ตื่นเต้นตกใจก่อให้เกิด
ความหวาดกลัว ไม่จำเป็นจะต้องรายงานละเอียดตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรม และเรื่องเพศผิดกว่าอนาจาร
 ชาวที่เสนอทางวิทยุควรเสนอในรูปที่จะไม่ก่อให้เกิดความหวาดกลัว วุ่นวาย
 โดยใช้เหตุ รวบรวมการดังกล่าวนั้นไว้ให้บริการเช่นนั้นหรือเปล่า

รายการเกี่ยวกับเรื่องลึกลับหรืออาชญากรรม นอกจากรายการหนึ่ง
 ซึ่งเราโดยนิตย มสสถานใดที่เสนอเรื่องประเภทนั้นแล้ว ให้คำนึงถึงผลที่จะเกิด
 ขึ้นแก่ผู้ฟังทุกเพศทุกวัยอย่างไรบ้าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องละครกต หรือเรื่อง
 ประเภท “เบื้องหลังชาวอาชญากรรม” กต การเสนอเช่นนั้นเป็นการเอาเรื่อง
 ส่วนตัวของบุคคลมาประจาน มาทำให้เป็นเรื่องชวนหัวหรือเปล่า การเสนอ
 นั้นเป็นการเร้าใจให้เลียนแบบหรือไม่ การแสดงบางตอนเป็นการชวน
 โน้มนำให้เห็นว่าการประกอบอาชญากรรมเป็นของสนุก สนุกสนาน น่าลอง
 มาทำบ้างหรือไม่? การแสดงบางตอนได้แสดงอำนาจทางไสยศาสตร์
 อำนาจลึกลับทมิฬนอกเหนือธรรมชาติ โน้มนำให้เชื่องมงายบ้างหรือไม่? การ
 แสดงนั้นเป็นการหลอกลวงด้วยทฤษฎีหมาย เจาหน้าทฤษฎีทฤษฎีหมายหรือไม่?
 เนื้อหาที่เสนอนั้นได้แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ทฤษฎีทฤษฎีหมายไร้สัมฤทธิ์ภาพ
 ทำการอย่างไรบ้าง น่าเกลียดและไม่สมควรทำ ๗ หรือเปล่า? รายการ
 วิทยุนั้นทำให้เห็นว่าการฆ่าตัวตายเป็นการแก้แค้นหาชีวิต เป็นการหาทางออก
 ของชีวิตหรือเปล่า? เมื่อเราฟังแล้วได้เห็นว่าสถานที่ยกเสนอเรื่องประเภท
 อาชญากรรมเช่นนั้น ได้คำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว รายการนั้น
 ก็นับว่าเป็นรายการที่น่าฟัง แต่เราฟังอย่างไรหรือไม่? ที่เรากำลังได้ฟังอยู่
 เป็นอย่างไร?

เราคงไม่ลืมว่าในบ้าน เมื่อเราเบ็ดเตล็ดขอยืมอะไรกันจะไม่ค่อยได้ยินเพียงคนเดียว คนอื่นได้ยินได้ฟังด้วย โดยเฉพาะเด็ก ๆ ของเราร่วมฟังด้วย

มีรายการหนังสือพิมพ์กันมาก คือรายการจัดเพลงตามคำขอ จะเป็นทางโทรศัพท์ทัก หรือทางจดหมายทัก รายการจริงแล้วเขาจัดเพลงตามประสงค์ในทางบำรุงขวัญในยามสงคราม เพื่อใช้วิทยุเป็นสื่อเชื่อมโยงให้ทหารที่ไปปฏิบัติการรบไกล ๆ ห่างจากบ้านที่คิดถึงบ้านได้มีโอกาสติดต่อกับผู้เป็นครอบครัว เพื่อให้คลายความตึงเครียด หายจากโรคคิดถึงบ้าน เขาจึงจัดเป็นรายการประเภทนี้ เพื่อให้คนทางบ้านขอให้คนที่ไปอยู่ในแนวรบ และขณะเดียวกันให้เป็นการติดต่อสองทาง ให้คนทางแนวรบขอให้คนทางบ้าน แต่ในยามปกติเราจะได้อะไรจากรายการเพลงตามคำขอ เป็นการบันเทิงหรือถ้าเราจะฟังเพลงกันโดยไม่ต้อมาเสียเวลาฟังรายชื่อผู้ขอว่าใครขอให้ใคร ซึ่งยาวเหยียดถึง ๕—๑๐ นาที จะไม่ดีกว่าหรือ เพราะเพลงที่ขอโดยมากก็เป็นเพลงที่นิยมกันในขณะนั้น รายการทำนองนี้ เมื่อผู้ขอออกไปแล้วก็ต้องมาเสียเวลาเผาคอยฟังว่า เขาจะออกชื่อของตน หรือคนที่เราขอให้เมื่อไร เป็นการสิ้นเปลืองเวลาเปล่า ๆ

อีกรายการหนึ่ง คือรายการประเภทละครชีวิต ที่เราได้ยินอยู่ทุกวัน เป็นประเภททักทายความเลื่อมล้าต่ำสูงระหว่างชั้นวรรณะ ระหว่างคนมั่งมีกับคนจน นายกับบ่าว ย่าเฒ่าความอิจฉาริษยา ระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใภ้ ความไม่ลงรอยกันระหว่างพ่อตากับลูกเขย ลูกเลี้ยงกับแม่เลี้ยง และสมาชิกในครอบครัว ย่าให้เห็นว่าแต่ละครอบครัวหาความสุขอะไรไม่ได้เลย ชีวิต

จะอยู่ใต้วัยการแก่งแย่งชิงดี ทำหันประทัดประหารกัน ซึ่งปกติมนุษยทมิ
 กิเลสก็เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว เรายังจะให้วิทยุช่วยย่ำให้หนักขึ้น มากขึ้นหรือ
 เราจะให้เด็ก ๆ ของเราเติบโตขึ้นมาโดยมีกิเลสหนาแน่น ไม่ขัดเกลาเช่นนั้น
 หรือ? เราอยากจะให้ผู้เยาว์ของเราเติบโตขึ้นมาด้วยความไม่มั่นใจในตัวเอง
 มีรสนิยมและทัศนคติที่ไม่ดี ไตแบบอย่างที่ไม่สมควรมาใช้หรืออย่างไร
 ขอฝากเอาไว้คิดให้ทั่ว ๆ กันด้วย.

* แม่เฒ่า ๖๖๖๖ *

“ยก ถึงเวลาทานข้าวแล้วละ เลิกเล่นเถอะ”

ไม่คำทอข และไม่มีอาการสนองตอบคำกล่าวนั้น เด็กชายยกคงยืน
หนานว ควขมวค นยันทางองขอยทงชงชา ทวตรง ขากางเล็กนอย แชน
เล็ก ๆ กลม ๆ กางเล็กนอยเหมื่อนกน มอขบคายทางมะพร้าว ทาทางแฉ่งชน

“ชักคายออกมาส โยบัลชะซาร์ มาสิกัน”

“โยบัลชะซาร์ คอ ชงชานน กเคยอย” แตนนหมายความาว่า ไคชัก
คายแล้ว ยกจงฟาคคายโครมลงไปทเส้า

“ยก ถึงเวลาทานข้าวแล้วละ”

“นไม่ไซยก” ยกริงคอบ พलगฟาคคายลงไปทชงชาอกครงหนง
“ยกเบ็นอควนใจเพชร”

“อควนกอควน เมื่อไทรจะมทานข้าวละละ”

“เคียวกอนช เซอรลานชล็คก่าลงคอสูกัยไคววายรายอย แม่ไม่เท็นร
ยังง”

“แม่เท็นแฉ่งชาเทานนเอง”

“นั่นแหละ คือ ไชยธรรมา แม่หรือเปล่า มันขโมยกำไลวิเศษ
ของเจ้าหญิงไป” ปุกฟาดคางลงไปตบซึ่งซำคต ๆ กัน ปากร้อง “ฉะ—ฉะ”
“ยอมแพหรือยัง”

ซึ่งซำไม่ตอบ แต่แม่บอกว่า “มันยอมแล้วละคะ”

“ยัง” ปุกว่า “แม่ไม่รู้อะไร ไชยธรรมามันร้ายกาจมาก”

ปุกขยี้ขาเดินไปมา ฟาดคางอีกสามสี่ครั้ง ปากร้อง “ฉะ—ฉะ”
และ ฉะ สดก่าย เสียงหนักแน่น และแสดงความพอใจมาก

“ไชยธรรมาแพ้แล้ว แม่ บอกแล้วว่า ใคร ๆ ก็สู้เชอร์ลันชัลลอต
ไม่ได้”

“นั่นแหละ
ทนกลองเวลาทานข้าวได้แล้วนะซิคะ”

“ยังละแม่ ต้องไปตามหากำไลวิเศษให้เจ้าหญิงก่อน ไชยธรรมา
เขาไปซ่อนไว้ที่ไหนไม่รู้”

“นย็ก—เอ๊ย เชอร์ลันชัลลอตคะ แม้ว่าเธออย่างนักใหม่ เชอร์ลัน
ชัลลอตนะ เธอต้องมีเวลาพักเหนื่อย พอลงเวลาพัก เธอต้องอาบน้ำ
กินข้าว ร่างกายจะได้แข็งแรง จะได้ต่อสู้กับผู้ร้ายได้”

ปุกไม่ตอบทันที นย็กตาจ้องขบสังขยั ปุกกำลังคิด

“นกรับทุกคน ต้องมีเวลาหยุดพัก เวลานไชยธรรมาวิ่งตายไปแล้ว
แต่มีอาหารมั่วรวกพวกซ่อนอยู่อกกักได้ ถ้าปุกตามมันไปกำลังเหนื่อยๆ อย่างนี้
ปุกอาจแพมันก็ได้”

“เชอร์ลันชัลลอตไม่มวนแพหรือ”

“แม่ ก็เซอรลานชลัตตมากำลังมาก มีร่างกายแข็งแรง เขากินข้าว
กินเนื้อ กินนม กินผัก กินไข่ เขาก็ไม่รู้จักแพ้”

“ก็ไม่ค่อยพอใจนัก แต่เมื่อออกเรือนอยู่สักครู่ แล้วก็บอกว่า
กินกนก”

เหตุการณ์ณเกิดชนเมื่อบกลาย สมัยที่ยังมีอายุสามขวบ เริ่มรู้จัก
ต้องการ “วรบริ” สำหรับให้เขาอย่าง ตอนนั้นภาพยนตร์โทรทัศน์กำลัง
ฉายเรื่อง “อศวินใจเพชร” ซึ่งมีเซอรลานชลัตตเป็นพระเอก เวลาฉาย
ก่อนข้างจะพักไปสำหรับเด็กชายอายุสามขวบซึ่งเคยนอนก่อนสองทุ่มเสมอ
อย่างปกติ แต่พอถึงวันทมิฬภาพยนตร์เรื่องนี้ ก็ก่อกวนสำหรับตัวเขาเองไม่ให้ง่วง
เพราะคอยวรบริชมของตน

ปกติ และบูชาเซอรลานชลัตตอย่างจิตใจอยู่หลายเดือน นอกจากจะ
คอยภาพยนตร์แล้ว ก็มักจะขอให้แม่เล่าให้ฟังบ่อยๆ วันหนึ่งก็ไปรอที่ห้องสั
พบหนังสื่อสำหรับเด็ก ภาพยนตร์จบลงโดยวราณขมาชาวกำลังต่อสู้กับมังกรไฟ
ใต้ถ้ำมืดความว่า เป็นรูปเซอรลานชลัตต ก็ใจเหมือนไก่แก้ว ก่อหนังสื่อ
เล่มนั้นไว้ทักวัน และให้แม่อ่านให้ฟังทุกวัน จนพักหนังสื่อหลุด

ก็จะได้รู้เรื่องราวบ้าง จากเซอรลานชลัตตในโทรทัศน์ ไม่มีใครทราบ
ใด แต่เท่าที่บอกแสดงออกมานั้น มีความรักในการรับดาบอย่างหนึ่ง มีความ
รู้สึกกล้าหาญที่แท้จริงแล้วต้องเข้ามาได้ ใช้ดาบเก่ง ฟันผู้ร้ายตายหมด
ไม่ม้วนพ่ายแพ้เลยเป็นอันขาด ก็ควรจะช่วยเหลือผู้ถูกรังแก ออกอย่างหนึ่ง
ถ้าหากเห็นผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาพี่น้องควยกัน ถูกคนอื่นหนึ่งชกตอย หรือแย่ง
ของ ก็มักจะเข้าไปช่วยผู้ถูกรังแกทันทีโดยไม่เอ่ยปากพูดเลย ผลพลอยได้

อย่างอื่น แม่ของปู่เป็นคนเอามาใช้ เป็นต้น เมื่อปู่ไม่ยากกินผัก กินไข่
แม่มักจะต้องบอกว่า อ้วนใจเพชรมีร่างกายแข็งแรงเพราะกินผัก กินไข่
กินเนื้อ เมื่อโตขึ้นอย่างนั้นแล้ว แม่จะไม่สั่งชอบอาหารเหล่านั้น และไม่เห็นว่า
จะอร่อยกว่าปลาแห้งปลาเค็ม ปู่ก็อดสำหรับสักลากลั่นกิน

เด็กไม่ทำอะไรนาน และคอยติดตามของใหม่ ๆ คนใหม่ ๆ เสมอ เมื่อ
ภาพยนตร์ของใจเพชรหมดชุดไป ปู่ก็มัวรับชมอื่น ๆ อีกมากมาย บางคน
ปู่ก็ดูใจมาก บางคนก็ดูใจน้อย เมื่อพระเอกใช้ดาบ ปู่ก็ใช้ดาบ พอถึง
พระเอกใช้ปืน ปู่ก็ชอบขึ้นเด็กเล่น เริ่มหัดควงปืน ชักปืน ทำมืองอ ๆ
เวลายิงปืน และปู่ต้องกินผัก เนื้อ ไข่ นม เหมือนพระเอกทุก ๆ คน
วันหนึ่ง ปู่ได้เห็นภาพยนตร์ข่าวในโทรทัศน์ เรื่อง จอห์น เกลน
มนุษย์อวกาศ และการขึ้นไปสู่อวกาศของเขา จอห์น เกลน ทำให้ปู่ทั้งและ
คนเตนจนลม เซอร์ลันชัลลิต โรบินฮู้ด เลฟ ไซแอนน์ พาลาติน คอลท์
และวอร์วอร์อื่น ๆ จนเกือบหมด

“จอห์น เกลน เป็นคนจริง ๆ ไซ้ใหม่แม่”

“ไซ้สักระ จึงกว่าเซอร์ลันชัลลิตอก จึงกว่าคอลท์ควย นั้นนะ
เป็นพระเอกต่าง เป็นเรื่องแต่ง แต่ จอห์น เกลน เป็นคนจริง ๆ ปู่เห็นรูป
ในหนังสือพิมพ์หรือเปล่านั้น”

ปู่เห็นแล้ว และชอบมากด้วย จอห์น เกลน ทำให้ปู่อยากอะไร ๆ
หลายอย่างเกี่ยวกับจรวด และอวกาศ แม่ต้องไปขอยืมหนังสือมาจากห้อง
สมุด ให้ครูป และอธิบายเรื่องต่าง ๆ ให้ปู่เข้าใจ ให้ปู่สรุปได้ด้วยว่า

“ปู่ว่า จอห์น เกลน ต้องเก่งกว่าซูเปอร์แมน นะแม่”

“ก็ใช้นะสิคะ ซูเปอร์แมนนะ เรืองแต่ง แล้วโกหกด้วย ปักว่าคนเราเอาผ้าผูกคอ แล้วโคกลงมา จะเหาะไต่อย่างนั้นไหม?”

“ก็ตกลงมาขาหัก คอหักนะสิ”

ใช่ ปักต้องจำไว้ละคะ ซูเปอร์แมนนะ เรืองแต่ง ปักจะเล่นเอาผ้าผูกคอเป็นซูเปอร์แมนก็ได้ แต่จะกระโดดลงมาจากที่สูง ๆ อย่างเขาไม่ได้หรอก”

“คอหักตาย” ปักว่า

วันหนึ่ง ปักไม่อยากไปโรงเรียนเลย ความจริงปักไม่อยากไปโรงเรียนบ่อย ๆ บางวันก็ไม่อยากไปมาก บางวันก็ไม่อยากไปนิดหน่อย วันนั้นปักไม่อยากไปจริง ๆ เพราะตนค่อนข้างสาย รู้สึกง่วง

“ปักจะไม่ไปก็ได้ละคะ แม่ไม่ว่าอะไรหรอก แต่แม่จะบอกอะไรให้สักอย่างหนึ่ง จอห์น เกลนนะ เขาต้องเรียนหนังสือเก่งนะลูก แม่คิดว่า เมื่อเล็ก ๆ เขาคงจะไปโรงเรียนทุกวัน”

ปักยงหนางาอยู่ แต่กลักรูย่น แล้วบอกว่า

“ไปก็ไป”

ปักยกมาอายุได้สิบขวบแล้ว เช่นเคยกับเด็กในกรุงเทพฯ และในบางจังหวัดอีกหลายคน ปักโตเติบโตขึ้นภายใต้อิทธิพลของโทรทัศน์ ซึ่งความจริงก็มีอายุไม่แก่กว่าปักมากนัก (เฉพาะโทรทัศน์ในเมืองไทย) ในบรรดาสื่อทั้งหลายที่ปักอยู่ในเมืองไทยขณะนี้ หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง ทีวี ภาพยนตร์ วรรณคดี เป็นสื่อข่าวสารความคิดเห็นตลอดจนการบันเทิงต่าง ๆ ที่เรารู้อยู่กันมาพอสมควร โทรทัศน์นับว่าเป็นสื่อ

อย่างใหม่ที่สุด และในปัจจุบันในเมืองไทยเรา ยังใช้กันอยู่ในอาณาบริเวณ
ที่ไม่กว้างขวางนัก เราไม่สามารถจะบรรยายการโทรทัศน์ได้ทั่วทั้งประเทศ
อย่างไรก็ดี เราต้องยอมรับว่า สอทมอายุน้อยที่สุด ก็ได้มีอิทธิพลมากที่สุด
ในเวลาอันรวดเร็ว

เราต้องยอมรับกันว่า โทรทัศน์เป็นสื่ออย่างหนึ่งซึ่งเรามีอยู่ และเรา
คงจะใช้ประโยชน์จากสื่อประเภทนี้มากขึ้นทุกที ในประเทศไทยเราขณะนี้
รัฐบาลกำลังให้ขยายสถานีส่งโทรทัศน์ออกไปตามหัวเมืองใหญ่ ๆ เมื่อ
เร็ว ๆ นี้ บริษัทวิทยุธุรกิจได้เสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับโทรทัศน์ ข้อเท็จจริง
ข้อหนึ่งมีอยู่ว่าบ้านในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ และนครบริบทวิเทศไปสำรวจ
หนึ่งในทุก ๆ สิบบ้านจะมีเครื่องรับโทรทัศน์หนึ่งเครื่อง ในสหรัฐอเมริกา
เกิดในจำนวนแปดบ้านจะมีเครื่องรับโทรทัศน์ในบ้าน บางบ้านมีมากกว่าหนึ่ง
เครื่อง เพื่อจะได้ทำความพอใจให้แก่ทุก ๆ คน เพราะสถานีส่งโทรทัศน์ใน
สหรัฐอเมริกา มีอยู่หลายสถานีด้วยกัน ในหลาย ๆ ประเทศ เช่นญี่ปุ่น
สหรัฐอเมริกา ภาพยนตร์โทรทัศน์ได้ทำให้เกิดความบันเทิงแก่ธุรกิจ
ภาพยนตร์พอใช้ เพราะปรากฏว่าคนชอบดูภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่มาให้ดูได้
ถึงในบ้าน มากกว่าจะยอมเสียสตางค์ไปดูภาพยนตร์ที่โรงภาพยนตร์ เรา
จะเห็นได้ว่า ในการสร้างภาพยนตร์โทรทัศน์ขณะนี้ บริษัท (โดยมาก
ก็คือบริษัททำภาพยนตร์เรื่องยาวนั่นเอง) ได้ใช้การสำคัญ ๆ ที่เรียกกันตาม
ภาษาโทรทัศน์ว่าการหาหนังใหญ่ (คือเป็นการหาในภาพยนตร์ธรรมดา) มา
เป็นผลแสดง นอกจากนั้น ยังได้ทำภาพยนตร์เรื่องยาวขนาดฉายกินเวลาถึง
หนึ่งชั่วโมงขึ้นไปอีกด้วย ความสำเร็จในการสร้างดาวเทียม “เพลสตาร์”

เพื่อส่งโทรทัศน์ข้ามทวีปจะทำให้เกิดการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ในวงการโทรทัศน์ต่อไปอีกในเวลาไม่นานนัก

เมื่อมีการใช้โทรทัศน์ครั้งแรก ผู้ใหญ่โดยมากไม่ว่าฝรั่งหรือไทย มีความรังเกียจ เพราะเห็นว่าโทรทัศน์มีรายการซึ่งเด็กไม่ควรดูอยู่มาก โดยเฉพาะภาพยนตร์ประเภทโลกโศกต่าง ๆ แต่ในที่สุดผู้ใหญ่หลายคนก็ถูกความจำเป็นของสังคมบังคับให้ซื้อเครื่องรับโทรทัศน์ไว้ในบ้าน เพราะว่าการสนทนากัน ไม่ว่าจะระหว่างเด็กหรือผู้ใหญ่ จะมีการกล่าวถึงสิ่งที่ยปรากฏในจอโทรทัศน์อยู่บ่อย ๆ ทำให้ผู้ซึ่งไม่ติดตามดู รู้สึกว่าตนขาดความรู้อะไรไปสักอย่างหนึ่ง

ในเวลานี้ ประเทศไทยมีสถานีส่งโทรทัศน์อยู่สองสถานีที่กรุงเทพฯ เบ็ดทำการส่งเสียงและภาพตั้งแต่ ๑๘.๐๐ น. ไปจนถึงประมาณ ๒๔.๐๐ น. ทุกวันเสาร์มีครึ่งวันตอนบ่าย และวันอาทิตย์มีตลอดวัน ขณะนี้สถานีโทรทัศน์กองทัพบกได้เปิดส่งโทรทัศน์ภาคเช้าในระยะเวลาสั้น ๆ ทุกวันอีกด้วย รายการต่าง ๆ ของสถานีทั้งสอง พอจะประมวลได้ดังนี้

รายการบันเทิง มีภาพยนตร์เรื่องสั้น ๆ (ประมาณ ๓๐ นาที) และยาว

เป็นภาพยนตร์ต่างประเทศเกือบทั้งหมด นอกจากภาพยนตร์ ซึ่ง

เขาเวลาไปมาก แล้วก็มีละครและรายการดนตรี

รายการข่าว ในและนอกประเทศ เป็นเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง บางวันก็

มากกว่านั้น บางครั้งก็มีการสัมภาษณ์บุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับข่าว

รายการสารคดี ที่เป็นภาพยนตร์ และที่เป็นรายการซึ่งจัดขึ้นในห้องส่งที่

เรียกกันว่า รายการสดก็มี สารคดี มีหลายอย่าง เช่น การ

ทองเที่ยว การเรียนภาษา รายการเกี่ยวกับสุขภาพจิต ธรรมะ
รายการสำหรับแม่บ้าน ฯลฯ

รายการโฆษณาสินค้า มีตลอดไป และกินเวลามากพอใช้

ในการจัดรายการต่าง ๆ นั้น เข้าใจว่าทางสถานีได้คำนึงถึงเด็ก ๆ ผู้ดู
เหมือนกัน เพราะมีประกาศขึ้นหนึ่งอยู่ทุก ๆ วันว่า ในการดูโทรทัศน์นั้น
คุณหนู ๆทั้งหลายจะต้องนั่งให้ห่างจอพอควร จึงจะเห็นภาพได้ชัดเจนต
และทางสถานีก็จะได้นกมองสายตาของเด็ก ๆ ด้วย รายการที่จัดไว้สำหรับ
เด็กจริง ๆ และให้ชื่อรายการบ่งไว้ให้เห็นชัด ก็มีราว ๖ รายการ รวมทั้ง
ที่สถานีจัดเอง และให้ผู้อื่นจัด เวลานั้นรายการไม่มีการสำรวจจริงจัง เรือง
รายการโทรทัศน์และเด็ก แต่เท่าที่สังเกตได้ เด็กไม่สนใจในรายการที่จัดไว้
สำหรับเด็ก เว้นไว้แต่ว่าจะมีเพื่อนร่วมโรงเรียน หรือพี่น้องไปร่วมแสดง
ด้วย รายการที่เด็กคิดใจจริง ๆ คือรายการซึ่งจัดไว้สำหรับผู้ใหญ่ดูได้
เด็กดูได้ เช่น ภาพยนตร์ คนตรีและเพลง ละคร รายการท่องเที่ยว ข่าว
(สำหรับเด็กบางคน) และโฆษณา

ภาพยนตร์ต่าง ๆ ในโทรทัศน์มีทุกวัน และถึงจุดเด็กเหมือนแม่เหล็ก
ภาพยนตร์โทรทัศน์นั้นส่วนใหญ่ เป็น ภาพยนตร์ชุด คือ มีตัวละคร โดย
เฉพาะพระเอกตัวเดียวกันเล่นตลอดไป บางครั้งมีการเปลี่ยนฉาก บางครั้ง
ก็ไม่เปลี่ยน พระเอกมีส่วนสำคัญซึ่งจะทำให้เด็กชอบ หรือไม่ชอบ โดยมาก
ก็ชอบทั้งนั้น แต่ชอบด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน พระเอกเหล่านั้น โดยเฉพาะในเรื่อง
เกี่ยวกับการผจญภัยและสืบสวน เป็นผู้อยู่เหนือมนุษย์ ไม่มัวนัว ไม่มัวนายน
ถึงจะถูกขยาตเจ็บกหาย ไบหน้และรูปร่างจะงามหรือไม่งามก็ไม่กระไรนัก

แต่ของมีอะไร เท เช่นชักขึ้นเร็ว พกปืนยาวผิดธรรมดา เล่นไฟเก่ง คน
เหล่านี้ไม่ค่อยอยู่ประจำ ไม่เคยกิน ไม่มีครอยครว อาจมีครกข้างเป็น
ครวๆ แต่ไม่เคยแต่งงาน มีหน้าท้อย่างเดียว คือ ขยี้ผ้าย วิชยชนนไม่
ยาก โดยมากก็ของยิง หรือแทงเสียให้ตาย ผ้ายเองก็ไม่บาน ไม่มี
ครอยครว เด็กชายชุกซึ่งถูกภาพยนตร์โทรทัศน์มามากมายนั้น ลงความ
เห็นแน่นอนทีเดียวว่า

“เป็นผ้ายจะมีลูกได้อย่างไร”

เพราะฉะนั้น ในความคิดของชุก เราไม่จำเป็นต้องสงสัยว่าผ้าย
เพราะเขาไม่มีลูก

นอกจากภาพยนตร์ เรื่องการผจญภัยในสมัยสหรัฐแรกเริ่มก่อสร้าง
บ้านเมือง แล้วก็มีเรื่องสับสนของนักสืบเชลยศึกก็ ซึ่งโดยมากทำให้ตำรวจ
เป็นคนโง่ไป มีเรื่องตลก และเรื่องที่ไซ้เด็กเป็นตัวเอง เรื่องชีวิตในครอยครว
มีอย่าง แค้นน้อย เพาะจะให้ทราบว่าเด็กทกวนนั้น (โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ)
ไ้มีความเกยวของกับโทรทัศน์ อยากจะขอคิดเอาบนทกตอนหนึ่งของเด็ก
นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๒ ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง เฉพาะในเวลา ๑๐ วัน
มีคน

วันที่ ๑	พฤศจิกายน ๒๕๐๔	ฉันทหนังสือสามเกลอหัวแข็ง
วันที่ ๒	พฤศจิกายน ๒๕๐๔	ฉันทหนังสือคุณพ่อรัก
วันที่ ๓	พฤศจิกายน ๒๕๐๔	ฉันทหนังสือชนทพไวกง
วันที่ ๔	พฤศจิกายน ๒๕๐๔	ฉันทหนังสือบเทอรกน
วันที่ ๕	พฤศจิกายน ๒๕๐๔	ฉันทาชนมโค้นท์

ก็เป็นที่ถูกใจกันมาก รายการบนเท็งอกรายการหนึ่ง ที่เด็กผู้ชายชอบมาก คือ รายการมวย

รายการอื่น ๆ ที่เด็กดูด้วยความชอบบ้างไม่ชอบบ้างก็มี การท่องเที่ยว ขี่ม้า การตอบปัญหา การสอนภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และอื่น ๆ คู่มือนั้น เด็กจะไม่สนใจกันนัก

เท่าที่กล่าวมานี้ พอจะเห็นได้ว่า รายการโทรทัศน์เท่าที่เรามีอยู่ในขณะนี้ มีรายการซึ่งเด็กชอบและสนใจอยู่มาก รายการที่ทุกคนเพื่อการบนเท็งก็มีที่เป็นสารคดีประโยชน์ก็มี ถ้าท่านไม่เคื่องรับโทรทัศน์อยู่ในบ้าน เด็กของท่านอาจได้ทราบเรื่องราวจากเพื่อนที่โรงเรียน หรือบางทีอาจได้จากเคื่องรับโทรทัศน์สาธารณะ หรือของเพื่อนบ้าน เมื่อท่านมีเคื่องรับโทรทัศน์อยู่ในบ้าน การที่จะบอกเด็กว่าจงดูรายการนั้น อย่าดูรายการนี้ คู่มือนั้นจะเป็นไปได้อย่างไร เราต้องยอมรับว่า ทันทีที่เคื่องรับโทรทัศน์เข้ามาในบ้าน ความสนใจในบ้านย่อมผันแปรไปบ้าง ไม่มากนักนัย เด็ก ๆ จะลุดลุดกลน ทำการบ้านให้เสร็จ หรือไม่ก็ไม่ทำเลย เพื่อยะเอาเวลาไปดูรายการที่ตนชอบ เด็กบางคนยอมอดนอนอยู่จนดึก เพื่อบูละครหรือภาพยนตร์ที่ตนชอบ และยังปลุกครองปล่อยตามใจ บางคนทนดูแต่แสดและไปนั่งง่วงที่โรงเรียนบ่อย ๆ ก็มี บางครั้งเกิดความขัดแย้งกันระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ เด็กต้องการการครองนของสถานนั้น แต่ผู้ใหญ่ต้องการการครองนของสถานหนึ่ง บ้านที่เคยสงบก็มีเสียงขึ้น แอ่น-แอ่น- เสียงวิ่งไล่ยิงฟันกันโครมคราม

เมื่อมีเด็กและมีเคื่องรับโทรทัศน์อยู่ในบ้าน เรามีปัญหาที่ต้องขบคิดอยู่สองสามประการเป็นต้นว่า ทำอย่างไรเด็กจึงจะรู้จักแบ่งเวลาระหว่างการเรียน

การทำกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อความเจริญเติบโตของร่างกาย และการดูโทรทัศน์
 ทำอย่างไร เด็กจึงจะเข้าใจว่าชีวิตในภาพยนตร์ที่เด็กได้เห็นนั้นแตกต่างกับ
 ชีวิตจริง และการกระทำบางอย่างของพระเอกในภาพยนตร์นั้นจะเอามาใช้กับ
 ชีวิตจริงไม่ได้ เราต้องรับว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพล และรายการต่าง ๆ
 ในโทรทัศน์มีทั้งที่ควรและไม่ควรดู แต่เราก็ต้องยอมรับว่า รายการใดๆ
 ที่ผู้ใหญ่แล้ว จะห้ามเด็กดูก็คงจะยาก รายการโทรทัศน์ผู้ใหญ่ไม่ยากดู และ
 จะบังคับให้เด็กดูเพราะเห็นว่ามีสาระ บางทีทำไต่ยากเหมือนกัน และมีอยู่
 บ่อย ๆ ที่เราต้องปล่อยให้โทรทัศน์เลี้ยงลูกของเราเองแหละ

ได้กล่าวไปแล้วตั้งแต่ตอนแรกว่า ในประเทศไทย เรายังมิได้มีการ
 สำรวจและวิจัยกันให้แจ่มแจ้งถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็ก เราเพียงแต่
 คาคะเน หรือหวาดกลัวไป หรือเพียงแต่สังเกตเอาเท่าที่พอจะสังเกตได้
 ในประเทศที่ทำการโทรทัศน์ได้ก้าวหน้าไปมากกว่าเรา ได้มีการวิจัยกันในด้าน
 เพราะพ่อแม่และผู้ปกครองในประเทศนั้น ๆ ก็มีความวิตกกังวลว่าโทรทัศน์
 อยู่เหมือนกัน จึงใคร่จะขอนำเอาข้อเท็จจริงในการวิจัยมาแล้วสักกึ่งบาง
 การวิจัยโดยจัดทำในประเทศอังกฤษ และในสหรัฐอเมริกา ความจริง การ
 วิจัยได้ให้รายละเอียดไว้มาก ในตอนนี้จะนำมาเฉพาะบางข้อซึ่งจะเห็นท่อนใจ
 ของผู้ปกครองเท่านั้น

* Television and the child. By Hilde T. Himmel weit and others. Oxford University press, 1958

Television in the life of our children. By Wilbur A schramm and others. Stanford University press, 1961

แรกทีเดียว ผู้ใหญ่โดยมากมักจะเห็นกันว่าโทรทัศน์จะทำให้สายตา
ของเด็กเสีย ผลของการสำรวจชี้ให้เห็นว่า ถ้าภาพในจอโทรทัศน์แจ่มใส
และชัดเจน ในห้องมีแสงสว่างพอที่จะไม่ให้แสงในจอมากระทบตามาก เด็ก
ไม่ไ้มองจอโทรทัศน์มากเกินไป หรือนั่งก้มบ่นแล้ว สุขภาพสายตาของ
เด็กจะไม่เสียไป การใช้สายตาโดยไม่ระมัดระวัง จะทำให้สายตาเสียไปได้
ไม่ว่าจะโดยการอ่านหนังสือหรือดูโทรทัศน์

ประการที่สอง การดูโทรทัศน์จะทำให้การเรียนรู้ของเด็กเลวลงหรือไม่?
การวิจัยของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียให้ทราบว่า โทรทัศน์ดูเหมือนจะ
ช่วยทำให้เด็กในวัยก่อนเข้าเรียน สามารถเรียนหนังสือได้เร็วขึ้น เด็กในวัย
นี้ดูโทรทัศน์ จะเรียนดี และรู้มากกว่าเด็กที่ไม่ได้ดูโทรทัศน์ แต่ใน
เด็กซึ่งอายุ และเรียนชั้นสูง แม้ผู้ซึ่งเคยเรียนตกกลับเรียนเลวลงบ้าง เมื่อ
ได้ดูโทรทัศน์มาก ๆ ความมึนทึบไปก็สับสนไม่ได้ โดยทั่ว ๆ ไป โทรทัศน์
มิได้ช่วยให้เด็กมีความมึนทึบ และมิได้ทำให้เรียนเลวลงจนเห็นได้ชัด

ประการที่สาม ผู้ปกครองผู้รักมักต้องการให้ลูกของตนอ่านหนังสือ
และเป็นกังวลกันว่าโทรทัศน์จะทำให้เด็กอ่านหนังสือน้อยลง การวิจัยทำให้
เห็นว่า เด็กยังอ่านหนังสืออยู่ มีบางที่ปรากฏว่า เด็กฉลาดบางคนอ่านน้อยลง
และเด็กที่ไม่ค่อยฉลาดอ่านมากขึ้น แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว โทรทัศน์ไม่ทำให้
จำนวนเด็กอ่านหนังสือลดน้อยลง อย่างไรก็ตามโทรทัศน์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ในการเลือกหนังสืออ่าน เด็กที่ดูโทรทัศน์อ่านหนังสือภาพการ์ตูน และ
เรื่องโลดโผนต่าง ๆ น้อยลง เด็กเหล่านี้จะอ่านหนังสือพิมพ์ข่าว และหนังสือ
สารคดีต่าง ๆ มากขึ้น

ประการที่สี่ โทรทัศน์ทำให้เด็กนอนดึกขึ้นหรือไม่? โดยทั่วไป
โทรทัศน์จะทำให้เด็กนอนดึกขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่มากนัก มีเด็กบางคนที่ได้รับ
อนุญาตให้อยู่จนดึกมาก เด็กพวกนี้ จะมีความเครียดเกี่ยวกับการเรียน
อย่างไรก็ดี เด็กที่มีอายุโทรทัศน์ แต่เข้านอนดึกก็มีมาก

ประการที่ห้า โทรทัศน์ทำให้เด็กเกิดความหวาดกลัวและจิตใจระส่ำ
ระสายหรือไม่? ตามปกติ เด็กทั่วไปชอบความตื่นเต้น บางทีชอบถูก
ทำให้หวาดกลัว ซึ่งเด็กถือว่าเป็นความตื่นเต้นอย่างหนึ่ง แต่มิเหมือนกันที่
บางอย่างในโทรทัศน์ทำให้เด็กหวาดกลัวเกินกว่าที่เด็กชอบ แต่เด็กจะรู้สึก
หวาดกลัวมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับตัวของเด็กด้วย เช่นกันว่า อายุของ
เด็ก ความเข้าใจของเด็ก อารมณ์ และความตึงเครียดของเด็ก การวิจัยของ
มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียชี้ให้เห็นว่า โดยทั่วไปแล้ว เด็กจะรู้สึกหวาดกลัว
มากในเมื่อ

๑. อนตรายจะเกิดขึ้นแก่ตัวละครซึ่งเขารู้จักมาก หรือซึ่งเด็กเห็นว่า

คล้ายกับตนเองมาก

๒. อนตรายนั้นมีลักษณะใกล้เคียงกับสิ่งที่เด็กกลัว อยู่แล้วเช่นความ
มืด และความอ้างว้าง

๓. เด็กยังเล็กเกินที่จะเข้าใจเหตุการณ์ได้

การค้นคว้าของอังกฤษแสดงให้เห็นว่า เด็กในวัยก่อนเข้าโรงเรียน
แยกไม่ออกว่าอะไรเป็นของจริง อะไรเป็นเรื่องแต่ง การที่เด็กดูภาพยนตร์ เด็ก
ก็ไม่เข้าใจเรื่องราวตลอด การยิงกันหรือต่อสู้กัน ไม่ทำให้เด็กกลัวนัก

แต่การแทะงกันทำให้เด็กรู้สึกหวาทเสียวมาก เด็กทมอายุ ๑๑—๑๒ ขวบ มักจะไม่สบายใจเมื่อได้เห็นความเค็ดรอนและโคกเค็รว่า แต่ไม่หวาทกลัวการยิงกัน โดยทั่วไปถ้ามีผู้ใหญ่หนึ่งดูร่วมอยู่ด้วย เด็กจะไม่รู้สึกกลัวมากนัก

ประการที่หก โทรทคันทำให้เด็กเป็นคนเกียจคร้าน ไม่อยากทำงาน และกลายเป็นคนไม่มีความคิด ไม่มีจินตนาการหรือไม่? การวิจัยได้แสดงให้เห็นว่า แม้ว่าเด็กบางคนจะไ้เลือกทำอย่างอื่น เช่นวิ่งเล่น เพื่อเอาเวลาไปคุยโทรทคัน แต่เด็กส่วนมากที่คุยโทรทคันก็ไม่อะไรแตกต่างไปกว่าเด็กที่ไม่ได้คุย อย่างไรก็ดี เด็กที่ใช้เวลาคุยโทรทคันถึงวันละ ๕ ชั่วโมง หรือมากกว่านั้น อาจจะทำให้เกิดปัญหาชนไ้ มีชนาคิดคอยู่อย่างหนึ่งว่า เด็กชงนี้ชอยู่หน้าจอโทรทคันนาน ๆ นั้น อาจเป็นเด็กชงต้องการหลบหนีจากปัญหาหนักใจบางอย่าง เด็กชงนี้ต้องการความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่มาก เพราะลำพังโทรทคันย่อมไม่อาจช่วยทำให้เด็กสบายใจชงไ้

ประการที่เจ็ด การกระทำรุนแรงต่าง ๆ จะทำให้เด็กประพฤตเป็นพาล เกเรหรือไม่? ผู้ทำการวิจัยทั้งในประเทศอังกฤษและอเมริกา ให้คำตอชตรงกันว่า ตนเหตุที่ทำให้เด็กประพฤตเกเรนั้นอยู่ทีวชของเด็กเอง หาใช่โทรทคันไม่ ตนเหตุมาจากชวิตภายในบ้าน สิ่งแวดล้อม และบุคลิกลักษณะ เด็กที่ประพฤตผิดมทั้งที่ไ้คและไม่ไ้คโทรทคัน การไ้คกับการกระทำรุนแรงในโทรทคันไม่สามารดเปลี่ยนเด็กที่คอยู่แล้วให้เป็นเด็กเกเรไ้ไ้ แต่สำหรับเด็กทมอารมณ์ชคชอง มีใจนม่ไปในทางที่กระทำผิดแล้ว โทรทคันจะชชองทางไ้เด็กนั้นกระทำการรุนแรงไ้ ส่วนที่น่ากลัวชของการกระทำรุนแรงนั้น

อยทว่า เมื่อเด็กโตเห็นการกระทำเช่นนั้นซ้ำ ๆ ซาก ๆ เด็กก็จะเกิดความชินชา ไม่มองเห็นว่าเป็นการกระทำที่น่าหวาดกลัว อาจจะทำให้คิดว่า การฆ่าฟันกัน หรือการกระทำสงครามในชีวิตจริง ก็ไม่น่าสยดสยองอะไรเลย และอาจจะชวนให้เด็กเห็นว่าชีวิตไม่มีราคา อาจฆ่ากันได้ง่าย ๆ นอกจากนั้นเด็กอาจจะคิดว่า วิธแก้ปัญหาทางเคียวเท่านั้น คือทำให้อีกฝ่ายหนึ่งตายเสีย

ประการที่แปด ไทรทศน์ได้มีส่วนในการ สร้างความคิดเห็นของเด็ก เกี่ยวกับชีวิตอย่างไรบ้าง? เด็กที่โตคู่ชีวิตของผู้ใหญ่ที่แสดงไว้ในไทรทศน์ ทุก ๆ วันนั้น จะเห็นว่าชีวิตเป็นอย่างไร? การวิจัยของฮังกูยไคซีให้เห็น ोनตรายหลายประการ เด็ก ๆ มักจะคิดว่า การที่คนเราจะเป็นคนสำคัญมีชื่อเสียง และทำอะไรได้สำเร็จนั้นจะต้องอาศัยความเชื่อมั่นในตนเอง และ ความทรหด ลำพังแต่ความดีนั้นไม่เพียงพอ การครองชีวิตเป็นไปได้อาศัย ความลำบาก การแต่งงานมักลงเอยด้วยความไม่ผาสุก การกระทำรุนแรง ต่าง ๆ เป็นความจำเป็นอย่างหนึ่ง และคนใด ๆ มักชอบใช้วิธีรุนแรง คนผู้ใหญ่ โดยมากก็มีความลำบากต่าง ๆ บางทีก็คิดโง่ เขาเปรียบกัน และไม่สามารถ จะขบปัญหาของตนได้เสมอไป รายการไทรทศน์ที่แสดงให้เห็นพอซึ่งทำผิด บ่อย ๆ ครูที่โง่และไม่รู้ทันเด็ก ดำรงวิถีชีวิตที่ไม่ไ้เหล่านั้ ทำให้เด็ก หมดความนับถือและไว้วางใจผู้ใหญ่ซึ่งควรจะเป็นที่พึ่งแก่เด็ก

เท่าที่กล่าวมาแล้ว เป็นผลของการวิจัยที่ไ้ทำขึ้นในประเทศไ้ไทรทศน์ มีความใกล้ชิดกับเด็กมากกว่าประเทศไทย (ในปัจจุบัน) ขณะนั้นเรามีสถาน ไทรทศน์เพียง สองสถาน ในกรุงเทพ ฯ และอีกสามสถาน ในต่าง จังหวัด ผู้มี

เครื่องรับโทรทัศน์ก็ยังมีจำนวนจำกัด แต่เข้าใจว่าต่อไปข้างหน้ากิจการโทรทัศน์คงจะขยายออกไปอีกมาก เราน่าจะเตรียมตัวไว้สำหรับของกันสิ่งที่จะต้องชั่งกัน และใช้ประโยชน์จากสิ่งที่จะควรใช้ให้เป็นประโยชน์แก่เด็กของเรา

ไต้กล่าวแล้วข้างต้นว่า โทรทัศน์ได้นำเอาหลายสิ่งหลายอย่างเข้ามาในบ้านของเรา เพียงแค่หมอนุ่ม เราก็จะได้ฟังเพลงอันไพเราะ ได้เห็นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ฟังบุคคลสำคัญของโลกพูดอยู่ในอีกมุมหนึ่งของโลก ได้พบพวกลูกข่ายกำลังรักยูเซฟ เห็นตำรวจกำลังไล่ยิง ได้เห็นทีวีทัศน์อันสวยงามที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน ได้รู้ความเป็นไปในโรงงานใหญ่ ๆ ฯลฯ ฯลฯ รายการโทรทัศน์มีมากมาย ทั้งที่น่าดู และไม่น่าดู มีทั้งที่ใช้ประโยชน์ได้และที่ใช้ไม่ได้ ที่เหมาะสำหรับเด็ก และไม่เหมาะสำหรับเด็ก

การเลือกรายการให้เด็กดูนั้นย่อมทำได้ แต่เราต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงสองสามประการ คือ

๑. เด็กย่อมชอบความสนุกสนานเพลิดเพลิน ภาพยนตร์โทรทัศน์ละคร รายการคนตรี รายการมวย รายการโฆษณาบางประเภทล้วนแต่ดึงดูดเด็ก ภาพยนตร์ที่ไม่ถึงกับน่าหวาดเสียวเกินไป หยาดคาย ชวนให้เกิดความเข้าใจผิด ๆ ให้หลงนิยมในสิ่งที่ไม่ควร ก็น่าจะให้เด็กดูได้บ้าง แต่ไม่ควรตามใจให้ดูทุกรายการ ทุกวัน เด็ก ๆ ทนงหน้าจอโทรทัศน์ เห็นแต่เรื่องทำนองเคียดแค้นฆ่า ๆ ซาก ๆ อาจเข้าใจชีวิตผิดไปไต่มา โดยเฉพาอย่างหนึ่ง เด็กที่ใ้รับการปล่อยให้อยู่ตามลำพัง และไม่ม่โอกาสได้พบกับผู้ใหญ่เกี่ยวกับรายการที่ตนดูเลย

ผู้ใหญ่บางคนชอบรายการบางรายการเพราะเห็นว่าสนุก แต่รู้สึกว่าการเช่นนั้น เด็กไม่ควรดู การห้ามเด็กดูโทรทัศน์โดยที่ผู้ใหญ่กำลังดูอยู่นั้นย่อมทำได้ยาก เด็กเล็ก ๆ จะไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมจึงมีการกีดกันเช่นนั้น เด็กโดยชอบเกิดความอยากรู้อยากเห็น ในกรณีเช่นนี้ความเสียดสีของผู้ใหญ่เป็นสิ่งจำเป็น เด็กโตที่ปลูกฝังอบรมสั่งสอนให้รู้จักการควบคุมควร หรือเป็นห่วงเรื่องการเล่าเรียนมากกว่าความสนุก อาจจะไม่ยุ่งเองก็ได้

๒. เด็กที่อยู่ในวัยเรียน โดยปกติย่อมมีการบ้าน การอ่านหนังสือเรียนบางครั้งต้องการความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ เด็กเล็กบางคนต้องการให้ผู้ใหญ่อยู่ด้วยในเวลาทำการบ้าน รายการสนุก ๆ บางครั้งก็ตรงกับเวลาที่เด็กจะต้องทำการบ้าน ถ้าผู้ใหญ่เบียดเบียนเรื่องวิทยุโทรทัศน์ในขณะนั้น และใช้เวลาดูโทรทัศน์ เด็กก็จะเกิดความอยากรู้อยากเห็นเหมือนกัน การใช้เวลาให้เด็กได้ทำการบ้าน และได้มีเวลาเพลิดเพลินบ้าง ก็เป็นการจำเป็นอยู่เหมือนกัน มิฉะนั้นแล้วโทรทัศน์จะเป็นเหตุให้เด็กเบียดเบียนการเรียนได้มาก

๓. เด็กควรได้รับการสนับสนุนให้รู้จักพิจารณาวิจารณ์รายการที่ตนดู เด็กที่อยู่ในวัยพอสมควรจะเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ รู้ว่าอะไรควรไม่ควรแล้ว ควรได้รับการแนะนำให้รู้จักคิดในขณะดูรายการต่าง ๆ หรือหลังจากดูรายการแล้ว ผู้ใหญ่และเด็กควรจะคุยรายการด้วยกัน หรือไม่ก็พูดคุยกันถึงรายการนั้น ๆ บ้าง เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กไม่เข้าใจผิด ถ้าท่านถามเด็กเล็ก ๆ ที่ดูภาพยนตร์โทรทัศน์เรื่องการสืบสวน หรือการผจญภัยบ่อย ๆ ว่าถ้าเจอผู้ร้ายจะทำอย่างไร? เขาจะตอบทันทีว่า ก็ฆ่าเสียสิ ในสมัยที่ภาพยนตร์สงครามโลก

ครึ่งที่สอง ฉายอยู่ในโทรทัศน์ เวลาทะเลาะกัน เด็ก ๆ จะเรียกอกฝ่ายหนึ่งว่า “ไอ้เยอรมัน” หมายความว่า คนไม่ดี ความเข้าใจผิดต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าไม่มีการคอยชี้แจงแก้ไข เด็กก็จะไม่ทราบว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องหรือความผิดที่ถูกต้อง ความหลงนิมิตในเรื่องหรือในตัวละครอาจจะทำให้เด็กเข้าใจผิด ๆ ไปได้ แต่ถ้าเด็กได้ทราบ ได้รับคำชี้แจงจากผู้ใหญ่อยู่เสมอแล้ว เด็กก็จะไม่หลงผิดไปได้ง่าย ๆ

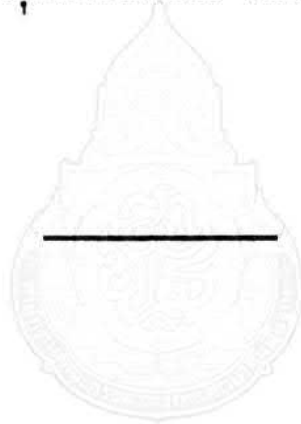
๔. ถ้าเราไม่ต้องการให้เด็กดูโทรทัศน์มากเกินไป ควรสนับสนุนให้เด็กทำอย่างอื่นให้มาก เช่น อ่านหนังสือ เขียนภาพ เล่นกลางแจ้ง โดยเฉพาะในวันเสาร์ วันอาทิตย์ ซึ่งมีรายการโทรทัศน์ตลอดวัน) สะสมดอกไม้ ตัวแมลง ฯลฯ เมื่อเด็กมีอย่างอื่นที่เพลิดเพลิน และผู้ใหญ่ก็สนับสนุน เด็กก็จะดูโทรทัศน์น้อยลง เด็กเล็ก ๆ ที่อยู่ในวัยที่เขาน่าจะคลื่อนไถวนั้น ถ้าได้ใช้แขนขาและกำลังกาย ก็จะชอบกว่าที่จะนั่งอยู่เฉย ๆ หน้าจอโทรทัศน์ เด็กโตก็มักจะอดิเรก มีการเล่าเรียนซึ่งจะต้องคิดลงอยู่แล้ว

รายการต่าง ๆ ของสถานีโทรทัศน์ เท่าที่เรามองดูขณะนี้ ที่เป็นส่วนตัว และมีประโยชน์ก็อยู่มาก แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องหลายอย่าง เช่น การออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน การเขียนหนังสือผิดพลาด การร้องเพลงโดยผู้ร้องมิได้รับการฝึกฝนเลย ภาพยนตร์และละครที่แสดงภาพชีวิตผิด ๆ เหล่านี้ ผู้ปกครอง และโรงเรียนควรจะช่วยเหลือเด็กโดยการแนะนำชี้แจงให้เห็นข้อผิดพลาดนั้นแล้ว เด็กก็จะจำสิ่งที่ผิด และข้อคิดเห็นที่ผิด ๆ ไปได้

ขทชนคนควยเด็กชายบู๊ และขอจบลงด้วยเด็กชายบู๊ บู๊ก็ยังทำตัวเป็นเซอร่ลันช่ล่อก จอห์น เกเดน เลฟ ไมค์ เนลสัน และคอลลท ค่อไปตาา

แต่วันไหนจะนึกอยากเป็นใคร แต่ขกมีเวลาว่างเล่นมากจน ขนเกรงจน และชอบ
 คุยตัวทุกชนิด ทั้งที่เป็นของจริง และเป็นภาพในหนังสือและในจอโทรทัศน์
 อารมณ์นาน ๆ เพื่อเพลิดเพลินเฮียว “เต็นร่ำ” หรือสนใจกับการทำ “ขนม
 ครก” ้วยโคลนเลนลมโทรทัศน์เสียดสนิท ขกมีแมวอยู่สามตัว ัวหนึ่งชื่อ
 เคนนิส เมื่อใคร ๆ ถามว่าทำไมถึงชอบแมวอย่างนั้น ขกอธิบายว่า

“มันขุ่น ๆ มันขุ่นเหมือนเคนนิส ถ้าแมมีลูกอย่างเด็กคนนั้น แม่
 ก็กลุ้มแยะไปเลยนะ”

ภาพยนตร์ ดิสไฮเด็ก

ภาพยนตร์สำหรับเด็ก
ภาพยนตร์สำหรับเด็ก

ในรถประจำทางคันหนึ่งยังมีผู้โดยสารไม่แน่นนัก ผู้เขียนได้ขึ้น
การสนทนาจากเด็กคนหนึ่ง ซึ่งนั่งคุยกันอยู่อย่างสนุกสนาน
“เฮ้ย ลอกรอเรื่อง บังวนส์ หรือยัง? คลิฟริชาคส์ ยอดมากนะ
เฮลวีสทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าลอกรยังไม่ไต่คุลระก็ เฮยแยะเฮยว”

แล้วต่อมาก็ได้ยินคำปรารภอีกว่า

“ที่โรงเรียน ก็ได้ยินว่าเรื่องปลาน้ำเค็มกำลังจะเข้า ตอนนั้นยังถูก
เช่นเชอร์รี่ ถ้าลอกรออกมาไต่คุลระ อ้าวคนก็จมเลยทีเดียวน”

การสนทนาของท่านองศาเนนไปสักพักหนึ่ง ก็ได้ยินคำบอกเล่าอีกว่า

“วันก่อนถูกอาจารย์ดู เพราะไม่ได้ทำการบ้าน ที่จริงอวดแล้ว แต่
ลมตารางสอนก็เลยไม่ได้เอาไปส่งอาจารย์ แต่ไม่เป็นไรหรอก อาจารย์
แกล้งแล้ววันหลังกล่มไปเอง”

เรื่องทำนองนี้ ไม่มีแต่ในรถประจำทางแต่อย่างเดียวน ไม่ว่าจะเป็น
ในบ้านหรือโรงเรียนผู้ที่มีเด็กอยู่ในปกครอง และได้สังเกตความประพฤติ
และการสนทนาของเด็กบ้าง จะพบว่าเด็กเป็นจำนวนมากที่เห็นว่าภาพยนตร์
เป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจมากกว่าการเรียน เด็ก ๆ บางคนถึงกับไม่

โรงเรียนไม่ค่อยทัน บางทีลืมหักการบ้าน บางทีหนีโรงเรียน บางคนชอบ
นั่งเหม่อในท้องเรียน แต่พอถึงวันเสาร์ อาทิตย์ จะมีทำทางกระปรี้กระเปร่า
ซอสตางค์คุณพ่อแล้วก็ออกไปดูหนังกับเพื่อน แต่พอถึงวันจันทร์ ทำทาง
หงอยเหงาเศร้าสร้อยเข้ชวตักกลบมาอีก เช่นนี้ พ่อแม่บางคนห้ามลูกไม่ได้
ก็โทษว่าเพื่อนไม่ดี ชักชวนให้เลิกไปเลยจนไม่อยู่ในโอวาท ครบบางคนโทษว่า
ตนกระเรียนกระทางกระเคืองถึงกับในบางโรงเรียน นักเรียนพกมีดหรือปืน
มาซู่ครู่ ไม่ให้ห้ามลอกกันในเวลาสอยว่า เพราะเขาอย่างเด็กในหนังเรื่อง
“เลียดทารณ (Blackboard Jungle)” ทางรัฐบาลและสังคมก็ให้เห็นพ้อง
กันว่าภาพยนตร์หลายประเภทเป็นสาเหตุแห่งความประพฤติเกเรของเด็ก
เช่นภาพยนตร์ประเภทบู๊ล้างผลาญ ฝรั่งผัด ประเภทช่วยกามารมณ์ ประเภท
เต้นรำร็อกแอนด์โรล และทวิสท์ ประเภทแสดงตลกวิจารณ์ต่าง ๆ ของฝรั่ง
เหล่านี้เป็นต้น ดังนั้นเรื่องของการกักภาพยนตร์จึงเป็นปัญหาที่เราจะได้
เอาใจใส่ศึกษาร่วมกันต่อไป

อนึ่งจริง เมื่อพูดถึงภาพยนตร์แล้ว คงไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้ว่าภาพยนตร์
เป็นสิ่งที่ให้การพักผ่อนหย่อนใจตกแก่ทุกคน ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ โรงภาพยนตร์
ทุกแห่งได้รับการอุดหนุนอย่างอื่นหนาแน่นผาคัง ไม่ว่าจะเป็นโรงภาพยนตร์ชนค
ชนกลาง หรือชนที่เราเกือบจะไม่รู้จักเสียเลย และแทบทุกครั้งที่เรานกถ
การพักผ่อน เรากนกถภาพยนตร์เป็นสิ่งแรก ดังนั้น จึงเป็นที่ยอมรับกันว่า
ภาพยนตร์เป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์แก่เราในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ

นอกจากนั้น ภาพยนตร์ยังให้ความรู้หลายประการ เป็นต้นภาพยนตร์
ทางด้านสารคดี เช่น เรื่องเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ และภาพยนตร์ประเภท

นำเที่ยว ภาพยนตร์ช่วยให้เราเห็นชีวิตของคนในประเทศต่าง ๆ และใน
 แห่งต่าง ๆ เช่นภาพยนตร์ประเภทชีวิต ภาพยนตร์เกี่ยวกับคนทร เช่นเรื่อง
 “แฟนตาเซีย (Fantasia)” เกี่ยวกับการแสดงระบำปลายเท้า เช่นเรื่อง
 “เชือกแดงแรงฤทธิ์ (The Red Shoes)” ภาพยนตร์เกี่ยวกับวรรณคดี เช่น
 “สงครามและสันติภาพ (War and Peace)” และ “เกาะมหาสมบัติ (The
 Treasure Island)” ภาพยนตร์สำหรับเด็ก เช่น “ดิสนีย์แลนด์ (Disneyland)”
 “ทราฟฟิคกับไอศกรีม” เหล่านี้ล้วนแต่ได้รับการยอมรับว่าให้ประโยชน์ ให้
 ความรู้อย่างมากทั้งสิ้น

ภาพยนตร์เป็นสิ่งดึงดูดใจของเด็ก เพราะภาพยนตร์เป็นสิ่งตอบสนอง
 ความต้องการของเด็ก โดยเฉพาะในค่านิยม ภาพยนตร์ประเภท
 ความขบถ ผจญภัย ค้นคืน โลกโมโน ตลก ลึกลับ ร้องรำทำเพลง ประกอบ
 กับการถ่ายอย่างมีศิลป์ มีสีสันสวยงาม มีดนตรีเร้าใจเหล่านี้เป็นประ
 ถมดึงดูดดึงดูดใจเด็กเข้าหาอย่างไม่หยุดหย่อน ยิ่งเด็กโตขึ้นเรามาได้
 คุ้นเคยอย่างรอบรู้ในเร้าใจให้ติดตามเรื่องราวต่อไปไม่หยุด

ภาพยนตร์ช่วยให้เกิดความเพ้อฝัน ท่านองเรื่อง ชินเคอเวลลา
 ช่วยให้เด็กหนีจากความจำเจ และสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายในชีวิตจริง แม้ว่า
 ในชีวิตของเด็กเองจะมีฐานะยากจน หรือไม่สวย หรือพ่อแม่ไม่รัก เมื่อ
 เขาดูภาพยนตร์ เขาก็จะสมมติตัวเองเป็นคนสวย มั่งคั่ง มีความสุข และ
 ประสบความสำเร็จในชีวิตเช่นเดียวกับเด็กชายที่สมมติตัวเองเป็น “เชน”
 “โรบินฮูด” หรือ “ทาร์ซาน” เด็ก ๆ มีความปรารถนาที่จะดูภาพยนตร์
 ทุกโอกาสที่จะดูได้ และทุกครั้งก็จะมีความสุขสบายใจ เราจึงควร

ยอมรับความจริงข้อนี้ควยว่า ภาพยนตร์เป็นสิ่งท่ช่วยในด้านการจิต
 ปรกรหนง

อย่างไรกั ทง ๆ เรายอมรับว่าภาพยนตร์เป็นส่ท่มีประโยชน์อย่าง
 มากมาย ทางอกด้านหนงเรากเห็นผลรยหลายปรกรทเกิดจากภาพยนตร์
 เช่น การเอาอย่างท่ไม่ค การประกอบชาชฎากรรม การแสดงอารมณ์เพศ
 การเครททยวเขาให้เกิดการตรนพนแทงแทนทจะเบคคัลป์ นอกจากนยังม
 ผลทางด้านอื่น ๆ เช่น เด็กหนโรงเรียนไปคหนง เด็กไม่ยอมอยู่บ้านเพื่อช่วย
 พ่อแม่ทงานในวันอาทิตย์ แตกคไปชอกกันอยู่ทโรงหนงเหล่าน เรางนจะ
 คคกนว่า มีอะไรอย่างทเป็นสาเหตของพฤติกรรมของเด็กคกกล่าวแล้ว

สาเหตุปรกรแรกค ภาพยนตร์ทสร้างกนส่วนมากเป็นภาพยนตร์ท
 ทาชนสำหรับให้ผใหญ่ ค่อม่งทจะหารายได้ และให้ความบันเทิงแก่ผใหญ่
 ภาพยนตร์ทสร้างชนสำหรับเด็กเป็นจนวนน้อย ฉะนั้น เมื่อเด็กไม่ม
 ภาพยนตร์ทสร้างชนสำหรับเด็ก กราตองคภาพยนตร์ทสร้างชนเพื่อผใหญ่
 เช่น ภาพยนตร์เกยวกับชาชฎากรรม หรือเกยวกับชวตหญิงเสเพล เมื่อ
 ผใหญ่คแล้วก็จะเกิดควมรูงว้างเขาใจชวตยงชน แต่เมื่อเด็กคแล้วอาจ
 เป็นภัย ทำให้เกิดการเอาอย่างการดำเนินชวตของชาชฎากร ควมเพ้อฝัน
 ทจะโตค่านวชตอย่างผิดเพอย อย่างพระเอก นางเอกในป้างเรอง ทำให้
 เกิดปัญหาวชช และชาชฎากรรมต่าง ๆ ได้

สาเหตุอีกปรกรหนงค ภาพยนตร์อาจแบ่งได้เป็นหลายประเภท
 และแต่ละประเภทก็ให้ประโยชน์และโทษต่าง ๆ กัน กงนั้นเราควรจะได้
 พิจรณาคภาพยนตร์ตามประเภทต่าง ๆ กงน

๑. ประเภทสารคดี ประวัติศาสตร์ ท่องเที่ยว ภาพยนตร์ประเภทนี้
นับว่าเป็นประเภทที่ทาสี แต่มีผู้สร้างน้อยที่สุด หรือมีคะแนนการสร้างต่ำของ
เชิงประวัติศาสตร์ แต่แต่งเป็นเรื่องชน และมีข้อเท็จจริงเพียงเล็กน้อย ถ้าไม่
ปักเขื่อนไปในทำนองการมอมและยกย่องผู้กระทำความดีก็ไม่นับว่าเป็นภาพยนตร์
ที่น่าดู

๒. ประเภทเกี่ยวกับการมอมประเภทนี้ทำให้เด็กดูก็มิโทษมากกว่า
คุณ เพราะเด็กโดยเฉพาจะวัยรุ่นกำลังมีอารมณ์รุนแรง การดูภาพยนตร์
ประเภทนี้จะเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีอารมณ์เพคะรุนแรง การปฏิบัติใด ๆ ใน
ทางเกยวพาราสี หรือแสดงความรักแบบฝรั่ง เด็กอาจนำมาปฏิบัติตามโดย
ไม่เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตของคนไทยได้

๓. ประเภทบู๊ โลดโผน ประวัติของอาชญากร ผู้ร้ายโคต การแสดง
วีโรกรรมต่าง ๆ นับเป็นภาพยนตร์ที่พึงไตร่ตรองเช่นเซอร์อย่างเข้มงวด
ทน เพราะผลจากการวิจัยโคตให้เห็นชัดว่า จากการ สอดถามจากพวก
อาชญากร ทั้งที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่ อาชญากรชายโคตตอบว่า การดูภาพยนตร์
ทำให้เขาอยากถอยน นอกจากนั้นยังทำให้เขารูสึกว่าการหาเงินแบบทุจริต
เป็นวิถีทางยาก

๔. ประเภทเพื่อฝัน ทำนองพระเอก นางเอก มีชีวิตทรูหร่า
พิ่มเพอย มีตักใหญ่ ๆ มีรถเก่งคันโต ๆ วันหนึ่ง ๆ ไม่ต้องทำอะไร ถึง
เวลาก็กางตัวไปในงานสังคม เหล่านับว่าเป็นผลร้ายต่อเด็กมาก โดย
เฉพาเด็กที่อ่อนความคึก เด็กต่างจังหวัดบางคนอาจคิดว่าชีวิตในกรุงเทพ
เป็นชีวิตที่ทรูหร่า พิมเพอย แต่เมื่อเขามาจริง ๆ ก็ประสบความผกทวง

บางคนก็เสียคน และเสียอนาคตไปทีเดียว เรื่องทำนองนี้ไ้จากการสำรวจ
จากอาชญากรหญิง พบว่าเขามีความปรารถนาที่จะไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์
ตามความสนุกสนานอย่างโลกโผน เพราะนางเอกในภาพยนตร์มักไปเที่ยว
ในงานอย่างนั้น เด็กบางคนไม่ต้องการไปโรงเรียน เพราะนางเอกใน
ภาพยนตร์มีชีวิตโอ้อ่า และชีวิตในวันหนึ่งๆ ไม่ต้องทำอะไรเลย ภาพยนตร์
ประเภทนี้มองดูเผินๆ จะไม่เห็น โทษภัยมากนัก เพราะมักจะมาในรูป
ภาพยนตร์เขาๆ แต่สำหรับเด็กบางคนที่มีชีวิตค่อนข้างยากแค้น หรือไม่ได้
รับการอบรมเอาใจใส่จากพ่อแม่อย่างดี ก็อาจจะดำเนินชีวิตเขาอย่างโดย
ผิดๆ ได้

๕. ประเภทตลก การดู ภาพยนตร์เหล่านี้มักเป็นประเภทตลกๆ
ไ้ ผู้ใหญ่ดูก็ ให้ความเพลิดเพลิน และบางทีก็ให้ข้อคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ
แต่ต้องระวังในข้อที่ว่า ภาพยนตร์บางเรื่องหาสาระไม่ไ้เลย ไม่คุ้มกับเงิน
และเวลาที่เสียไป นอกจากนั้นควรระวังเรื่องตลกที่หยายโลน และบางเรื่อง
มีบทพากย์ที่มีความหมายไปในทางเพศ เป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาที่เลว

๖. ภาพยนตร์ เพลง และระบำ เป็นภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นชอบมาก
และทิดๆ มีอยู่หลายเรื่อง เช่น “เกาะทะเลใต้” “จ๊อบบลูส์” แต่ทว่า
ความมั่งคั่งมาจนเกินไป เช่น การเต้นระบำร็อคแอนด์โรล หรือแบบ ทวิสต์
ซึ่งนอกจากจะไม่สวยงาม เรายังจนเกินไปแล้ว ยังเป็นอันตรายต่อสุขภาพ
ของผู้เล่นเองด้วย ทางทางจึงได้ห้ามเสีย ส่วนเรื่องที่เคยขายตามโรง
ทางๆ นั้น มีข้อที่สงสัยเกิดอยู่อย่างหนึ่ง คือ ตัวแสดงในเรื่องเหล่านี้
บางคนมีไ้แต่ตัวทางทางเท่านั้นเลยก็มากัน แต่เด็กของเราไปดูแล้ว มาทำ

ตามอย่างน่าเกลียดมากกว่า ผู้ปกครองจึงควรกวดขันให้มากขึ้น ไม่ใช่แค่คิดในใจ
เอาง่าย ๆ ว่า การที่เด็กทำอย่างนี้ เพราะเขาอยากรู้อยากเห็นมาจากภาพยนตร์

๗. ประเภทโหดร้าย ทารุณ เรื่องผิดปกติน่ากลัว น่าหวาดเสียว
เรื่องทางอนาจารหรือการฉ้อฉลของชนเพื่อสนองความต้องการในค่านิยมของสังคม
หรือการให้ชีวิตคนคนหนึ่งไปจากชีวิตของเขา แต่ภาพยนตร์
พวกนี้เป็นภัยต่อจิตใจของเด็ก ๆ หรือเด็กที่ใจอ่อน ผู้เขียนเองเคยพบ
เด็กหญิงอายุ ๗ ขวบ ร้องไห้ด้วยความกลัว เมื่อเห็นผู้แสดงภาพยนตร์
แทงคนมีเลือดสีแดงทะลักออกมา เด็กผู้หญิงเล็ก ๆ ยางคน ไม่สามารถ
จะดูภาพยนตร์ตอนที่ถูกตัดฉากพรวดออกไปจากฉากได้ เด็กบางคนบ่นสวดพระ
บทมนตร์หรือละเมอฝันจนร้องไห้กลางคืนเนื่องจากไปดูภาพยนตร์ที่หวาดเสียว
มาเป็นต้น

ตามที่ได้กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์นั้น เป็นสิ่งที่มีทั้งคุณอนันต์และ
โทษมหันต์ เกือบจะกล่าวได้ว่าภาพยนตร์เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตของคนไทย
เพราะไม่มีสิ่งอื่นที่จะใช้แทนที่ทดแทนหย่อนใจ ได้สะดวกกว่า แต่ในขณะ
เดียวกันถ้าจะตั้งหน้าตั้งตาค้นหาโดยมิได้พิจารณาให้รอบแถมแล้ว ก็อาจจะ
มีผลร้ายตามมามากมายทีเดียว ดังนั้น จึงน่าจะพิจารณาว่า พ่อแม่ ครู
และสังคมจะช่วยเด็กเกี่ยวกับการดูภาพยนตร์ได้อย่างไรบ้าง ตามที่ผู้เขียน
จะขอเสนอ ดังนี้

๑. ควรคำนึงถึงวัยของเด็ก ที่เวลานั้น พ่อแม่บางคนไม่ได้คำนึง
ถึงวัยของเด็กมากนักก็เกี่ยวกับการดูภาพยนตร์ บางครอบครัว ก็ถือว่า
การไปดูภาพยนตร์ เป็น กิจกรรมที่ สามีภรรยาใน ครอบครัว ควรทำด้วยกัน

ฉะนั้น ในการไปภาพยนตร์ ครบหนึ่ง จึงยกกันไปทั้งครอบครัว ไม่ว่า
บุตรแต่ละคนจะมีอายุเท่าไรและภาพยนตร์เรื่องนั้นเหมาะแก่บุคคลทวิหรือ
ไม่ เรื่องนี้ ได้มีผลการวิจัยที่น่าสนใจว่า เมื่อเด็กแต่ละวัยไปดูภาพยนตร์
แล้ว จะมีผลต่อจิตใจของเด็กต่างกัน ดังนี้

ก. วัยแรก ตั้งแต่อายุ ๗ ปี ลงมา เป็นวัยแห่งเทพนิยาย
และจินตนาการ เด็กจะชอบฟังนิทาน และดูสิ่งมหัศจรรย์ แต่กระนั้น
โรงภาพยนตร์ก็ไม่เหมาะสำหรับเด็ก ๆ ฉะนั้น เด็กวัยนี้จึงไม่ควร
ดูภาพยนตร์เลย ความจริงกฎหมายที่วางไว้ว่าห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๖ ปี
เข้าโรงภาพยนตร์ แต่ตามทฤษฎีตกนอกรอบไม่ได้เคร่งครัด

ข. วัยที่ ๒ ระหว่างอายุ ๗—๑๒ ปี เป็นวัยที่เด็กชอบ
ภาพยนตร์เกี่ยวกับการผจญภัย เด็กจึงชอบภาพยนตร์ประเภทป่า อันดเญแดง
ควายชอย ทารุชาน เป็นต้น

ค. วัยที่ ๓ ระหว่างอายุ ๑๒—๑๖ ปี ในวัยนี้ระสนิยมของ
เด็กชายและเด็กหญิงต่างกันออกไป เด็กชายชอบภาพยนตร์เรื่องโคบาล
สงคราม ตลก ชีวิตสัตว์ ภาพยนตร์เพลง อาชญากรรมและสืบสวน
ส่วนเด็กผู้หญิงชอบภาพยนตร์เพลง เรื่องธรรมชาตและชีวิตสัตว์ เรื่องตลก
เรื่องรัก ชีวิตประจำวัน และเรื่องที่เกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์

ง. ในวัยนี้พึงสังเกตว่าเป็นวัยที่ภาพยนตร์มีผลประทับใจแก่เด็กเป็น
อันมาก และรุนแรงกว่าวัยอื่น ๆ เด็กวัยนี้มักมีความนิยมคลั่งไคล้ดารา
ภาพยนตร์ และอาจจะเอาอย่างการกระทำบางอย่างจากดาราภาพยนตร์ เช่น
การแต่งกาย ทรงผม คำพูด และท่าทางต่าง ๆ จากดาราที่เขาโปรด

และในทำนองเดียวกัน เด็กบางคนที่มีความอ่อนแอในทางประพฤติก็น้อย
 ง่ายก็อาจจะเลี่ยนแบบวิถีของอาชญากรรม แม้จนกระทั่งเด็กที่มีความทุกข
 ง่ายก็อาจจะหาอย่างแบบวิถีการฆ่าตัวตายในภาพยนตร์ก็ได้ ดังนั้น ผู้ปกครอง
 จึงควรระมัดพิจารณาถึงผลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กในวงนี้เป็นพิเศษ

ง. วัยที่ ๔ เด็กอายุ ๑๖ ปี ขึ้นไป ในระยะนี้ เด็กส่วนมาก
 จะมีอารมณ์รุนแรงน้อยลงและมีความคิดอ่านชัดเจน มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่
 ยิงชน ผู้ปกครองควรพิจารณาให้เสรีภาพและการตัดสินใจในการดูภาพยนตร์
 ให้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองควรระมัดพิจารณาเป็นรายบุคคลว่า
 เด็กคนใดควรจะปล่อยโตเมื่อใด สำหรับเด็กที่เป็นผู้ใหญ่ช้า ผู้ปกครองก็
 ควรจะช่วยให้คำแนะนำปรึกษา โดยการสนทนาและช่วยให้คำแนะนำ
 กว่าที่รู้สึก ว่า เด็กอาจจะดูภาพยนตร์และมีวิจารณ์แล้วจึงให้เสรีภาพ
 ในการดูภาพยนตร์

๒. การเว้นระยะเวลาในการดูภาพยนตร์ ผู้ปกครองควร
 พิจารณาว่าสมควรจะให้เด็กไปดูภาพยนตร์บ่อยเพียงใด ปัจจุบันนี้ดูเหมือน
 ว่าการดูภาพยนตร์เป็นสิ่งจำเป็น และมีกำหนดเช่นเดียวกับการรับประทานอาหาร การนอน และการไปโรงเรียน เด็กบางคนมีกำหนดไปดูภาพยนตร์
 ทุกอาทิตย์ซึ่งนับว่าบ่อยเกินไป จนกระทั่งเป็นผลเสียต่อการเรียน เพราะ
 สมองของเด็กจะเต็มไปด้วย เฮลวีส์ ฟรอสต์ ทอมมี่ แชนด์ แชนคราคี
 แทนที่จะคิดถึงพระอภัยมณี เซกซ์เบียร์ มาตราเมตริกหรือสูตรเคมี ดังนั้น
 กำหนดเวลาที่ให้ดูควรห่างออกไป เช่น เดือนละครั้ง หรือในโอกาส

พิเศษ เช่น หลังสอบซ่อม โรงเรียนปิด หรือวันเกิด หรือให้ไปคุยเป็นรางวัล เช่นสอบได้ก็ เป็นต้น

๓. การเลือกภาพยนตร์ ควรจะได้รับการพิจารณาจากทั้งตัวเด็ก และผู้ปกครองด้วย ถ้าจะให้เด็กเลือกเอง เด็กก็อาจไม่เลือก หรือเลือกดูเรื่องที่ไม่มีใครมีสาระ เช่น ภาพยนตร์เพลง ระบาย ตลก คาวบอย แต่ ถ้าให้ผู้ปกครองเลือกก็อาจจะเลือกแต่เรื่องที่หนักเกินไป เช่น ภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ สารคดีต่าง ๆ เป็นต้น ทางที่ดีควรจะพิจารณาร่วมกัน โดยไต่ถามตามธรรมชาติของเด็กบ้าง ภาพยนตร์เพลง ระบายและตลก ทดกมอยู่มาก ควรส่งเสริมให้ไปดู แต่ขณะเดียวกันผู้ปกครองก็ควรแนะนำเรื่องที่เป็นสาระและสนุก เช่น เรื่อง “คนเถื่อน” ซึ่งแสดงถึงชีวิตของชาวเอสกีโม ผู้เขียนเองเคยไปดูเรื่อง “มิ่งอวกาศ” ซึ่งเนื้อเรื่องเป็นประวัติชีวิตของฟอนบราวน์ นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมัน ผู้คิดจรวดให้เป็นคนแรก เป็นภาพยนตร์ที่ดีมาก ทั้งเนื้อเรื่องการสร้าง และผู้แสดงก็เป็นคาราเทคมช่อเสียง แต่ปรากฏว่า เรื่อนอยู่ใต้ไม่ถนัดนั่งสัปดาห เพราะไม่มีโครทราบ และไม่มีโครโฆษณา เมื่อผู้เขียนได้แนะนำให้เพื่อนและนักเรียนไปดู ก็ปรากฏว่าเขาเลิกฉายเสียแล้ว เพราะไม่มีคนดู เช่นนี้ผู้เขียนจึงคิดว่า ถ้าผู้ใดได้ดูภาพยนตร์ท่านองแล้วก็ควรจะส่งเสริมให้เด็กไปดูกันมาก ๆ เด็กก็จะได้รับจากภาพยนตร์ที่ดี

๔. การไปดูภาพยนตร์ ตามธรรมดาเด็กวัยรุ่นมักจะชอบไปดูภาพยนตร์กันตามลำพังในระหว่างเพื่อนฝูงที่อยู่ในวัยเดียวกัน ผู้ปกครองก็ควรจะอนุญาตให้ไปดูได้ โดยให้เด็กขออนุญาตและบอกว่าไปดูเรื่องอะไร

กับใคร และจะกลับบ้านเมื่อใด และเมื่อกลับมาแล้วควรจะหาเวลาให้เด็ก
เล่าให้ฟัง และออกความคิดเห็นว่าเรื่องทศมานันต์ ไม่ใช่ว่าใคร ได้
ความรู้และคติอะไรบ้าง

อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นไปได้ ผู้ปกครองควรพยายามให้มีการไปค
ภาพยนตร์ด้วยกันเป็นครั้งคราว หรือในโอกาสพิเศษ เพื่อเป็นการสร้าง
ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่าง พ่อแม่ ลูก และจะได้มีโอกาสสนทนา
ปราศรัยถึงความสนุก ไม่สนุก ก็ ไม่ดี ของเรื่องที่ดูมาด้วยกัน ใน
โอกาสนี้ พ่อแม่ จะได้อะไรมาบ้าง จะได้อะไรมาบ้าง จะได้อะไรมาบ้าง จะได้อะไรมาบ้าง
อย่างไร ทั้งการอะไร ทั้งจะเป็นโอกาสให้เขาได้แสดงความคิดเห็นโดย
เสรี เป็นการฝึกหัดการตัดสินใจให้เด็ก ทั้งนี้ต้องระวังด้วยว่า ในการ
สนทนานี้ผู้ใหญ่จะต้องไม่ขัดแย้งความคิดเห็นของตนให้แก่เด็กมากเกินไป
มิฉะนั้นผู้ใหญ่จะไม่มีโอกาสได้ทราบความคิดเห็นที่จริงใจของเด็กอีกต่อไป

๕. ผู้ใหญ่ควรหาวิธีสร้างรสนิยมอันดีในการดูภาพยนตร์ให้
เด็กด้วย เพราะ รสนิยมเป็นสิ่งที่ดีที่ควรสร้างให้เกิดขึ้น เด็กที่โตแต่
ภาพยนตร์พวนี้ มีบทบาทที่คล้อยไปทาง และมีความหมายหลายอย่าง
เป็นนิจที่จะเข้าใจว่า นั่นเป็นภาพยนตร์ที่ดี และเป็นประเภทที่เขาควรดู
ผู้ใหญ่ควรชักนำให้ดูภาพยนตร์ที่ดีๆ เช่น ภาพยนตร์ไทยเรื่อง “นางทาส”
ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมและประวัติศาสตร์ไทย ใน
รัชกาลที่ ๕ หรือเรื่องท่านอง “เกือกแดงแรงฤทธิ์” ซึ่งเป็นภาพยนตร์
ที่แสดงให้เห็นถึงศิลปะในการแสดงบัลเล่ต์ หรือเรื่อง “แฟนตาซี” ซึ่ง
เป็นดนตรีคลาสสิก และการแสดงบัลเล่ต์ทางเรื่อง เรื่องการสร้างรสนิยม

เป็นสิ่งจำเป็นจะต้องหัก แต่ไม่ใช่เป็นการบังคับควรสอดแทรกเข้าไปในโอกาสที่เหมาะสม คือ ขณะที่เด็กอยู่ในอารมณ์ที่ระบือซุกซน หรือกำลังสนใจ เช่น เด็กชอบภาพยนตร์ไทย ชอบคนตรี และการเต้นรำ ก็ชักชวนให้เด็กไปดูเรื่อง ทท ๆ ทำนองเดียวกันนั้น จึงจะได้ผลดีในการสร้างนิสัยชมอันสูง

๖. หากิจกรรมทดแทน จากผลการค้นคว้าที่น่าสนใจได้พบว่า การที่เด็กชอบภาพยนตร์มากจนกระทั่งนำเอาตัวอย่างไม่ดีบางอย่างมาปฏิบัติ นั้น ก็เพราะเหตุว่า เด็กไม่มีกิจกรรมอื่น ๆ ที่เด็กจะสนุกสนานด้วยได้ ดังนั้น ทางบ้านและโรงเรียน อาจช่วยให้เด็กทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เด็กชอบ เช่น การเล่นเกม การลูกเสือ อนุสาวาทาชาต การเล่นคนตรี การทำงานอดิเรกต่าง ๆ เช่น การทำเครื่องปั้นดินเผา การประดิษฐ์เครื่องปั้นเล็ก การเป็นสมาชิกของสมาคมเด็กต่าง ๆ เช่น ยุวพุทธิกสมาคม สมาคมไวโอลิน ซี เอ และ ไว คีย์บอร์ด ซี เอ การอ่านหนังสือ การไปฟังปฐกถาทท และเป็นประโยชน์ เช่น การปฐกถาของสมาคมต่าง ๆ ที่โรงพยาบาลสงฆ์ จิตชนบทกวนเสารเหล่าน ขอทนายสงเกตอกอย่างหนึ่งคือ การภาพยนตร์เป็นกิจกรรมที่เด็กเข้าไป ทำให้เกิดแต่ความคึกคัก ฝึกปร่งและควรส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นการแสดงออก เช่น การเล่นเกม การทำงานอดิเรก ซึ่งอาจจะทำให้มีรายได้ ก็จะเป็นการช่วยให้เด็กหักทำตนเป็นประโยชน์ตั้งแต่เด็ก

๗. การจัดสิ่งแวดล้อมในครอบครัว ข้อที่ควรพิจารณาอีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับการภาพยนตร์ของเด็กก็คือ เด็กที่มีความสุขภายใน

ครอบครัว มีหนังสืออ่าน เล่น เล่น และเครื่องเล่นเพียงพอก็อาจจะไม่
สนใจต่อการไปภาพยนตร์มากนัก ผลการค้นคว้าพบว่า สาเหตุอันหนึ่งท
ทำให้เกิดไปภาพยนตร์บ่อยก็เพราะเด็กขาดความสุข และว่าเหวจากบ้าน
ไม่มีกิจกรรมสิ่งใดที่น่าสนใจ ซึ่งคนอาจจะทำกับเพื่อนหรือกับพี่น้องของตนได้
นอกจากนั้น ในการภาพยนตร์เรื่องเดียวกัน เช่น การกระทำของอาชญากร
เด็กที่มาจากบ้านที่มีความสุข ก็แล้ว ก็มีโอกาที่จะเป็นอาชญากร แต่เด็ก
ที่มาจากบ้านที่ไม่มีความสุข มีความประพฤติกเล่ และก้าวร้าวอยู่แล้ว
ก็เกิดความคึกคักของเขาอย่างอาชญากรได้ ฉะนั้น ถ้าผู้ปกครองได้จัด
แวดล้อมภายในบ้านให้มีบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความสุข มีความรักใคร่
ระหว่างพี่น้อง มีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในบ้าน และมี
กิจกรรมที่น่าสนใจที่จะทำร่วมกันอยู่เสมอ เช่น มีงานอดิเรกร่วมกัน เช่น
กีฬาด้วยกัน ไปดูสวนสัตว์ด้วยกัน เช่นนี้ การดูภาพยนตร์ก็จะไม่มีความ
จำเป็นมากนัก และแม้จะไปดูเรื่องเกี่ยวกับอาชญากร หรือเรื่องเพศ ก็ไม่
อาจจะเป็นผลร้ายต่อบุคลิกภาพของเด็กได้

๘. แนะนำให้รู้จักภาพยนตร์ที่ดี การเช่นเซอร์กิต การกล่าวโทษ
นั้นเป็นไปในทางที่ดี ทงนั้น ผู้ปกครองอาจช่วยในทางส่งเสริมได้ เช่น
เมื่อทราบว่าภาพยนตร์ที่ดี และเหมาะสมก็พาเด็กไปดูหรืออนุญาตให้เด็ก
ไปดูกับเพื่อน โรงเรียนอาจจัดให้มีชมรมภาพยนตร์มีการอภิปรายเกี่ยวกับ
ภาพยนตร์ในห้องเรียน อาจศึกษาบรรยายประกาศให้เด็กทราบว่า ขณะนี้
ภาพยนตร์เรื่อง "Alice in Wonderland" ฉายอยู่ที่โรงใด ผู้วิจารณ์
ภาพยนตร์อาจช่วยแนะนำเรื่องที่เหมาะสมแก่เด็กเป็นพิเศษ ผู้ที่สนใจอาจต้องเป็น

ชุมชนเลือกสรรภาพยนตร์สำหรับเด็ก ผู้สร้างภาพยนตร์อาจสร้างภาพยนตร์สำหรับเด็กมากจน และสมาคมโรงภาพยนตร์อาจตกลงกันจำกัดภาพยนตร์รอบเข้าวันอาทิตย์ เป็นภาพยนตร์ของเด็กทั้งนั้น ถ้าหากปฏิบัติได้ตามนี้ เพียงข้อใดข้อหนึ่งก็ระบับได้ว่า พวกเราได้ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รับความบันเทิง และความรู้จากภาพยนตร์ได้อย่างเต็มที่

ในปัจจุบันนี้ ภาพยนตร์ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของคนไทยมากจนทุกที แม้ว่าภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นมาจะดีหรือไม่ เพียงใด เด็กของเราจะต้องดูภาพยนตร์เหล่านั้น การห้ามย้อมเป็นไปไม่ได้โดยยาก ทางที่บุคคลทุกฝ่าย ได้แก่ผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้นำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาภายในประเทศ เจ้าหน้าที่เช่นเซอร์ภาพยนตร์ ผู้ปกครอง ครู และชุมชนชน ตลอดจนตัวเด็กเองควรถวามความรับผิดชอบร่วมกันในการที่จะช่วยให้เด็กรู้จักภาพยนตร์ด้วยวิจารณญาณอันดี และหาประโยชน์จากภาพยนตร์ทั้งในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ และการศึกษาให้มากที่สุด และพยายามจำกัดผลร้ายลงให้น้อยที่สุด เด็กของเราจึงจะได้ประโยชน์จากการดูภาพยนตร์ได้อย่างเต็มที่สมตามเจตนาและความหวังที่เราได้มอบให้แก่เด็กของเรา.

โลกของหนูแดง

รัญจวน อินทรกำแหง

เมื่อหนูแดงลืมตาขึ้นในโลกเป็นครั้งแรก หนูแดงลืมตาไถ่กว้างแล้ว
ก็รีบหลับตาไป เพราะความตกใจในความสว่างของแสงไฟฟ้าแรงสูง หนูแดง
ยังไม่รู้ว่า แสงสว่างขาดตาที่เห็นนั้นคืออะไร รู้สึกแต่ว่า มันช่างส่องแสง
จ้าจนยากสายตาดูได้อ่อนของหนูแดงที่เคยคุ้นอยู่แต่กับความมืดทึบรอบตัว
หนูแดงอยู่ในเนอทแคบ ๆ ภายในท้องของ คุณแม่ทนายรักและเสียสละของ
หนูแดงเท่านั้น หนูแดงหลับตาไว้ชั่วคราว แล้วก็กลับลืมตาขึ้นอีก แล้วก็
หลับตาไปไปอีก สลับกันไปเช่นนั้น จนคุณพ่อทเกิดวันอยู่ใกล้ ๆ ตัวหนูแดง
ไม่อาจบอกได้ว่าดวงตาของหนูแดงนั้นมีสีตาสีไหนแวววาวเช่นดวงตางาม
ของคุณแม่ หรือเป็นสีน้ำตาลแก่เค็ดเคียวเช่น ดวงตาของคุณพ่อเอง

วันและคืนผ่านไป หนูแดงค่อย ๆ เคยชินกับความสว่างจ้าของ
แสงอาทิตย์ และความสว่างจ้าของแสงไฟ หนูแดงเริ่มชอบแสงสว่าง
เพราะด้วยความเคยชิน หนูแดงไม่ต้องหิยาเหมือนเมื่อก่อนลืมตา หนู
แดงชอบแสงสว่างเพราะแสงสว่างช่วยให้หนูแดงมองเห็น ใบหน้าอันอ่อน
หวานของคุณแม่ และดวงหน้าอันเขมคมของคุณพ่อที่เฝ้ามองหนูแดงด้วยความ
เอาใจใส่ทะนุถนอม แม่เมื่อยามที่คุณพ่อและคุณแม่ไม่อยู่ใกล้ หนูแดง

ก็ยังมองเห็นพวงปลาตะเพียนสีแสดสพวงใหญ่ ทั่วทั้งแต่ปลาตัวใหญ่—
ใหญ่กว่าหน้าของหนูแดงเอง จนถึงขนาดตัวเล็กที่สุดเท่าตัวของหนูแดงเอง
ปลาตะเพียนพวงนั้นลอยอยู่ในอากาศ แทนที่จะแหวกว่ายอยู่ในน้ำ แต่
หนูแดงก็ชอบให้มันลอยอยู่ในอากาศมากกว่าอยู่ในน้ำ เพราะหนูแดงยังมี
โอกาสไขว่คว้าได้ นอกจากปลาตะเพียน หนูแดงยังได้เห็นรูปภาพสวยงาม
สีสดทมิฬรูปสุนัขปุกย่นน่ารัก ขนยาว หางเป็นพวง แทนที่ปลาที่มันชอบ
ข้างมีแสดสดเสียนักกระไร ! ไม่ขาว และไม่ดำ ไม่เหมือนกับเจ้ามั่งคด
ของคุณพ่อ ทมิฬสีดำสนิทขาวปนกัน

หนูแดงชอบแสงสว่างด้วยเหตุนั้น คือได้ช่วยให้หนูแดงได้เห็นคุณพ่อ
คุณแม่ พวงปลาตะเพียนใหญ่ เจ้ามั่งคด เจ้าหมาคอกคอกของคุณพ่อที่ไม่
คอยจะอยู่กบฏเสียเลย แล้วยังอะไร ๆ อีกหลายอย่าง ที่หนูแดงยังบอก
ไม่ถูกและเรียกไม่ได้ หนูแดงไม่ชอบความมืด เพราะความมืดทำ
ให้หนูแดงมองไม่เห็นอะไร นอกจากความมืดที่ครอบคลุมทั่วไปหมด
ฉะนั้น ถ้าหนูแดงเผชิญตนชนแล้วล้มตาพบบแต่ความมืด หนูแดงจะร้องจ้า
จนสุดเสียง และจะยอมหลับตอมเมื่อมีแสงสว่างล้อมรอบตัวหนูแดง

ใคร ๆ ก็พูดว่า หนูแดงช่างโตเร็วจริง ๆ โดวันโตขึ้น นอนเล่น
นอนหัวรออยู่ไม่เท่าไร หนูแดงก็คว้า แล้วก็คลานไปหยิบโน้น หยิบนั่น
ไปหมด มีซ้ำหนูแดงก็เริ่มหัดยืน พอยืนตงตัวได้ก็ยกมือเหวเราะอวดฟันสองซ
ด้วยความซนขาน แม่จะเลิกอยู่ แต่หนูแดงก็แสดงอปีนส่ายไรร้อนแค้นใจ
จริงให้ใคร ๆ เห็นเสียแล้ว ด้วยพอยืนได้ ขายังไม่มัน คงเท่าใดเลย
หนูแดงก็เริ่มก้าว หกล้มแล้วกลุก ยืนตงตัวแล้วก้าวต่อไป ฉะนั้น ไม่ช้า

หนูแดงก็เริ่มเดินไต่พร้อมกบที่สอนพูด คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ คุณยาย
 ฯลฯ ล้วนรุมล้อมเอาใจทะนุถนอมหนูแดงด้วยความรัก หนูแดงจึงเป็นผู้
 โชคดีที่เกิดมาท่ามกลางความรักอันอบอุ่น

วันแห่งชีวิตของหนูแดงเป็นวันแห่งความสุข แต่เวลาที่หนูแดงรู้สึก
 เป็นสุขที่สุด ก็คือขณะที่หนูแดงนอนฟังเสียงอันไพเราะของคุณแม่พุดอะไร
 ยาว ๆ เป็นเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ หนูแดงไม่รู้ไม่เข้าใจว่า คุณแม่พุดอะไร
 หมายความว่าอย่างไร แต่หนูแดงชอบฟัง เพราะมันคล้องจองฟังแล้วไม่
 อดคิดที่หนูแดงเลยสักนิด แม่จะพุดมาตั้งแต่หนูแดงยังไม่สอนยัน จนบัดนี้
 หนูแดงเกินเก้ง และเริ่มจะวิ่งไต่ได้แล้ว หนูแดงก็ยังชอบ ยังกดไต่โยนกดกระ
 ะให้คุณแม่พุดไปนอนโดยดียว แม่จะต้องเลิกละจากของเล่นที่ชวนสนุก
 หลากอย่าง เพราะหนูแดงชอบฟังคำไพเราะที่ร่อนหูฟังน่ะ

“สุวรรณหงส์ทรงพุดหอย	งอนชดช้อยลอยหลังสิ้นธุ
เพียงหงส์ทรงพุดหมื่นทร	ดินลาค์เลือนเทือนตาชม
เรอชัยไว้องว้าง	รวดเร็วจริงยิ่งอย่างลม
เสียงเล่าเรอระคม	หม่นท่ายเย็นเค็นคึก

หนูแดงนึกไม่ออกว่า “สุวรรณหงส์ทรงพุดหอย” นั้น เป็นอย่างไร
 แต่มันเสียงของคุณแม่ที่ทอดเน้นเสียงในถ้อยคำที่คล้องรับกันนั้น ทำให้
 หนูแดงฟังเพลินใจ และรู้สึกครึกครื้น เมื่อคุณแม่เร่งจังหวะนาเสียงที่
 “เรอชัยไว้องว้าง รวดเร็วจริงยิ่งอย่างลม” หนูแดงก็รู้สึกคึกคักไปด้วย
 แล้วคุณแม่ยังทอดเสียงยาว — — — “เฮ — เฮ — เฮ — เฮ — เฮ — เฮ —
 — เฮ — — — — — หนูแดงก็งอกริษกรนรมนไปอย่างขุ่น

ยิ่งกว่านั้น บางที วันไหนที่คุณพ่ออยู่ใกล้ขณะที่คุณแม่กำลังร้องให้
ให้หนูแดงฟังคุณพ่อก็จะเข้ามาใกล้ ๆ แล้วคอยร้องต่อจากคุณแม่ว่า

“ นวลจันทร์เป็นนวลจริง เจ้างามพรั่งขนวลปลา
คางเขินเขินหน้ามา ไม่งามเท่าเจ้าเขินชาย ”

แล้วคุณแม่ก็จะหันไปค้อนคุณพ่อ และว่าคุณพ่อทำเสียงกึ่ง เกี้ยว
หนูแดงจะไม่หลับ หนูแดงได้ยินแล้วก็อยากจะบอกคุณแม่ว่า หนูแดงชอบ
มาก ชอบเสียงห้าว ๆ ของคุณพ่อสลับกับเสียงหวาน ๆ ของคุณแม่ แล้ว
หนูแดงจะหลับเร็ว ๆ เพราะคำที่คล้องสัมผัสกันไพเราะนั้น ช่างประเล้า
ประโลมให้หนูแดงอยากจะหลับเสียจริง ๆ

ถ้าคุณพ่อเข้ามาร้องแทรกต่อท้ายคุณแม่เมื่อใด คุณแม่ก็มักจะเปลี่ยน
ไปเริ่มต้นว่า

“ บรรยายความตามไทเสด็จยาตร ยังไทรโยคประพาสพนาสณฑ์...”

ซึ่งหนูแดงก็ไม่รู้เรื่องอกตามเคย แต่พออดทนคุณแม่ว่า

“ น้าพั้งช่าน ไหลคังฉาดฉาน เสียงกังวาน

ไหลออกโครม ออกโครม มันไหลออก ๆ ๆ โครม ๆ ”

หนูแดงรู้สึกว้าเสียดมันเหมือนกบนาในกอกทไหลลงโอ่ง แต่ทว่า
ทำจะเป็นกว่าเป็นอันมา

หนูแดงเริ่มรู้สึกซึมซาบในใจของตนเองโดยไม่ต้องมีใครบอกว่า
เสียงของถ้อยคำอันไพเราะคล้องจองที่คุณแม่ร้องให้ฟังบ่อย ๆ นั้น เป็น
ความรื่นรมย์ใจอย่างหนึ่งในชีวิตของหนูแดง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อ
หนูแดงเลิกจากการเล่น สนุก ออก กำลัง ทาง ๆ จนเหนื่อย พอเหงอเหง

คุณแม่จ้ายายน้ำ ท่าน่าขบไทยเป็นทัว สบายกาย แต่ใจของหนูแคงจะบัง
 ไม่สบายจนกว่าจะไต่ขึ้นเสียงอันไฟเราะของคุณแม่ ร้องคำกล้องเองเหล่านั้น
 ให้ฟัง ตอนนั้นหนูแคงจะรู้สึกว่าคุณแม่มีความสุขในวันนั้นของหนูแคงมาสมบรมเต็มที่
 เมื่อไต่ขึ้นถอยคำอันไฟเราะเหล่านั้นนั่นเอง

ชีวิตของหนูแคงนั้นว่าเป็นชีวิตของผู้ที่มีโชคก็อย่างหนึ่งผู้หนึ่ง ที่ให้มี
 โอกาสไต่รับความสุขด้วยวิธีต่าง ๆ กัน หนูแคงโชคก็ที่คุณแม่ข้างร้อง
 ถ้อยคำไฟเราะให้ฟังโดยสม่ำเสมอ แล้วยังมีคุณพ่อทชอบเล่าเรื่องอะไร
 สนุก ๆ ให้ฟังอีกด้วย พอหนูแคงเริ่มฟังเรื่องราวต่าง ๆ พอเข้าใจ คุณพ่อ
 มักจะเริ่มเรื่องสนุกสนานกันเต้นไม่ช้ากันมาเล่าให้ฟังอยู่เสมอ ซึ่งแต่ละเรื่อง
 หนูแคงฟังแล้วก็ต้องหัวเราะจนหุบปากไม่ลงบ้าง แต่บางเรื่องหนูแคงฟังแล้ว
 ก็น่าตาหยกเป็นเมื่อก ๆ เพราะหนูแคงเป็นคนใจอ่อน หนูแคงไม่เชื่อว่าจะมีคน
 ใจร้ายเหมือนอย่างแม่เลี้ยงของนางเออยในเรื่อง "ปลาบู่ทอง" จริง ๆ
 เพราะหนูแคงเคยพบแต่ความรัก ความเอ็นดูของคุณพ่อคุณแม่และคนอื่น ๆ
 ยังไม่มีใครใจร้ายกับหนูแคงสักคน จะเป็นไปได้อย่างไรที่มีคนใจร้ายถึง
 เพียงนั้น คุณแม่ จะรีบขอร้องคุณพ่อให้หยุกเล่าเรื่องนั้นเสียที คุณพ่อก็จะรีบ
 เปลี่ยนเล่าเรื่องพนองชาวจินหาคน ที่มีความสามารถพิเศษต่าง ๆ กัน คน
 ที่หนึ่งกลั่นนาในทะเลและมหาสมุทรใดหมดสิ้น คนที่สองมีคอแข็งเป็นหิน
 คนที่สามยกตัวให้สูงเท่าไรก็ได้ คนที่สี่ทนความร้อนใดที่สุก และคนที่ห้า
 กลั่นลมหายใจไต่ยาวนานไม่หมดสิ้นสัก และเพราะคุณสมบัตพิเศษเหล่านั้นเอง
 ที่ช่วยให้เขาไต่รับความสุขในที่สุด

นอกจากคำคล้องจองไพเราะของคุณแม่ หนูแดงรู้สึกว่าเป็นเรื่อง
นิทานนิยายต่าง ๆ ของคุณพ่อให้ความเพลิดเพลินและให้ความรู้แปลก ๆ ใน
หลายเรื่อง หนูแดงว่าการแตกสามัคคีเบียดเบียนกันทำงานย่อมประสบผลร้าย
เช่นเรื่อง “นก ไก่ รอก และหนู” ถ้าไก่ มีเมตตา ขยันขันแข็ง
ย่อมได้รับความสุขเหมือนอย่าง ชีลเคอร์วิลลา นิทานและนิยายของ
คุณพ่อ และให้หนูแดงได้รู้จักเหตุการณ์ความเป็นไปที่แตกต่างไปจากชีวิต
แท้ ๆ ของหนูแดงที่เป็นอยู่ทุกวัน

แต่เมื่อหนูแดงเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่สอง หนูแดงรู้สึกว่าคุณพ่อไม่มี
เวลาเล่นนิทานสนุก ๆ ใหม่ ๆ แปลก ๆ ให้หนูแดงฟังเหมือนเมื่อก่อน
หนูแดงได้ยินคุณแม่พ่อกว่าคุณพ่อมีงานเพิ่มขึ้นอีกเยอะ ต้องทำงาน จึงไม่
มีเวลาสำหรับหนูแดงมากเหมือนก่อน คุณแม่ก็มีอะไรจะต้องดูแลน้องเล็ก
ของหนูแดงอีกสองคน หนูแดงเริ่มรู้สึกว่าความสุขทางใจหนูแดง เคย
ได้รับจากการฟัง การร้องด้อยคำคล้องจองของคุณแม่หมดไป เพราะ
คุณแม่บอกว่า หนูแดงโตแล้ว คุณพ่อก็ไม่มีเวลาเล่าเรื่องสนุก ๆ ให้ฟัง
ของเล่นต่าง ๆ มันก็เหมือนเดิม เล่นทุกวันนี้ไม่เห็นมันเปลี่ยนแปลงพิสดาร
ไปกว่าเดิม อายุน่า รับประทานข้าวแล้ว หนูแดงก็ส่ายกาย อิมกาย
แต่ใจนั้นรู้สึกยังไม่อิ่ม มันยังขาดสิ่งที่หนูแดงเคยได้รับจากคุณพ่อ

หนูแดงเคยสังเกตว่าในห้องของคุณพ่อนั้นมีหนังสือเยอะ หนาแน่น
เต็มไปด้วยหมึก คุณพ่อหยิบเล่มนี้ เปิดดูเขียนอะไรลงบนกระดาษ แล้ว
เปิดเล่มอื่นขึ้นมาอีก หนูแดงเคยถามคุณพ่อว่าทำอะไร คุณพ่อก็บอกว่า

“พอคนควาหาความรู” ซึ่งหน้แ่งก้ไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอย่างไร
แต่บางทหน้แ่งเห็นคุณพ่ออ่านเล่มเดียวอยู่นาน ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้า
สุดท้าย พอจบแล้วคุณพ่อก็อพว่า “สนุก น่่าอ่าน เข้าใจผูกเรื่อง ฯลฯ”
และอะไรก็มากทหน้แ่งยังไม่เข้าใจ ช้รอยคุณพ่อจะเห็นว่า หน้แ่งสนใจ
กัการอ่านหนังสือของคุณพ่อนัก วันหนึ่งคุณพ่อจึงถหนังสือเล่มบาง ๆ
มรูปสวย ๆ อยู่ในเล่มหลายเล่มมาขานด้วย เมื่อหน้แ่งอ่านน่่า รัยประทาน
อาหารแล้ว คุณพ่อก้หยิบหนังสือเล่มบาง ๆ นั้นมาเข้ให้หน้แ่งครูป แล้ว
คุณพ่อก็ธิบายเรื่องประกอบแต่เพียงสั้น ๆ ให้หน้แ่งฟังไปด้วย หน้แ่งจำ
ไ้ว่า เล่มแรกทคุณพ่อยืมให้ตนน ชื่อเรื่อง “เจ้ามาชาว” เพราะ
คุณพ่อธิว่า หน้แ่งชอบส่ดตัว จึงเลือกเรื่องน่มาให้ตนน หน้แ่งทักใจ
จริง ๆ เพราะภาพส่ดสวยงามซ้กเจเนเรื่องก้สนุก ส่ดแต่คุณพ่อเล่าส่นเหล่
เกิน ไม่ไ้ไหน้หน้แ่งเลย จะเข้ซ้ให้คุณพ่อเล่าอีก คุณแม่ก้บอกว่ คุณพ่อ
มงานจะตองทากมาก หน้แ่งจึงน่กซ้ไ้ว่า หน้แ่งก้อ่านหนังสือออก
แล้วเหมือนกัน เวลาอยทโรงเรียนคุณครูก้เคยชมว่่านเก่ง เมื่อคุณพ่อ
ไม่มเวลาก้ลองอ่านคเองข้างเข้ไ้ หน้แ่งค้กแล้ว ก้ลองอ่านคเอง แล้ว
ก้ครูปประกอบ ร้เรื่องอยข้างแล้วว่ากทคุณพ่อเล่าให้ฟังและถ้อยคำทใช้ไ้
หนังสือก้ไม่ยากนัก อยไ้ในความสามารถทหน้แ่งพอจะอ่านไ้ หน้แ่ง
รู้สึกสนุก ออกร้ส่กว่าทเคยฟังคุณพ่อเล่าส่ดอีก เพราะครวณมนทงสนุก
และทงน่ภาคภูมิใจทอ่านไ้เอง ซ้างเป็นความส่ซทงใจทอมเอียส่ดจริง
หน้แ่งอ่านเรื่อง “เจ้ามาชาว” ข้ภายในค้นนเอง เพราะมอยเพียง
๒๐ หน้า และเป็นรูปภาพประกอบส่ดต้งมาก

หนูแดงเริ่มสนใจในความสามารถในการอ่านของคน ออกรสสนุก
ในการอ่านพบว่าในหนังสือที่อ่านนั้น มีอะไรใหม่ ๆ แปลก ๆ หลายอย่าง
ซึ่งให้ทั้งความเพลิดเพลินและเรื่องราวที่น่ารู้ และหนูแดงก็ยิ่งเป็นผู้ที่โชคดี
อยู่ตามเคย แม้คุณพ่อคุณแม่ จะไม่มีเวลามาเล่าเรื่องนิทาน นิยาย
ให้ฟังบ่อย ๆ หลายเรื่อง ๆ อย่างแต่ก่อน แต่คุณพ่อและคุณแม่ก็ได้นำ
หนูแดงไปเปิดประตูโลกแห่งความสนใจในวัยตนเอง ขึ้นกุญแจสำหรับไข
ประตูโลกแห่งความมหัศจรรย์ ให้แก่หนูแดงเอง นอกจากนั้นคุณพ่อและ
คุณแม่ยังได้ช่วยชี้แจงให้หนูแดงรู้สึกได้ว่า ประตูที่จะเข้าไปสู่โลกอันน่า
ตื่นใจนั้นมีไข่ม้อยู่เพียงประตูเดียว เพราะโลกแห่งนี้มีอาณาจักรที่กว้างใหญ่
ไพศาลมาก ฉะนั้น จึงมีประตูอยู่มากแห่งด้วยกัน เพื่อความสะดวกแก่ผู้
ที่ประสงค์จะเข้าสู่โลกแห่งนี้ ได้เลือกเข้าโดยไม่เสียค่าเสียค่านายหน้า และ
เลือกได้ตามใจชอบ

เมื่อคุณพ่อและคุณแม่เห็นว่าหนูแดงมีความสนใจในหนังสือและการ
อ่าน ซึ่งคุณพ่อและคุณแม่ทราบว่าเป็นความสนใจที่ให้ผลในทางที่เจริญ
งอกงามมากกว่าทางเสื่อม แต่กระนั้นคุณพ่อและคุณแม่ของหนูแดงก็ใคร่ที่
จะแน่ใจว่า หนูแดงของท่านนั้นรู้จักเลือกประตูที่จะเดินเข้าสู่โลกกว้างนี้อย่าง
ภาคภูมิ ทั้งสองท่านจึงยอมสละเวลาเป็นครั้งคราว พาหนูแดงไปให้รู้จัก
กับร้านหนังสือให้หนูแดงลองดูเลือกหนังสือที่ชอบตามความพอใจ โดย
คุณพ่อและคุณแม่ให้คำแนะนำพอควร แต่มิใช่คำสั่งห้ามหรือสั่งให้ซื้อ เป็น
เพียงคำแนะนำให้หนูแดงได้นึกถึงความต้องการความสนใจ และความ

เหมาะสมของหนังสือเล่มนั้น แต่หาหน้แคงยังคงยืนยันความทองการ
หนังสือเล่มนั้นอยู่ แม้จะไคอธิบายและชี้แจงแล้วก็ตาม คุณพ่อและคุณแม่
ก็ยังยอมมทระให้หน้แคงไคเป็นเจ้าของหนังสือนั้นแต่โดยคิ เพราะคุณพ่อ
และคุณแม่ของหน้แคงทราบดีว่า การสนทนาได้ถามคุยกัันฉั้นพ่อแม่
ลูก ถึงเรื่องหนังสือทออยู่ในความสนใจของหน้แคงนั้น ย่อมมี
โอกาสที่จะได้ช่วยแนะนำและชักจูงความคิดเห็นของหน้แคงให้ไป
สู่ความนึกคิดอันเหมาะสมได้ ถ้าหากเพียงแต่คุณพ่อคุณแม่จะได้
สละเวลาเพื่อหน้แคงสักเล็กน้อย

กัวยประการฉัั้น โลกของหน้แคงก็ค้อย ๆ กว้างขวางชนทุกทิจา
“เจ้ามาชาว” ไปสู่ ปศุสร้างยาน เลือตัวแรก, ปลาย่ทอง เทพนยายของ
แอนเคอร์สัน, ศัรอนนชัย, ลูกไฟร, มาคามคุรุ เชวซือเคช ฯลฯ หน้แคง
เกินทางเรอบไปโดยไม่หยคอง เพราะในโลกลหนังสืออนมหัศวรยของหน้
แคงนั้น หน้แคงไครู้จักกั “ปศุ” เจ้าตกดาหมั้นอย ฝั้ความปรารถนา
อันแรงกล้าทระมียานอยเป็นของตัวเองสักหลังหนึ่งให้จงไค ไครู้จัก
“ศัรอนนชัย” ฝั้แสนกล ท้หน้แคงอ่านแล้วชอบใจนิยม่ว่าเก่งนักเก่งหนา
และเป็นเรื่องทหน้แคงไคสนทนากัคุณพ่อมากทสุดกัวย และคุณพ่อเองก็ชอบ
คุยกักับหน้แคงเรื่องศัรอนนชัย เพราะอยากกระแนะให้หน้แคงไคมีองเห็นว่
กลไกองตาง ๆ ของศัรอนนชัยนั้น หาไคสิ่งทควรมิม่ทำตามเล็ยทุกอย่งไป
ไม่ บางเรื่องกัสนุกน่าทง แต่บางเรื่องกัน่ารังเกียจ คุณพ่อจะคุยกักับหน้แคง
เรื่องของ “ศัรอนนชัย” เสมือนทงศัรอนนชัยเป็นบุคคลทรู้จัก อันเป็น

ตัวอย่างน่าชมในเรื่องปฏิภาณไหวพริบ แต่ไม่น่ายกย่อง ในเมื่อใช้ปฏิภาณ
ไหวพริบนั้นในทางทักท้วงความเคียดกรอนให้ผู้อื่น

หนแดงมีความรู้สึกว่า “เซ่ง” เกกชายชาวกระเหรี่ยง แห่งเรื่อง
“ลูกไฟ” นั้น ช่างเป็นบุคคลที่น่าทึ่งจริงๆ เป็นพระเอกน้อยๆ เก่ง
ราวกับทาร์ซาน ในภาพยนตร์ที่คนพ่อพาไปดู เซ่ง สามารถจับลูกช้างน้อย
มาเลี้ยงได้ และสามารถหาวิชาเสืงตัวใหญ่ที่ร้ายกาจใหญ่กว่าหนแดงยัง
กินเนื้อเสืงเสืงอีกด้วย เคยมีใหนที่คนกินเนื้อเสืง หนแดงเคยไต่ขึ้นแต่
เสืงกินเนื้อคน หนแดงอ่านแล้วกลองเอาตัวไปเปรียบกับ “เซ่ง” ว่า อย่าง
หนแดงจะพอเป็น “พระเอก” อย่างเซ่งไต่อย่างใหม่ ? แล้วหนแดงก็เกิด
ความละอายขึ้นมาว่า อย่างหนแดงนั้นเห็นจะเป็นไต่อย่างมากมายแต่
“แสน” เกกชาวกรุงที่คนฆ่าเสืงจนล้มความเป็นชาวกรุง และรู้สึกถึงความ
เงิบตงถึงของบ้านนั้นน่ากลัวกว่าความหยาบของรถยนต์ที่เคยแสนเฉียบคตัว
แสนจนเข้าไป เมื่อเห็นอยู่ในถนนหลวงนั้นมากนัก

หนแดงเรียนเรื่องของธรรมชาติศึกษาที่โรงเรียน และได้ยินคุณครู
พูดถึงคำว่า “วิทยาศาสตร์” บ้าง “จรวก” บ้าง ไต่ยินคุณพ่อเล่าให้
คุณแม่ฟังถึงเรื่องมนุษย์อวกาศบ้าง และเวลาหนแดงไปดูภาพยนตร์ หนแดง
ก็ไต่เห็นภาพยนตร์ชาว เรืองมนุษย์อวกาศ และเจนากระถางถึงอวกาศ ด้วย
เหมือนกัน หนแดงไต่ยินเขาพูดกันว่า ต้องทักกลอง ทักไต่ไต่เช่นนั้นต้อง
ทักกลอง ฉะนั้น เมื่อหนแดงมาอ่านเรื่อง “มาตามครู” หนแดงจึงรู้สึกทง
เป็นอันมากว่า เหตุไต่ไต่ไต่ไต่คนนั้นง่ก่งก่งกันนะ เป็นเพียงผู้หญิงเท่านั้นเอง

และรู้สึกว่าการของวิทยาศาสตร์นั้นช่างเข้าใจกันเกินไปเช่นนั้น หนูแดง
เริ่มมีความสนใจกับการทดลองง่าย ๆ ที่คุณครูสอนที่โรงเรียนมากขึ้น

หนูแดงก็คงเหมือนเด็กในวัยเดียวกันโดยทั่วไป หนูแดงคงเป็นเด็ก
เกเรบ้าง ติงบ้าง ขนบ้าง ขี้เกียจบ้าง สลัดกันไป แต่ดูเหมือนจะขี้เกียจ
มากกว่าขยันชอบเป็นนิสัย แต่เมื่อหนูแดงได้มารู้จักกับ “เคช” หนูแดง
เริ่มมีความเปลี่ยนแปลงเป็นอันมาก หนูแดงคนแค่นี้ เกือบนอนของตน
เองอย่างเรียบร้อย แล้วช่วยกวาดห้องของหนูแดงเอง แต่งตัวไปโรงเรียน
เอง ตอนเป็นนักเรียนก็รับอาหารคนำกันไม่ให้คุณแม่ ถอนหญ้า ฯลฯ
หนูแดงทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความเต็มใจ และรวดเร็ว เพราะหนูแดงอยากเป็น
คนดี คนเก่งเหมือนอย่าง “เคช” อยากให้ใคร ๆ ชม อยากให้คุณแม่
คุณแม่ภาคภูมิใจ อยากเป็นพระเอกของน้อง ๆ

คุณพ่อและคุณแม่เฝ้ามองดูความเจริญเติบโตของหนูแดงด้วยความ
ชื่นชม คุณพ่อคุณแม่รู้สึกว่าคุณได้รู้มือหนูแดงให้ไปสู่โลกแห่งความ
สว่างไสวแล้ว เป็นโลกที่สว่างด้วยปัญญา ความคิดอันแจ่มใส งดงามใน
ทางที่เป็นประโยชน์ หนูแดงได้รู้จักกับ “สื่อสารมวลชน” อย่างหนึ่งใน
บรรดาหลายอย่าง คุณพ่อคุณแม่ได้ยินหลายคนกล่าวว่า “สื่อสารมวล
ชน” เหล่านั้น มีทั้งคุณและโทษ แต่ดูเหมือนจะให้โทษเสียมากกว่าให้คุณ
และ “สื่อสารมวลชน” ก็มีมากเสียเหลือเกิน ทำอย่างไรจึงจะดูแลให้พวก
เหล่านั้นเป็นค่ากล่าวว่าคุณพ่อคุณแม่ได้ยินอยู่เสมอ แต่เมื่อได้ยินแล้วคุณพ่อ
คุณแม่ก็รู้สึกสบายใจ รู้สึกว่าตนโชคดีที่ไม่ต้องกังวลว่า “สื่อสารมวลชน”
นั้นจะมาเป็นอาวร้ายทางหนูแดงให้ได้รับอันตรายทางใจ อันจะเป็นผล

สะท้อนทวนกลับทออนาคตของหนูแดงเอง ทั้งนี้เพราะคุณพ่อได้แนะนำให้ หนูแดงได้รู้จักกับโลกของหนังสืออันเป็น “สื่อสารมวลชน” ที่กว้างขวาง แพร่หลาย ด้วยการเตรียมตัวและแนวทางให้แก่หนูแดงเป็นอย่างดี คุณพ่อคุณแม่ได้ชี้ชวนให้หนูแดงได้รู้จักใจของหนูแดงเองเสียก่อน ว่าชอบอะไร ต้องการอะไร และจะได้อะไร เมื่ออ่านจบแล้ว และในขณะที่เดียวกัน คุณพ่อคุณแม่ก็ได้แนะนำโลกของหนังสือ ให้หนูแดงได้รู้จักว่า มีอะไรบ้าง ลักษณะอย่างไร ต่างกันอย่างไร และมีคุณภาพอย่างไร คุณพ่อและคุณแม่เป็นสื่อกลางที่นำหนูแดง และโลกของหนังสือให้มาพบกัน รู้จักกันที่จุดกึ่งกลางแห่งความ เข้าใจกันอย่างดีที่สุดและเหมาะสมที่สุด

ด้วยเหตุฉะนั้น หนูแดงได้ชอบแสงสว่างทั้งอยู่ในวัยทารก เพราะแสง สว่างได้ช่วยให้หนูแดงได้เห็นสิ่งอันพึงใจต่าง ๆ บัดนี้ หนูแดงกลับพิศมัย โลกหนังสืออันมหัศจรรย์ยิ่งขึ้นไปอีก เพราะหนูแดงรู้สึกว่า โลกหนังสือ นี้เป็นโลกแห่งความสว่างที่มีแสงจ้าไปเสียกว่าความสว่างตาม ธรรมชาติเสียอีก เพราะได้ช่วยให้หนูแดงเกิดความสุขแจ่มใส ที่ดวงจิตและปัญญา หนูแดงรู้สึกได้ว่า ต่อไปใน โลกของหนูแดงย่อม เป็นโลกแห่งความร่มเย็นและความรอบรู้ หนูแดงได้กำหนดอันแจ่มใสไว้ในกำมืออันอบอุ่นของหนูแดงแล้ว และเมื่อหนูแดงหยิบเรื่อง “บุคกลางใน ยุโรป” มาอ่าน เปิดที่คำนำพบคำโคลงที่ว่า

“หนังสือประดับ	ปัญญา
งามยิ่งงามวิชา	เชยวช
แม้วมิตรมีมมา	เขอนเขยม
อัมอ่านปานเช้า	เพื่อนไชรสนทนา”

หนูแดงก็ชมกับตนเองอย่างเป็นสุข.

วันหนึ่งข้าพเจ้าผจญโคพบกบเพื่อนคนหนึ่ง จึงถามเขาว่า ทางบ้าน
เป็นสุขสบายกันหรือไม่

“ไม่ค่อยสบายหรอกค่ะ” เพื่อนของข้าพเจ้าตอบ “เมื่อก่อนลูกตก
กระโดดหน้าตำลงมาจากหิ้ง ยังต้องเขามาเฝ้าอยู่จนเคยวัน

“อ้าว ทำไมอย่างนั้นล่ะ” ข้าพเจ้าถามด้วยความร้อนใจ

“เอาจังซูเปอร์แมนในหนังสือการ์ตูนใจคะ” เธอตอบแสดงท่าทาง
วิตก

“ตายจริง” ข้าพเจ้าร้องพลางหัวเราะ

ความจริงข้าพเจ้ามิได้ตั้งใจจะหัวเราะในยามที่เพื่อนมีทุกข์เลย ข้าพ-
เจ้ารู้ว่าหัวกบเพื่อนนั้นเป็นอย่างไร เมื่อลูกต้องเจ็บป่วยหรือได้รับเคราะห์
กรรมอย่างหนึ่งอย่างใด ลูกตกของเพื่อนข้าพเจ้าคนนี้เป็นลูกโทน จึงเป็น
หัวแก้วหัวแหวนของทั้งพ่อและแม่ แม่ยังเป็นของคุณยายอีกด้วย เพราะ
คุณยายพักพิรมาทังแต่ก่อนแต่อก พ่อแม่และคุณยายต่างมีความภูมิใจว่า

ลูกตกฉลาด เขาอ่านหนังสือออกตั้งแต่อายุน้อยไม่ถึง ๖ ขวบเต็ม ในการ
เรียนนั้นเล่าเขาก็ไม่เคยสอบพลาดจากที่ ๑ หรือที่ ๒ เลยสักครั้ง ขณะ
เขาอายุได้ ๘ ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา ๔ ข้างเราเห็นความเห็นใจพ่อ
แม่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างมาก แต่ในเวลาเดียวกันข้างเราเห็นความ
เห็นใจลูกตกอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ลูกตกเป็นลูกโทน เขาไม่มีเพื่อน ทั้งจะ
หาเวลาพบบอกพ่อแม่ทั้งยาก เพราะพ่อแม่มีว่ต้งกับการงาน ช่วยกันทำ
งานเพื่อหาเงินทองไว้ให้ลูก ทั้งพ่อและแม่ออกจากบ้านแต่เช้า กว่าจะกลับ
เขายานักคำคน วันหยุดก็ไม่อยู่บ้าน หมกมุ่นอยู่กับงานที่ทางงาน
ลูกตกก็อยู่บ้านกับคุณยาย คุณยายคอยปรามอยู่เสมอว่า “ลูกตกอย่าวิ่ง
เกเร” “ลูกตกช่นอกแล้ว นังเลน” “ลูกตกจงเอาหนังสือเป็น
เพื่อน เขามกนงอ่านหนังสือง่อย ๆ เพื่อเอาใจคุณยาย หนังสือในชั้นเรียน
นั้นหรือลูกตกอ่านจบก่อนที่ครูจะสอนไปนานแล้ว หนังสือการตอนเป็นเพื่อน
รึกมาก วันหนึ่งเขาจูงนกสนกึ่งแสงคงป่าภูหารยลังมาจากหน้าทางตามความ
รักใคร่มาจากหนังสือการตอนนั้นเอง

ครั้นต่อมาอีกไม่นาน ข้างเราได้ยินเพื่อนอีกคนหนึ่งเล่าว่า เขาไป
ราชการหัวเมืองเพียง ๓ วันเท่านั้น พอกลับมาได้พบว่า นายแซ่ ลูกชาย
เป็นแผลใส่ยาไว้เต็มตัวไปหมด ถามไถ่ความว่า “ขออะไร” เพราะ
ทดลองวิชาศาสตร์จากตำรับหนังสือการตอน และเขายังปรารถนาต่อไปอีกว่า
“เป็นบุญเหลือเกินที่สะเก็ดระเบิดหัวฉันจนตาไปนิคเดียวเท่านั้น”

นั่นว่าเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นและค่อนข้างหวาดเสียวที่ข้างเราได้
ประสบมาในระยะไม่ห่างกันเท่าใดนัก เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนมีสาเหตุมาจาก

หนังสือการ์ตูนทั้งสี่ เหตุการณ์ทั้งสองที่เกิดขึ้นแล้วมีใช้เรื่องเล็กน้อย
 ขาฟเจ้าใครจะเรียกว่า "เป็นเรื่องเล็ก ที่ระกกลายเป็นเรื่องใหญ่" หากลูก
 ตกต้องเสียขา หรือนายแอคต้องเสียแขนขา ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ?

นายแอคเป็นลูกชายคนโตของพ่อแม่ เขามีพี่สาวคนหนึ่ง แก่กว่า
 ๓ ปี แต่เด็ก ๒ คนนี้ไม่เป็นเพื่อนกัน ทุกคนที่รู้จักนายแอค ต่างชมว่าแอค
 เป็นเด็กฉลาด เขาสามารถร้องเพลงในหนังสือของนายฉันท ขาวโง่ ได้
 อย่างถูกต้องทุกเพลงตั้งแต่อายุได้ ๔ ขวบกว่า ๆ ทั้งที่ยังอ่านหนังสือไม่ออก
 เลย ถ้าใครเปิดหนังสือเพลงหน้าไหนให้เขาร้อง เขาร้องได้ถูกต้องตาม
 เนื้อเพลงราวกับว่าอ่านหนังสือออกทีเดียว ทั้งนี้เพราะเขามีความสังเกต
 และมีความจำดี เขาสังเกตตัวโน้ตของแต่ละหน้าและจำไว้ว่าตัวโน้ตมี
 ลักษณะอย่างไรแม้ร้องเพลงอะไร บิดานายแอคอายุได้ ๑๔ ปี เรียนอยู่
 ชั้นมัธยมปีที่ ๕ โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง เขาเรียนเก่ง การสอบแต่ละครั้ง
 ไม่เคยได้คะแนนน้อยกว่า ๙๐ เปอร์เซนต์เลย เขาชอบอ่านหนังสือมาก
 ใคร ๆ มักประหลาดใจที่เห็นนายแอคอ่านหนังสือเล่มหนา ๆ และเนื้อเรื่อง
 ที่เดาด้วยเดาวันไม่เคยหยาอ่าน เช่นเรื่องพงศาวดารและเรื่องจีน หนังสือ
 การ์ตูนนั้นเขาก็ชอบไม่น้อยไปกว่าหนังสือประเภทอื่น ขาฟเขาตกดินมาก
 เมื่อได้ทราบว่านายแอคอายุเพียง ๑๔ ปี มีทรัพย์สินส่วนตัวมีมูลค่ามิใช่น้อย
 เขามีหนังสือการ์ตูนอยู่ในครอบครองไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ เล่ม คึกคึก การดู
 ราคาเล่มละ ๒.๕๐ บาท ๑๐๐ เล่ม จะเป็นเงินเท่าไร เงินจำนวนนี้
 สำหรับพ่อแม่ที่ช่างแต่งตัว จะซื้อเสื้อผ้าและรองเท้าใ้จ้มา ๆ แต่สำหรับ

ครอบครัวทชกหนาไม่ลงหลังแล้วจะซอซาวสารเลียงครอบครัวไปโคตงเคอน
ทเคียว !

ทวริงก่นาชมนายแอคอยู่ไม่นอยทวริงกประหยัค อคอมเงินทพอแม่
ให้ไว้ใช้ส่วนทวไปซอหนงสือสนก ๆ อ่าน พอแม่เคยจ่ายให้เขาเป็นรายวัน
และเพอผกให้ทวกรบผกซอทอการใช้จ่ายของตน ทอมาจจ่ายให้เป็นราย
อาทตย และเมอเห็นวนายแอคทวักเกยและทวักใช้เงินกจ่ายให้เป็นรายเคอน
ครอบครัวนไม่ท่วงว่า การเกยออมทพยของนายแอค จะทำให้นายแอค
เสียสุขภาพ เพราะทางบ้านโกจ่ายค่าอาหารกลางวันให้แก่โรงเรียนเป็นราย
เคอนออกต่างหาก ขาพเจายงชมนายแอคออกทวกรทพยสมบตของตน คอ
รวบรวมหนงสือการตนของตนไว้ไม่ทงเสีย ขาพเจาคคิดว่าการทนายแอคใช้
หนงสือเป็นเพอนนเองเป็นส่วนหนงททำให้นายแอคสอโคเคแนนไม่ค้ำกว่า
๘๐ เพอรเซนต์แต่ละครั้ง ททกักษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต คงไม่มีพอแม่
คนใดเป็นแนทจะไม่ปลายปลมใจในผลการเรียนของลูกเช่นนี้

บจวบจนหนงสือการตนในบ้านเมืองเรากมีขายอยู่เกลอนคลาค ให้เข้า
อ่านกยงม หนงสือเหล่าน ล้วนมีรูปร่างลักษณะต่าง ๆ กัน ขนาดใหญ่
กลาง เล็ก และขนาดกระเป่า ภาพสขางขาวดำขาง เรอกลวนคกงคความ
สนใจของเด็ก เช่น “...ผวิเศษ” “...ผวิชีวิตวากค” “...ผวิชีวิตโลก”
“จอมทพ....” “มาวเศษ” “สคสลายฟ้า” ผสนใจในหนงสือการตน
เหล่านก็จะเบนเค็กเริ่มแควยเค็กเล็กไปจนถึงมอชม เค็กทอ่านหนงสือยังไม่
ออกกรบเร้าให้ผปกครองซอให้ รบเร้าให้เล่าให้ฟัง พอโคหนอยกสามารถ
กรบโคเอง แล้วอธิบายให้ผใหญ่หรือเพอนกันฟังโคเป็นคึงเป็นแคว ส่วน

เด็กที่อ่านหนังสือออกแล้วก็ดูลำหัดคอบมส์ตามที่พ่อแม่ให้ไปให้อ่าน หรือ
เขาเขาอ่าน เด็กที่ไม่ได้ดูลำหัดคอบมส์ตามที่พ่อแม่ให้ไปให้อ่าน หรือ
ได้โอกาสฝึกอ่านพอหอมปากหอมคอแล้วก็เลิกไป ความสนใจของเด็ก
ของเราที่มีต่อหนังสือการตอนคงไม่แตกต่างจากของเด็กในต่างประเทศ ถึง
ผลการวิจัยของ ปอล เอ. วิตตี (Paul A. Witty) ว่า

“ในอเมริกัน เด็กชั้นประถมปีที่ ๓ ท้า และ ทัก มีความสนใจ
ในหนังสือการ์ตูนไม่แตกต่างกันเลย ส่วนชั้นปีที่ ๔ และ ๕ ไม่ว่าหนังสือหรือ
ชายกรีกว่าการอ่านหนังสือการ์ตูนเป็นการพักผ่อนหย่อนใจที่ แม่แต่เด็ก
ชั้นมัธยมก็ชอบอ่านอยู่ไม่น้อย”

ดังนั้นในยามที่งานเมืองของเราอย่างไม่มีพระราชบัญญัติควบคุมสิ่ง
พิมพ์ และหนังสือสำหรับเด็กที่มคณาของเรายังไม่แพร่หลาย เราจะ
พยายามให้หนังสือการ์ตูนที่เกลื่อนตลาดอยู่ในท้องตลาดซึ่งเป็นพิษใจของ
เด็ก ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุดได้อย่างไร จึงเป็นเรื่องน่าคิดอยู่มาก

เหตุใดเด็กจึงชอบอ่านหนังสือการ์ตูน ? ไควต์ แอล เบอรตัน
(Dwight L. Burton) ให้ความเห็นว่าการที่เด็กชอบอ่านหนังสือการ์ตูนนั้น
อาจแบ่งออกได้เป็นสาเหตุใหญ่ ๆ ๔ ประการ คือ

๑. อ่านเข้าใจง่าย ข้อนี้อาจเป็นข้อสำคัญที่สุดก็เป็นได้ ความจริง
ถ้อยคำในหนังสือการ์ตูนก็ไม่ง่ายนัก ค่อนข้างเหมาะสำหรับเด็กประถม
เจ็ดมากกว่า แต่แม้จะมีคำยาก เด็กก็ไม่ต้องอ่านทุกตัว เพียงแต่มองค
ภาพ อ่านตรงโน้นคตรงนหนอยกใดเรื่อง ไม่ว่าเด็กที่อ่านหนังสือเก่งหรือ

ไม่เก่งชอบอ่านการ์ตูนทั้งนั้น แต่เด็กที่อ่านไม่เก่งจะชอบมากกว่า เพราะเขา
อ่านหนังสือในชั้นไม่ทันเพื่อน

๒. เมื่อเด็กอ่านแล้วเข้าใจข้อความใดทันที คิดว่าอ่านหนังสือทบทวนแต่
ตัวอักษรเท่านั้น ไม่มีความประกอบ เด็กไม่ตั้งใจใช้ความพยายามในการคิด
เท่าใดเลย เมื่ออ่านไปก็เห็นภาพไปด้วย ตัวในเรื่องไม่ว่าใครหรืออะไร แสดง
ชัดอยู่ในภาพบรรยาย ซึ่งเหมาะแก่คนที่ไม่ต้องการใช้ความคิด

๓. เนื้อเรื่องเหมาะแก่ธรรมชาติของเด็กก่อนวัยรุ่น และเริ่มวัยรุ่น
หนังสือการ์ตูนแม้จะมีเนื้อเรื่องต่าง ๆ กัน แต่ถ้ามองการเคลื่อนไหว มีความ
ตื่นเต้น มีเรื่องลึกลับ และการผจญภัยทั้งสิ้น จึงสนใจเรื่องสั้น ๆ สำหรับเด็ก
มาก เช่นเรื่อง ซูเปอร์แมน ซึ่งแสดงความเก่งหรือความใจ แต่ใคร ๆ
ก็ชอบและชมว่าเก่ง

๔. เรื่องราวในเรื่องเด็กถือเอาเป็นจริงเป็นจัง เช่นเดียวกับเรื่องใน
ภาพยนตร์และโทรทัศน์

๕. เด็ก ๆ คิดว่าคนเรามี ๒ จำพวก คือไม่เป็นคนดีเป็นคนเลว
ฉะนั้น การที่จะบอกว่าใครดีหรือเลวนั้น ดูจากรูปร่างหน้าตาที่ดูได้

๖. เด็ก ๆ คิดว่าความรักและเงินเป็นปัญหาของชีวิต

๗. ผลของการกระทำกลับลงโทษทันที เช่น ซูเปอร์แมนฆ่าคน
ไม่รู้จักคน และทำลายทรัพย์สินสมบัติไม่รู้จักเท่าไร แต่เด็ก ๆ ก็ยังคิดว่า
เขาทำถูกเสมอ

๘. ในหนังสือประเภทนี้ บุคคลผู้มาอ่านในหน้าที่ต่าง ๆ เช่น
ตำรวจ นายอำเภอ เจ้าหน้าที่ยุติธรรม ฯลฯ ตลอดจนพ่อแม่ มักจะใจเฝ้า หรือ

วางท่า หรือไม่ก็มีนิสัยการดู เก่งท่มีความคัมข้งใจเพราะถูกผู้ใหญ่มัก
อยู่เสมอ มักจะนิยมชมชอบมาก

๙. หนังสือประเภทนวนิยายและหาได้ทั่วไป

จากผลการวิจัยของ รุท สตรอง (Ruth Strong) ซึ่งรวบรวมจากการ
สัมภาษณ์เด็กชั้นประถมถึงมัธยม เป็นจำนวน ๓๐ คน รวมทั้ง
คำตอบข้อเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมและชั้นวิทยาลัยต่าง ๆ อีก ๑๕ คน
ปรากฏว่า เหตุที่เด็กชอบหนังสือการ์ตูนนั้นมีด้วยกัน ๖ ประการ คือ

๑. มีเรื่องการผจญภัยตื่นเต้น และมีโครงเรื่องดี

๒. เนื้อเรื่องลงใจเด็กที่ชอบการผจญภัย

๓. เป็นเรื่องแตกต่างจากความจริง

๔. เนื้อเรื่องใกล้เคียงกับความสนใจของเด็ก

๕. ตัวในเรื่องเป็นจริงเป็นจัง

๖. อ่านง่าย สนุก สดว้ย มีคุณค่าทางการศึกษาและศีลธรรม

นักเรียนบางคนตอบว่า ชอบเพราะตื่นเต้น มีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ
มีชีวิตจิตใจ เช่นเรื่องซเปอรแมน แม้จะทาส่งททำไม่ได้ก็จริง แต่เมื่อ
อ่านแล้ว ก็ไม่คิดว่าเป็นเรื่องไม่จริง อ่านแล้วนอนฝันถึง ตอนจบก็สนุก
กระตือรือร้นอยู่ และบางคนก็ว่า อ่านแล้วได้คำศัพท์เพิ่มขึ้น

หลายมาแล้วข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปสังเกตนักเรียน ชั้นประถมถึง
ในโรงเรียนต่างแห่ง เพื่อคว่าเด็กมีความสนใจในการอ่านแค่ไหนเพียงไร
ก็ได้พบว่านักเรียนแต่ละโรงเรียนแทบทั้งห้องไม่ว่าหญิงหรือชายชอบอ่านหนังสือ
การ์ตูนมากที่สุด เรื่องที่ชอบก็คือ คิกมัมพี คิกลางแผนคน ชนอินกบชอกก

อสุรคาร์รามา เจ้าชายกาลิ หนังสือเหล่านี้ล้วนมีการผจญภัย การต่อสู้และ
การกระทำที่แปลก ๆ ทั้งนั้น เมื่อถามว่า เหตุไรจึงชอบ ก็ได้รับคำตอบ
ต่าง ๆ กันว่า สนุก ตื่นเต้น เรื่องแตกต่างจากชีวิตจริง เรื่องเคลื่อนไหว
ไว้วรรวเร็วไม่ยืดยาดอ้อมค้อม ใคร่เรื่องของชาวอินเดียนแดง และทุกคน
เห็นพ้องกันว่า “ชอบอ่านเพราะเพลินดี และชอบครู” ดังนั้นยอมเห็น
ได้ว่าหนังสือการ์ตูนนั้นย่อมเป็นทสฺนใจของเด็กทั้งไทยและต่างประเทศ

ครูจะใช้หนังสือการ์ตูนทดเป็นเครื่องอุปกรณ์การสอนในชั้น
ได้อย่างไร? *²เฮเลน เฮฟเฟอรัน (Helen Heffernan) เขียนไว้ว่า

“เด็ก ๆ ชอบอ่านหนังสือการ์ตูนมาก ระหว่างที่เขารับประทานอาหาร
เหตุการณ์ของโลกทั้งหมก เขาเล่าให้เพื่อนฟัง คงไม่มีใครปฏิเสธว่าจาก
การอ่านหนังสือการ์ตูนเด็กใดเรียนอะไรอย่าง แม้จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
ตาม เด็กกำลังติดอกกับตัวละครในเรื่อง เขากำลังใช้สมองเชื่อมโยงประสพการณ์
ใหม่กับประสพการณ์เดิมที่มีอยู่ เขาได้รับความคิดอ่านใหม่ ๆ นี่เป็นความ
เห็นของผู้ใหญ่ แต่ผู้ใหญ่ลืมไปว่า หนังสือเหล่านี้สะกิดใจเด็กเพียงไร
เด็กทุกคนตั้งแต่เด็กจนโตพยายามเป็นคนหนึ่งในโลก เขาเกิดมาและยัง
ไม่เคยพบความยุ่งยาก เมื่อมาพบเขาก็คงรู้สึกตื่นเต้น เขาต้องการเขาอย่าง
ผู้ใหญ่ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เขาต้องการอ่านบทแรกของหนังสือทุกเล่ม
เขาอยากอ่านเรื่องการผจญภัย อยากมีความรู้สึกตื่นเต้นที่จะคนพบอย่าง
บางอย่างหรือทุกสิ่งทุกอย่างโดยเร็ว หนังสือเล่มหนา ๆ เต็มไปด้วยหลัก

*² เป็นหัวหน้าแผนกประถมศึกษาของ State Department of Education, Sacramento City ผู้เขียนเรื่อง The Right Comics can be Classroom Tools ลงในนิตยสาร Instructor ฉบับเดือน พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๔๔

ความรู้อย่าง ๗ เกินวัย หนังสือพิมพ์ตัวอักษรเล็ก ๆ พลิกแล้วพลิกเล่าไม่พบบรรณานาน ๆ จะพบสักรูปหนึ่ง เหล่านี้เด็ก ๆ ไม่สนใจเลย

เด็ก ๆ ชอบอ่านการ์ตูน เพราะมีสีสันสวยสด มีรูปภาพที่เคลื่อนไหว ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความได้เร็ว มีการเคลื่อนไหวที่ติดต่อกันเมื่อพลิกไปแต่ละหน้า

เซฟเฟอร์นั้น จำแนกหนังสือการ์ตูนออกเป็นสามประเภท แม้ว่าแต่ละประเภทจะเหลื่อมลากันบ้างก็ตาม

ประเภทที่หนึ่ง ส่วนมากเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นแสดงถึงอุปนิสัยใจคอของตัวละครในเรื่องต่าง ๆ กัน จึงทำให้เด็กเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ได้มากขึ้น หนังสือประเภทนี้คนทักวัยชอบอ่าน ถ้าวางไว้ในห้องพักคนใช้ระหว่างคอยแพทย์ผู้ใหญ่มักของหยิบอ่านไม่ผิดกับเด็ก

ประเภทที่สอง เป็นเรื่องที่แสดงถึงการอุตสาหกรรมและวิธีการต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ หนังสือประเภทนี้องค์การต่าง ๆ จัดพิมพ์ขึ้น บางแห่งก็ขาย บางแห่งก็แจกตามโรงเรียน

ประเภทที่สาม เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับวรรณคดีหรือละครที่เป็นที่รู้จักกันดี เซฟเฟอร์นั้นได้ยกตัวอย่างที่ใช้หนังสือการ์ตูนเป็นเครื่องมือให้เกิดการอ่านได้สำเร็จของราย รายที่หนึ่งใช้กับเด็กชาย ชอ เทอร์ ซึ่งเป็นเด็กที่สมองปรกติ แต่ไม่ชอบเรียน ถ้าจะเรียนแล้วเขารู้สึกเหมือนอย่างที่เราเรียกกันว่า “เจ็บบ่คมาก” วันหนึ่งครูเขาหนังสือเรื่อง “คนสมัยขุดถ้ำ” (The Time of the Cave men) ที่หน้าปกมีรูปช่างสมัยยุคดึกดำบรรพ์ และคนบ้านงูไขว้ไม้ค้ำในสมัยก่อนวางไว้นั้นโต๊ะ เทอร์มองดูหนังสือแล้วอดไม่ได้

กหยบพลกค เขาลมคว ลมทองเรยนตลอดจนเสียงอกทกนอกทองเรยน
 เสยสน เขานงนกลงเรองเมือหลายพนบมาแลว ซึ่งมีคนขากยถาหม เขา
 ไคความร้จากหนังสือเล่มนั้นว่า คนสมัยโบราณคึกทำอาวธ ใช้ไฟหุงต้ม
 อาหาร ร้จกหาแสงไฟ ร้จกคกสตัว และเขียนภาพบนฝาผนังถาไคอย่างไ
 ครส้งเกตวามือเทอรพลกคหนังสืออยบเลมแลว เขาถอนใจใหญ่ ครกร้ว่า
 ด้เวลาแลวทระส้งหนังสือเรองคนในถาทหนากว้นให้ หนังสือการตน
 ทมเรองนาคนเคน และมีคณค่างการกศึกษาเช่น ทำใหเทอรเกค “ความ
 พรอม” ทระอ่านชนแลว เทอรมองคหนังสือการตนปราคเคยวกเกคความ
 สนใจ และไคความร้เรองการประกยช้คคค่นของคนในสมัยโบราณ

อกรายทงเบนเคกชายเหมอนกน ชอ โรนลค ครเกอยทกคนใน
 โรงเรยนไคพยายามสอนให้เค็กคนนอ่านหนังสือ แต่กลงความเห่นวายาก
 มากทระสอนให้เขาอ่านออกไค โรนลคเองกร้ตัวค หลายครงเขาร้ส้กฮาย
 วนหน้าคางเมือครส้งหนังสือง่าย ๆ ให้อ่าน แต่กอ่านไม่ออก แม้วาเขาม
 ฮายอย่ในเกณชททระอ่านหนังสือออกแลวก้ตาม ส่วนเค็กอนชนาคเคยว
 กนช เขาอ่านเรองภมึศาสตร์ ปร่วศคศาสตร์กนอย่างสนกสนน ครจ
 ลองส้งหนังสือการตนทมรปล้สคไส ชคเจน เรอง “พบเรอฮาย ๕,๐๐๐ป
 สองล้า” “Find Two Ships 5,000 Years Old” ให้อ่าน ในหนังสือ
 มีค่างายก๒—๓ค่าง เช่น (Pharoah) ฟาโร และ (Cleopatra) คลีโอพัตรา
 ครแนรนำชวยเหลือเพยงเล็กน้อย แต่พอด้เวลาอภึปรายในชน โรนลค
 ชงเคยบงเงยบักสามารถรว่มในการอภึปรายไค สามารถอภึปรายให้เพอน
 ในชนพ้งว่า ปีวามึคสร้างอย่างไร เค็กคนอนพากนสนใจพ้ง แมแต่

เด็กเก่งในชั้นมานานไกล ๆ มารอครูป และมาอ่านข้อความง่าย ๆ ใน
หนังสือนั้นด้วย นี่เป็นครั้งแรกที่โรนัลด์พร้อมที่จะเล่าเรื่องที่ได้อ่านมาให้
เพื่อน ๆ ฟัง

เซฟเฟอร์นั้นยังโตเล่าอีกว่า ครูผู้หนึ่งใช้หนังสือการคูณเป็นเครื่อง
ช่วยให้เด็กชายชอทมและเบนอ่านหนังสือออกได้ ครูผู้สอนโตเก็บสถิติ
หนังสือการคูณที่เด็กทั้งสองอ่าน ปรากฏว่าถึงปลายปีเด็กทั้งสองอ่านได้มาก
กว่าที่ควร และได้รับรางวัลหนังสือที่น่าสนุกเล่มหนึ่ง แต่ที่สำคัญก็คือ เด็ก
ทั้งสองเริ่มสนใจหาหนังสือในตู้สมุดในห้องเรียนอ่าน ครูเองก็มีความ
ตื่นตัวในความสำเร็จของเด็กมาก และโตกล่าวแล้วแล้วว่า “เด็กที่เกิด
ความอยากอ่านเมื่อรู้สึกว่าได้”

เซฟเฟอร์นั้นขบขันความของเขาว่า

“หนังสือการคูณแม้จะแทนหนังสือ ๆ สำหรับเด็กไม่ได้ แต่ช่วย
ให้เด็กโตความเกี่ยวข้องกับโลก การค้นคว้าใหม่ ๆ และเหตุการณ์อื่น ๆ ได้
เช่นเคยกับผู้ใหญ่โตความรูจากนิตยสารต่าง ๆ, หนังสือการคูณเป็นแรง
จูงใจดีมาก และจะเป็นเสมือนสะพานเชื่อมระหว่าง “การไม่อ่าน” กับ
“การอ่านที่สนุกสนาน” ครูจึงไม่ควรตัดประโยชน์อันหนึ่งของเด็กเสีย”

ในบ้านเมืองเรา ถ้าเราจะขอมอบว่าหนังสือการคูณคงถูกความสนใจ
ของเด็กของเราอยู่เป็นอันมาก ก็น่าจะพยายามหาประโยชน์จากหนังสือ
เหล่านั้นให้มากที่สุด ข้าพเจ้าใคร่เสนอว่า ควรจะมีการสำรวจว่าในห้อง
คลาสิกหนังสือการคูณเรื่องใดที่ควรค่า หรือที่พอจะนำมาใช้เป็นเครื่องมือ
ในการสอนเด็กเรียนที่อ่านออกแล้วให้สนใจในการอ่านยิ่งขึ้น หรือที่ของอ่าน

ไม่ออกให้สนใจในการอ่านตามวิชาของเซฟเฟอรันน์ได้บ้าง หากว่าแข็งแรง
ให้โรงเรียนทราบพร้อมทั้งทำข้อเสนอแนะวิชาให้นำไปทดลองใช้ให้ได้ผล

ทางโรงเรียนก็น่าจะจัดกิจกรรมเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนขึ้น กล่าวคือ
จัดมุมหนังสือการ์ตูนไว้ในห้องเรียน สนับสนุนว่านักเรียนคนใดมีหนังสือ
การ์ตูนก็ให้นำมาโรงเรียน มอบไว้ที่มุมหนังสือนั้น เพื่อแลกเปลี่ยนกันอ่าน
กันนักเรียนเป็นเจ้าหน้าที่ให้บริการ คอลงบัญชีวารับหนังสือจากใคร
เมื่อไร ให้ใครยืมไปเมื่อไร กำหนดสิ่งเมื่อไร หน้าที่สมควรผลัดเปลี่ยนกัน
นักเรียนควรประชุมปรึกษากันวางโครงการ และหลักเกณฑ์ในการบริการ
หนังสือการ์ตูนโดยมีครูเป็นที่ปรึกษา เพื่อให้บริการนั้นได้ผล ครูควรจัด
เวลาให้นักเรียนเจ้าของหนังสือได้มีโอกาสเล่าเรื่องในหนังสือที่ตนนำมา แต่
ไม่ควรเล่าทั้งหมด ควรจะเล่าตรงที่สนุกแล้วก็หยุดไว้ เพื่อชักจูงให้ผู้อื่น
สนใจไปหาอ่านบ้าง เปิดโอกาสให้มีการอภิปรายกันถึงโครงเรื่องว่า
สนุกหรือไม่ เพราะเหตุใด เนื้อเรื่องเป็นไปได้อย่างไร ควรเชื่อถือได้
เพียงไร ถ้าเขาเป็นตัวในเรื่องเขาจะแก้ปัญหาอย่างไร ถ้อยคำที่ใช้
เหมาะสมหรือไม่ ตัวละครเหตุการณ์ควรควรชวนให้นักเรียนพิจารณาว่าถูก
หรือไม่ เพราะเหตุใด เช่น โน้ต กาก จ๊วย (ทั้งนี้จะใช้ใดแก่เด็กที่
อ่านหนังสือได้พอสมควรและได้สอนการผสมสระและผสมอักษรไปแล้ว)
หรือศัพท์ใดที่เด็กสงสัยหรือไม่รู้ความหมาย ครูก็นำให้ศึกษาค้นคว้า
จากพจนานุกรม และเขียนศัพท์ยาก ๆ ตัวสะกดยาก ๆ ไว้ในแผนภูมิ ติด
ไว้ในห้องเรียน เพื่อช่วยให้เด็กจำได้ง่ายขึ้น ดังนั้นย่อมได้ประโยชน์แก่เด็ก
หลายประการ อาทิเช่น เมื่อทำงานเสร็จแล้ว แทนที่จะไปวิ่งเล่นกลางแดด

เหงื่อไหลโซมตัวเมื่อกลับเข้ามาเรียนในช่วงโมงต่อไป เด็กทั้งนั่งอ่าน
หนังสืออยู่ในร่ม ใต้ความเพิกเพลินและพร้อมที่จะเรียนช่วงโมงต่อไปด้วย
ความสงบ ทั้งยังช่วยให้เด็กรู้จักใช้เวลาว่าง ผูกให้หัวใจกว้างขวาง
เชื่องเพื่อแผ่แผ่แก่เพื่อนฝูง ไม่มีนิสัยแสบเอาแต่คนเดียว ผูกให้มีความรับผิดชอบ
ในงานที่ใครมอบหมาย รู้จักสิทธิของตนภายในขอบเขต รู้จักถนอม
ทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่น ผูกให้เป็นผู้มีเหตุผล รู้จักใช้วิจารณ์อย่างไม่เชื่อง
มงาย เรืองเหล่านเป็นเรืองทศของผูกเพื่อให้เด็กของเรารู้จักอยู่ร่วมกันใน
สังคมประชาธิปไตยได้อย่างเป็นสุข และนอกจากนี้ยังเป็นการช่วยประหยัด
ทางเศรษฐกิจอีกด้วย คือ ช่วยไม่ให้นักเรียนซื้อหนังสือการ์ตูนซ้ำกัน ซึ่ง
เป็นการสิ้นเปลืองเงินโดยใช่เหตุ

สำหรับนักเรียนที่ยังอ่านไม่ออกเมื่ออายุอยู่ในเกณฑ์ที่ควรจะอ่านออก
แล้ว ครูก็อาจหาหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาหรือประวัติศาสตร์
ที่น่าสนใจมาอ่านให้สนใจทั้งที่ครูอเมริกันก็ทดลองกับเทอร์และโรนัลด์ก็ได้ผล
มาแล้ว หรือหาหนังสือที่มีเนื้อเรื่องตลกกลาว มาทำเป็นการตลกขบขัน ให้มี
เรื่องการผจญภัยที่น่าตื่นเต้น มีคำพูดตลกมาก ๆ มาให้อ่าน หรือจะให้
นักเรียน ๒ คนช่วยกันอ่าน เมื่ออ่านได้บ้างแล้ว จึงหาวิธีผสมสระและผสม
แทรกไปด้วย

ส่วนเด็กเล็กที่ยังอ่านไม่ออก ซึ่งแสดงว่ายังไม่ “มีความพร้อม” ใน
การอ่านนั้น ครูก็ควรเล่าเรื่องในหนังสือการ์ตูนให้ฟัง ให้สรุป ให้วาดรูป
ตามความนึกคิด และให้โอกาสเขาเล่าบ้าง เขาอาจจะเล่าให้ครูฟัง หรือ

ให้เพื่อน ๆ ฟัง คงนิยมเป็นการดีให้เกิดรักฟัง รักพูด และรักแสดง
ออกทางความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนรักสังเกต ซึ่งเป็นการเตรียม
“ความพร้อม” ในการอ่านของเด็กได้เป็นอย่างดี

ผู้ปกครองจะให้หนังสือการ์ตูนที่เด็กสนใจให้เป็นประโยชน์
ได้อย่างไร ? ในทำนองเดียวกันกับทางโรงเรียน ถ้าทางบ้านยอมรับว่า
หนังสือการ์ตูนดึงดูดความสนใจของเด็กได้มาก สำหรับเด็กที่อ่านออกแล้ว
ก็ควรสนับสนุนให้เขาเล่าเรื่องในหนังสือการ์ตูนที่ได้อ่านมาแล้ว ไม่ว่าจะขอ
มาเองหรือยืมมาจากโรงเรียนก็ตาม ชักถามให้เขาออกความคิดเห็นเกี่ยวกับ
โครงเรื่อง เนื้อเรื่องว่าดีหรือไม่อย่างไร ตลอดจนถ้อยคำที่เหมาะสม
และตัวละครถูกต้องหรือไม่ ดังได้กล่าวมาแล้วในบทบาทของโรงเรียน ส่วน
เด็กที่ยังอ่านไม่ออกเลย ก็เล่าเรื่องในหนังสือการ์ตูนให้ฟัง ยอมฟังเรื่องที่
เขาเล่า ชักถามเขาด้วยความเป็นกันเองและเข้าใจ ทั้งนี้โดยเสียสละ
เวลาอันมีค่าอันละเอียดละน้อยอยู่กับเด็ก พูดคุยกันอย่างกันเอง แสดงความ
รักใคร่เอ็นดู เด็กก็ย่อมจะเกิดความอบอุ่นใจพูดคุยด้วยอย่างสนิทสนม
แสดงออกในทางที่ดี ความรัก ความฉลาดและความมั่นใจจะค่อย ๆ เกิดขึ้น
แก่เด็กทีละน้อย ๆ อันจะเป็นทางให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองดี ทันต่อ
เหตุการณ์ของโลกทั่วควมนานการไปรวดเร็วได้ พ่อแม่ก็จะนอนตาหลับด้วย
ความภาคภูมิใจ

หากโรงเรียนก็มีความเข้าใจสอดคล้องกันในเรื่องหนังสือการ์ตูน
และร่วมมือกันหาประโยชน์จากหนังสือเหล่านั้นให้มากที่สุดแล้ว บางที
จำนวนเด็กของเราที่ตกชั้นในระดับประถมศึกษา หรือปัญหาเยาวชนซึ่ง

เป็นที่หนักใจเราท่านอยู่ทุกว้นนี้อาจจะลดจำนวนลงบ้างก็เป็นที่
 เราจะรักการอ่าน รักการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองแทนที่จะคอยฟังแต่ครู
 บอกให้ฝ่ายเดียว จะรักอ่านโดยมีวิจารณ์ และแล้วปัญหาหนักใจก็
 ที่ใคร่เกิดชนกชนกตก และนายแอต ลูกของเพื่อนข้าพเจ้าคงจะไม่เกิดชนก
 เป็นที่.

สอบอ่าน!

ธีระปณีย์ นาคกรธรรม

“ตอบ! ตอบ! ลูกทำอะไรอยู่?” คุณแม่ร้องเรียกลูกสาวอายุ ๑๓ ปี เงียบ! ไม่มีเสียงตอบจากลูกสาว

“ตอบ! มาหาแม่ประเดี๋ยว เอะ! ลูกคนนี้เรียกทำไมไม่ขาน” เมื่อไม่ได้ยินเสียงลูกสาวขานตอบ คุณแม่ก็ครุ่นคิดไม่ไถ่จึงเดินไปกดห้อง เห็นลูกสาวกำลังนอนอ่านหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์อยู่ฉวยฉวยหนึ่งบนเตียงและข้างเตียงยังมีหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ซึ่งมีภาพหน้าปกสัปดาห์ละครั้งสัปดาห์ละครั้งวางเกลื่อนกลาดอยู่รอบหลายฉบับ บางฉบับหน้าปกเป็นภาพหญิงสาวแต่งชุดอาบนํ้า บางฉบับเป็นรูปดารารายการวิทยุของไทยบ้าง ฝรั่งเศส บ้าง โตะใกล้เตียงนอนมีของขบเคี้ยว เช่น ฝรั่งเศส มะม่วงทอง และถั่วชนิดอื่นอีก ๒-๓ ถัง

“โอโฮ! ตำราจริงนะลูกแม่ อ่านหนังสืออะไรเพลินเชียว แม่เรียกก็ไม่ไถ่ยิน” คุณแม่คิดว่า พราวดูหนังสือพิมพ์ฉวยฉวยหนึ่งบนเตียงหน้าปก

ลูกสาวสะกิดรีบลุกขึ้นนั่งเอื้อมเพยมอยู่บนเตียง พยหนังสือพิมพ์กำลังอ่านวางไว้บนตัก

“อ่านหนังสือพิมพ์ค่ะ คุณแม่ หนูไปเยี่ยมเพื่อนเขามา วันวันเสาร์
นี่คะ หนูไม่ต้องไปโรงเรียน เลยอ่านเสียเพลิน คุณแม่เรียกหนูนานแล้ว
หรือคะ หนูไม่ยกไถ่ยน”

“แม่เรียกตั้ง ๒ วัน ไม่ไถ่ยนเสียงขานตอบ ก็เลยเดินมาคิด นึกว่า
หนีออกไปข้างนอก อ้อ นึกจะตกเรืออ่านเล่นละซี แม่บอกกั้นแล้วว่า
อ่านเรื่องเหล่านี้ไม่เห็นไถ่ประโยชน์อะไร ก็แต่จะทำให้พังชาน และเสีย
เวลาเปล่า ๆ การบ้านก็ไม่รู้จักทำ ก็แต่อ่านเรื่องอ่านเล่น” คุณแม่เริ่มให้
โอวาทอย่างยืดยาว ลูกสาวอาปากทาวแล้วรีบยกมือชนขมขมปากไว้

“โอ้! คุณแม่ขา วันวันเสาร์ หนูก็ต้องพักผ่อนหย่อนใจมังซีคะ
พรงนยงมวนอาทคยอกทงวน การบ้านเอาไว้ทาวนอาทคยกทันคะ เรื่อง
ในหนังสือพิมพ์สนุก ๆ ทงนนเลยคะ ไม่เชื่อคุณแม่อ่านข้างซีคะ”

คุณแม่ให้โอวาทต่อ ไม่ฟังเสียงเชิญชวนของลูกสาว

“หนังสือรายสัปดาห์พวกนี้ เขาทำไว้ให้ผู้ใหญ่อ่านต่างหาก หนูยัง
เด็ก ยังไม่ควรอ่านหนังสือเหล่านี้ ซินอ่านบ่อย ๆ ระวังแตกกะ แม่จะ
บอกให้” คุณแม่ทำหน้าคุ เป็นการล้าขบ

ลูกสาวทำเสียงออก “ก็จะให้หนูอ่านอะไรละคะคุณแม่ อ่านแต่
หนังสือเรียนเบอเหมือนจะตาย หนูอยากอ่านอะไรเพลิน ๆ บ้าง หน้ะละคร
หน้ะไม่ไปคนคะ”

เมื่อลูกสาวมาไถ่ คุณแม่กนงอง เออ! จริงซี ยายตอยแถกรอย
ไม่เคยกวณขอสต่างค์ไปคุหนึ่งเลย ถ้าแกไม่อ่านหนังสือพิมพ์เหล่านี้จะให้

แก่อ่านอะไร หนังสือพิมพ์หรือนิตยสารที่เขาทำไว้ให้เด็ก ๆ อ่านมีหรือเปล่า
ก็ไม่มี เขาก็มีอยู่แต่ที่งานบ้านเรือน ไม่เคยมีเวลาออกไปสำรวจตลาด
หนังสือเลย

คุณแม่มักคิดไปอย่างนั้นแล้ว ก็กล่อกเลียงขงขงลง แต่ยังไม่คิดที่จะ
เตือนลูกสาว “เอาเถอะ แม่จะไปหาหนังสือพิมพ์ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก ๆ
มาให้หนูอ่าน แต่หนูต้องเชื่อแม่นะลูก อ่านเรื่องอ่านเล่นมาก ๆ ทำให้ใจ
คอพังช้ำกันไปเปล่า ๆ แม่ไม่อยากจะให้หนูอ่าน หนูยังเด็กอยู่”

ลูกสาวทำหน้ามึน พยายามนึกเก็บใจอยู่ในใจ “ฮิ! คุณแม่ละก็เอะอะ
อะไรก็ว่าเรายังเด็กอยู่เรื่อย เมื่อไหร่จะยอมให้เราโตเสียสักทีก็ไม่รู้ เรื่อง
อ่านเล่นพวกนี้ อ่านสนุกจะตายไป ถ้าไม่ให้เราอ่านแล้วจะให้เราอ่านอะไร
เออ! จะคอยคุชี่ คุณแม่จะหาหนังสืออะไรมาให้เราอ่าน”

ฉากแม่ลูกพดกันเรื่องหนังสือพิมพ์เป็นเพียงเหตุการณ์ธรรมดาที่สมมติขึ้น
โดยอาศัยสภาพจริงในชีวิตประจำวันของครอบครัวเป็นแนวเขียนขยู่หาทเกศ
ชนในใจของคุณแม่ที่มลูกสาวเริ่มจะรุ่น ๆ ก็อาจจะปล่อยให้ลูกสาวอ่านหนังสือ
พิมพ์รายสัปดาห์ที่เขาทำไว้ให้ผู้ใหญ่อ่านอยู่เรื่อย ๆ ไปเช่นนหรือ คุณแม่เองก็ยัง
สำรวจครวครวว่า ในหนังสือเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะเป็นพิษเป็นภัยแก่
จิตใจลูกสาวหรือเปล่า ถ้าไม่มีก็ไป แต่ถามสิ่งที่ทำให้ลูกสาว “ใจแตก”
ทำให้คิดค้นพังช้ำกันไปเกินอายุ ลูกสาวของคุณแม่ก็จะกลายเป็นเด็ก ‘แก่แตก’
จิตใจที่ไร้เดียงสาที่จะมีอะไรบางสิ่งบางอย่างมาทำให้แปลกเขินไป

คุณแม่ในฉากนั้น เฝื่อนเป็นคุณแม่ประเภทที่สนใจในการอ่านหนังสือ
ของลูกอยู่บ้าง และเข้าใจถึงความต้องการของลูกอยู่บ้าง จึงคิดหาทางแก้
โดยจะหาหนังสือที่เหมาะสมกับเด็กมาให้ลูกอ่าน แต่อะไรเล่าคือสิ่งที่เหมาะสม
กับเด็กวัยรุ่น เรื่องนี้คุณแม่เองก็เกิดอาการไม่แน่ใจขึ้นมา จะทบทวนกับ
ตัวเองว่าเมื่อสมัยที่ตัวเองเป็นเด็กวัยรุ่นต้องการอะไร ก็ชักสงสัยว่า วัยรุ่น
สมัยเมื่อ ๒๐ - ๒๕ ปีมาแล้ว กับวัยรุ่นสมัยปัจจุบันจะเหมือนกันหรือเปล่า
คุณแม่ยังจำความรู้สึกของตัวเองเมื่อครั้งอายุ ๑๓-๑๔ ไปได้ว่า เคยอ่าน
หนังสืออ่านเล่นประเภทที่เรียกว่า หนังสือสลับสัปดาห์มาากหมอนกัน และ
ต้องแอบอ่านอย่างกระมิกกระเมี้ยนไม่ให้ผู้ใหญ่เห็น เพราะกลัวผู้ใหญ่จะค
หาว่าโง่แตก สมัยนั้นคุณแม่จำได้ว่า เคยติดใจเรื่อง “ในโรงเรียนหญิง”
เรื่อง “จอมชนคนสวย” เรื่อง “สาวกำพร้า” หรืออะไรที่ออกแนวละ
เพราะอ่านแล้วเพลิดเพลินนัก ยางตกคตสมัยที่ตัวเองเป็นนางเอกในเรื่อง
เสียเองไม่ได้ คุณแม่เคยถูกคุณยายมาว่าว่างานการไม่ทำ มัวแต่อ่าน
หนังสืออ่านเล่น ส่วนนั้นว่า “ชนอ่านบ่อยๆ จะโง่แตก” น คุณยายก็เคย
ใช้กับคุณแม่มาก่อน คุณแม่จึงเกิดมีอาการเป็นห่วงลูกสาวขึ้นมา ทำนอง
เคยบอกกับคุณยายเคยเป็นห่วงคุณแม่มาแล้ว

เฝื่อนคุณแม่ใช้คตมเพื่อนคนหนึ่งทำงานอยู่ในสำนักงานหนังสือพิมพ์
แห่งหนึ่ง คุณแม่นิยมชมชื่นเพื่อนคนนั้นมากว่าเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถ
เ็นทางการเขียนหนังสือ เห็นทีจะต้องไปปรึกษาเพื่อนคนนั้นสักหน่อยว่า
ความคิดเห็นเรื่องการอ่านหนังสือของลูกสาววัยรุ่นของคนอย่างไร

ฉากสมัครใจเบคชน ออกครึ่งหนึ่งท่่านก งานหนึ่งสอพมพแห่งหนึ่ง
 สตรวยสสยเคษ ๒ คน กำลังนงสนทนากันอยู่ สมัครใจว่าเพื่อนของคุณแม่
 คนน ชอวรรณา และทวคุณแม่เองชอ จร

“โอโฮ จร วันนลมะอะไรหอยเธอมาดงนโต” วรณาร้องทก เมอ
 จรไปหาดงล้านกงาน

“ลมคคกดงนระช ไม่ไคพกกันหลายเกอน สบายคทหรือวรณ” คุณแม่
 เป็นโรคชอยคคชอเพอน ๗ ให้ส่นลงจากสองพยางคเป็นพยางคเกยว เพราะ
 รุสกว่าทำไห้ส่นทกนค

“สบายค ว่าแต่จรเถอะ มัธระอะไรหรือเปลา คุณนาคาเหมอนม
 กังวลอะไรส่กอย่าง” วรณาทก

“แหม วรณชางส่กเกดส่มเขนนักประพนชเชยวนะ ทจริงกถูกชอง
 เธอ ฉนมมีเรองก่งวลโณคท่นอย อยากะมาปรักษาผู้เชยวชาญคนน จะ
 วยกวนเวลาส่กคกรงชวโมงไคไทม?” คุณแม่ชักเกรงใจ เพราะเห็น
 ‘งาน’ ของเพอนวางอยู่เกมไคระ

“ไคช แหม! ค่งไห้เป็นผุเชยวชาญเชยว? เอ้าว่าไป” วรณา
 ทวเระ แล้วท้าวางท่าภาควม เป็นการลชเลยนเพอน

“คอยงง อยากะมาปรักษาเรองลูกสาวส่กท่นอย ทุม่นฉนส่กเกด
 ว่า แกชอมอานท่งส่อรายส่กคาคส่กยจิง ๗ ไปย่มเพอนเขามาข้กไคญ
 ท่งส่อเทล่านบางฉนข้กคทวอก แต่บางฉนข้กฉนขวางไปค่งแก่ภาพหน้าปก
 แล้ว ชุค่นงนอยทุม่นอยวยลมะวอนอะไรเทอคนนแหละ อ้ายเรามั่นค่งส่วไสช

พมพ “ชัยพฤกษ์” และ “สแตนคาร์คณียะยาวจน” เมื่อ ๕-๖ ปีมานี้
 เหมหนังสือพมพ “ครุณสาร” ออกอัยพักหนังสือเขาเขียนเอาไว้ทนายปกละ
 ว่าเขียน “หนังสือพมพสำหรับนักเรียนและศิษย์” แต่ทนายเสียกายทนายหนังสือ
 “ครุณสาร” ทนาย ต้องล้มเลิกกิจการไปเมื่อปีที่แล้ว เพราะทนายว่าไม่มีทุน
 ทนายสำรองให้ทำไว้ต่อไป ก็เหมือนจะเป็นเพราะมีผู้บริษัทย่อย และขาดการ
 สนับสนุนจากทางบ้านทนายขอให้แก้ก่อน ทางโรงเรียนก็บริษัทย่อยด้วย
 คณะผู้จัดทำจึงจำเป็นต้องเลิกทำไปโดยปริยาย ค่าเสียหายมาก” วรรณ
 เล่าแล้วก็ถอนหายใจยาว

“กายจริง! ไม่น่าต้องเลิกไปเสีย เสียหายแท้ ๆ ยิ่งมีอยู่ไม่กี่ฉบับ
 ด้วย เหมใหม่ ชัยพฤกษ์ ครุณสาร และสแตนคาร์คณียะยาวจนทนายนะ
 ขอยืมมุกน้อยซี” จรัสแสงอาการกระแฉับขึ้น

“มึง ๓ ฉบับนั้นแหละ เกยวันนะ ขอดูก่อน” ว่าแล้ววรรณก็
 ลากไปหยิบหนังสือทนายออกให้เพื่อนพ้องจากที่กลางยาวที่ใช้สำหรับเก็บหนังสือ
 ทางเขมือหลังโต๊ะทำงานมาให้เพื่อนดู

“นี่ไงละ ครุณสารฉบับสุดท้าย ออกเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๐๔
 อ่านบทบรรณาธิการแถลงซี น่าเห็นใจคณะผู้จัดทำอยู่มากเหมือนกัน เธอ
 อ่านตอนนั้นซี เขาบอกเหตุผลไว้ชัดเจนว่าทำไมจึงต้องหยุดไป”

จรัสหนังสือครุณสารมาอ่านบท “อาลา-อาลา” อย่างตั้งใจออกตั้งใจ
 ไม่ขอความบางตอนว่าดังนี้

“หนังสือพมพครุณสารของเรา เริ่มการชนจากหัวใจของคณะผู้จัดทำ
 ที่รักและห่วงใยในเด็กและศิษย์ ต้องการเห็นเด็กมีหนังสืออ่านอันไม่มี

โทษภัย เป็นเครื่องช่วยก่อเกิดปัญหาและกล่อมเกลายนิสัย ให้สิ่งบันเทิง
ที่ไม่แผ่พวยแกจิตใจ เกิมทีเกียวชาวคณะจักทำอยู่ในคอลัมน์ “มิตรครูณ”
ของหนังสือพิมพ์สตรีสาร จนถึงตุลาคม ๒๔๙๘ จึงปิดอ่านขยับขยายออก
เป็นเล่มหนังสือชนต่างหากเรียกว่า ครูณสาร บริษัทการพิมพ์สตรีสารเป็น
เจ้าของ ออกอยู่ไต่เพียงราว ๖ เดือนเศษก็ได้ประจักษ์ว่า การพิมพ์จำหน่าย
หนังสือเท็กในตลาดเมืองไทย จะต้องมีทุนมาก และต้องยอมเสียสละให้
ขาดทุนไปก่อน นานกว่าจะคงตัวคิด บริษัทการพิมพ์สตรีสาร มีทุนจำกัดจริงๆ
จึงแจ้งให้ชาวคณะทราบว่าไม่สามารถยืนทนต่อไปอีก ชาวคณะจึงจัดทำอันมี
บรรณาธิการเป็นคนยื่นโรง เห็นว่าเท็กๆ ของเรายังมีหนังสืออ่านประกอบ
ไม่เพียงพอ และวงการทุกแห่งทมหินาทเกียวกบการศึกษายบรมเยาวชนของ
ชาติล้วนนักขแรงแสดงเหตุ ไม่อมีการประชุม การสัมมนา การอภิปราย การ
วิจัยกันต่าง ๆ นานาวาสง หนังสือเป็นเครื่องช่วยเท็กให้เจริญเติบโตไปในทางค
คือหนังสืออ่านสำหรับเท็ก นอกไปจากหนังสือเรียนในชั้น.....”

ข้อความ ใน ขท บรรณาธิการ นั้น ยัง ไต่ กล่าว ถึง การ ที่ หนังสือพิมพ์
ครูณสารไต่รับความสนับสนุนจากมูลนิธิอาเซียให้ทุนมาจำนวนหนึ่ง เพอ
ดำเนินการกิจการออกหนังสือพิมพ์ “ครูณสาร” โดยให้เป็นทุนช่วยเหลือแก่
“สโมสร ปรียา” อันเป็นคณะผู้ดำเนินงานสโมสรสำหรับเท็กนักเรียนและ
ผู้เยาว์ สโมสรปรียาจึงได้เป็นเจ้าของสโมมา นอกจากการออกหนังสือพิมพ์
แล้ว สโมสรปรียายังจักให้มิกิจการต่าง ๆ โดยแบ่งเป็น ๑๐ ชุมมน
ไต่แก่ชุมนุม อ่าน-เขียน ละคร-ดนตรี นักสะสม นักออกแบชประคิษฐ์
ครูณศิลป์ บำเพ็ญประโยชน์ มิตรต่างแดน ทศนารร บุวกลีกร และ

นักวิทยาศาสตร์ครุ่น แต่ละชุมชนมีงหมายที่จะช่วยส่งเสริมและฝึกฝน
ความสามารถ และความคณงของผเวยาว แล้วแต่ใครจะพอใจทางใจ

ในตอนท้าย บรรณาธิการได้สรุปว่า “การชุมนุมกัก การออก
หนังสือพิมพ์กต เป็นงานทตของส่นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก หนังสือจากหน้า
ไม้ได้ปริมาณมากพอจนคุ้มค่าใช้จ่าย สภาพจเป็นว่าต้องกินทุนเรื่อยมา
การจำหน่ายได้จำนวนไม่มากพอนั้น วิเคราะห์แล้วกเนื่องมาจากเหตุหลาย
ประการด้วยกัน เช่น ผู้ใหญ่ยังไม่ถือเป็นสิ่งจำเป็นว่าจะต้องซื้อหนังสือเด็ก
ไว้ประจำบ้าน โรงเรียนย่นว่ามีงบประมาณจะซื้อประจำ และสิ่งทงนนั้น
เรากต้องยอมรับว่า การทำหนังสือเด็กต้องอาศัยภาพมาก ซึ่งเป็นการลงทุน
สูง เมื่อเราไม่สามารถทำให้หนังสือขายได้จำนวนคุ้มค่าลงทุน และแม้ใน
ตอนหลังนผเขียนบางรายของเราให้เรื่องโดยไม่รับค่าตอบแทนเพื่อจะช่วยกัน
ประคองงานไว้ ก็ยังไม่เป็นการพอเพียง จึงจำจะต้องไ้รับผลเช่นเคียวกับ
คนอนทเคยพยายามออกหนังสือเด็กกันมาหลายรายแล้ว คอต้องเลิกลาไป
ตาม ๆ กัน.....”

จิรอ่านบทบรรณาธิการด้วยความสนใจ อ่านจบแล้วพลกตเนอหา
สาระในเล่มหนังสือครุ่นส่ารว่าอะไรบ้าง วรรณเห็นเพื่อนสนใจจริง ๆ
จึงช่วยขแรงประกอยให้

“เธอคุซื้อความโตชอหนังสือครุ่นส่ารก่อนซึ ถูกใจไหมละ คุณแม่
นัง.....” วรรณซึให้รักชอความในลั้มกรอบ ซึ่งเขียนไว้ว่า

“อานวยความมรทวไปอันเหมาะแก่วัยครุ่น ให้สัณนเทงอันปราศจาก
โทษ ผกเสาวนเสริมส่งจินตนาการและสติปัญญา สัสมพณเพื่อการศึกษา

ระหว่างบ้าน กับโรงเรียน นำแนวทางพลเมืองที่ และบำเพ็ญประโยชน์
เสริมไมตรีมิตรภวณ ไม่จำกัดฐานะ เชื้อชาติ ภาษา ศาสนา”

จิรหรือคุณแม่ของเราพยักหน้าช้า ๆ ตามที่มีแววครุ่นคิด ไม่พูดว่า
กระไร แต่สายตาที่ออกไปก็สารมณ ซึ่งมีทิวทัศน์ใหญ่ ๆ เขียนไว้ว่า เรืองนาร—
เรืองนาราน — เพื่อบรรณธรรม — ขาวและความเกลอนไหว คอถันและ
ปลัดกระ ร่ายละเอียดยในเล่มที่ปรากฏแก่สายตาจิรนั้น ทำให้เธอต้องยอมรับ
ว่า นเองคือหนึ่งสอที่เธอพอใจให้อยู่ในมือลูกสาวของเธอ แต่ช่วงนำ
เสียดายอะไรเช่นนั้นที่เธอเพิ่งจะมาพบหนังสือ และเห็นคุณค่าของหนังสือ
ก็เมื่อหนังสือเล่มเล็กมกการไปแล้ว โดยเธอมีใ้มีส่วนสนับสนุนเลข จิร
เจ็บใจตัวเองว่า ทำไมจึงมีวัยอยู่กัยงานบ้านจนไม่เคยทราบว่า หนังสือ
เช่นนั้นมอยู่ในโลก! เธอใ้แต่รำพึงปรารภอยู่ในใจว่าขอใ้มีอะไร
กลบเกล็นให้หนังสือพิมพ์พรรณสาร คำนึงกการที่ใ้ไปอีกเล็กเพื่อบรรณ
แก่เด็กไทยนัยมนนยแสน ซึ่งมีลูกสาวของเธอรวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง

“เฮ้อ! คิดแล้วก็ “แสนเสียดาย ใ้ใหม่ละ” วรณายว เมื่อเห็น
เพอนนางชม “เฮนละ ข้ามวงชมอยู่เลย ถึงอย่างไรก็กลลคหนังสือ
เมืองไทยกยังมีหนังสือ ๆ ถ้าหริบเค็กเหลออยู่ก็ข้าง นังละ ‘ชัยพฤกษ์’
ทจนพดลงเมอกัน หนังสือนกระทรงศึกษากการเป็นเจ้าของ แต่ในค่าน
การพิมพ์และการจำหน่ายใ้มีอชใ้บริษทไทยวัฒนาพานิชรับไปจัดทำ คณะ
บรรณธิการและกรรมการที่ปรึกษาประกอบด้วยบุคคลที่เคยกลลคกลลคยักงาน
หนังสือและงานการศึกษามาเป็นเวลานาน กการจึงคยเป็นขกแผนมคค
คอย คงจะไม่ประสยขณูหาเรองขายหนังสือใ้ได้หริอก เพราะคเหมือน
จนวนพิมพ์สูงถึงสอง—สามหมื่นคค

“อ้อ ชัยพฤกษ์นกมอไรก็ ๗ มากเหมือนกัน เอ! เห็นจะต้องไป
 ขอรบให้ยายต้อยแก่เสียแล้ว แกะจะได้มีหนังสือไว้อ่านประจำบ้าน ไม่ต้อง
 ไปคอยขย่มอ่านจากห้องสมุดโรงเรียน หรือขย่มเพื่อนมาอ่าน สแตนคราคดขย
 เขาวชนกมอไรก็ ๗ อยู่แยะเหมือนกัน ต้องขย่มประมาณก่อน ถ้ามีพอก
 จะรับให้แกทั้ง ๒ คนเสียเลย แหม! ขอบใจเธอจึงวรรณที่ช่วยแนะให้ว่า
 มีหนังสืออะไรเหมาะสำหรับเด็ก เอ! วันนมากวนเขื่อนานเกินครึ่งชั่วโมง
 เสียแล้วละ เธอเลยไม่เป็นอันได้เขียนหนังสือหนังสือกัน” จีรพุดอย่าง
 เกรงใจเพื่อน

“ไม่เป็นไรหรอก วันนยังไม่มีเรื่องเร่งมากนัก ฉันทก็ใจเธอมาหา
 ว่าจะไปแวะเยี่ยมที่บ้านก็ไม่ค่อยว่างเลย มากก็แล้ว ได้คุยกันนาน ๆ ให้หาย
 คึด” วรรณพาขย่มขย่ม

“ขอบใจเธอมากวรรณ ว่าง ๆ ไปแวะบ้านข้างนะ จะได้ไปติดตามผล
 คุยยังใจละ ว่ายายต้อยแก่อ่านหนังสือที่เธอแนะนำไปแล้วเป็นอย่างไรวาง
 วันนต้องลาทีละ ขอบใจมาก”

จีรจากเพื่อนรักมากับอาการเขาใจ จิตหมายแห่งแรกก็เธอไปและ
 ก่อนกลยบ้านกคช ว่างชายหนังสือใกล้บ้าน เธอถามชื่อหนังสือพิมพ์
 ชัยพฤกษ์ และสแตนคราคดขยเขาวชน เมื่อได้ชื่อของตอการแล้ว ก็แวะ
 ชอชของอกเลกนอย แล้วกลยบ้าน

“ตอย ตอย มานเร็ว แม่ของคิม่าฝากลูก” คุณแม่ร้องเรียก
 ลูกสาว เมื่อเห็นเขายาน

“อะไรคะ คุณแม่” ตอยวิ่งหน้าตาคน มีอาการลึงโลกยืนคึดตาม
 วสัยลูกทั้งหลายเมื่อรู้ว่าพ่อแม่ของมาฝากตน

“เอา น้แะ หนึ่งสอ ชยพฤษ กย สแตนครคณยเขวชน แม
ชอมาฝากลูก นชนมของโปรค” คุณแม่พคหน้าตายมแย้ม

ลูกสาวรบของจากมอคุณแม่ควยหน้าตายมแย้มเชนเคียวกน “แหม!
วนนหนรวยใหญ่ มทงหนึ่งสอ มทงชนม คุณแม่ใจค ใจค!” ลูกสาว
ประจบแม่ควยการกรวบทเชนแล้วเอาหัวคุนทสซาง คุณแม่อย่างทเคยชอชททำ

“ออย! ไม่เอนา จกจ!” คุณแม่พคพลงทวเระพลง “ลูก
คนนชชอชททำไหมแมจกจเรอชเชยว!” ไปเชคคหนึ่งสอเสยกอนช ชชอ
หรือไม่ชชอ”

ยายตอยควาหนึ่งสอ ๒ เล่มไครบวงไปทไคระทองอาหาร วางชนมลง
แล้วเชคคหนึ่งสอชยพฤษคณยเคอนกรกฏาคม ทมภาพผพระทคเจาพาชาย
วชราลงกรณเชนภาพหน้าปลก แกยนพคคภาพปลก และพลคคเรองนเล่ม
อย่างเชกชานใจ.....

สองสปลคาคตอมา วรณนไครบจคคหมายจากเพอนคณยหนง มชอควม
สน ๆ คกน

วรณน เพอนรค

ฉนคอย ๆ ไม่เห็นเชอแะมย้าน คงจะก่าคังม้งานย่งมากชไคใหม่
ฉนเลยเชยนเล้ามาไคเชอทรวยเพยงสน ๆ ว่า เวลชนยายตอยชองฉนชกรย
เชนสมาชกหนึ่งสอชยพฤษ และสแตนครคณยเขวชนเรยชรอยแล้ว
แกชอกว่านหนึ่งสอ ๒ เล่มนม่ะไรคกใจหลายอย่าง เชอรุใหม่ ลูกฉน
ก่าคังรชานจะเชนกวคยเชาอย่างแล้ว แกเห็นชทชอยกรองนหน้ายวคก
คณคณวาคคก ๆ เพอนชองแกเชาเชยนมาลงนหนานนคกน ๒-๓ คน แกก
เลยชยากจะเชยนกะเชาอย่าง ฉนเลยคองรบหน้าทชวยแกกคณนไคลูกไปอย่าง

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ตรา
นายนการ สดกรกต พิมพ์และโฆษณา
๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๕

